

ஈழத்து
சமகால
தமிழ்
இலக்கியம்

தொகுப்பு

1

வெளியீடு:
விபவி
கலாசார மையம்

ஈழத்து சமகால தமிழ் இலக்கியம்

தொகுப்பு 1

அறுபதிற்குப்பின் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தில்
பெண் எழுத்தாளர்களின் பங்களிப்பு.

- தேவகௌரி - 01

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியமும்
நவீன போக்குகளும்.

- மு.பொன்னம்பலம் - 13

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு
முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் பங்களிப்பு.

- திக்குவல்லை கமால் - 29

முற்போக்கு இலக்கியம்
முகம் கொடுக்கும் சித்தாந்த நெருக்கடிகளும்
ஆற்றவேண்டிய பணிகளும்.

- பிரேம்ஜி - 45

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தில்
மலையக எழுத்தாளர்களின் பங்கு.

- தெளிவத்தை ஜோசப் - 63

வெளியீடு:

விபவி

கலாசார மையம்

EELATHU SAMAKALA THAMIL ILAKKIYA

SRI LANKAN CONTEMPORARY
TAMIL LITERATURE - COLLECTION 1
(ESSAYS READ AT THE VIBAVI LITERAL DISCUSSION)

*

ROLE OF WOMEN WRITERS OF SRI LANKAN TAMIL
LITERATURE AFTER SIXTIES - THEVAGOWRY

*

SRI LANKAN TAMIL LITERATURE AND NEW
TRENDS - M.PONNAMBALAM

*

ROLE OF MUSLIM WRITERS IN SRI LANKAN TAMIL
LITERATURE - THIKKUVALLAI KAMAL

*

IDEOLOGICAL PRESSURE FACED BY PROGRESSIVE
LITERATURE AND ITS DUTIES - PREMJI

*

ROLE OF UPCOUNTRY WRITERS IN SRI LANKAN
TAMIL LITERATURE - THELIWATHAI JOSEPH

*

PUBLISHER:
VIBAVI
CULTURAL CENTRE,
PAGODA ROAD,
NUGEGODA.

PRINTERS:
SARANA PRINTERS AND PUBLISHERS,
SARANANKARA ROAD,
DEHIWELA

பதிப்புரை.

1990களில் இலங்கை மிக மோசமான சமூக, அரசியல், பொருளாதார நெருக்கடிகளை எதிர்நோக்கியது. சர்வதேசரீதியில் சோசலிச இயக்கம் தற்காலிகமாக பின்வாங்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டது. இதனால் அதிர்ச்சியுற்ற, ஆனால் நம்பிக்கை இழக்காத சில சிங்கள, தமிழ், முஸ்லீம் கலைஞர்கள், பத்திரிகையாளர்கள், கல்விமான்கள் ஒன்றிணைந்து கூட்டாக விபவி கலாசார மையத்தை கட்டி எழுப்பினர். இருண்ட யுகத்தினூடக நாம் ஆரம்பித்த பயணத்தில் மதசார்பற்ற, மனிதநேயம் கொண்ட கருத்துக்கள் கடுமையாக சோதனைக்கு உள்ளாகின. இச்சூழலில் நெருக்கடியை சரியாக இனங்காண்பதற்கு எடுக்கப்பட்ட முன்முயற்சி விபவி கலாசார மையத்தை கட்டி எழுப்புவதற்கு உந்துசக்தியாக அமைந்தது.

மக்களின் கலாசாரத்திற்கான உரிமைகளுக்காகப் போராடுதல், மக்களிடம் ஏற்கனவே இருக்கின்ற கலாசார உரிமைகளைப் பேணிப் பாதுகாப்பதற்காகச் செயற்படுதல் ஆகிய நோக்கங்களை அடைய விபவி கலாசார மையம் செயற்படுகின்றது. அதாவது சுதந்திரமான கலை இலக்கியத்தை உருவாக்கவதே விபவியின் பிரதான குறிக்கோளாகும். மேலும் ஜனநாயகம், இனங்களுக்கிடையில் புரிந்துணர்வு, சமாதானம் மனிதஉரிமைகள், மனிதநேயம் ஆகியவற்றை பேணிப் பாதுகாத்து, விருத்தி செய்து மேம்படுத்துவதே விபவியின் இலக்கும செயற்பாடுமாக இருந்து வருகின்றது. அது மாத்திரமல்ல; அரசினதும் அதிகார வர்க்கத்தினதும் பிடியில் சிக்கி தேக்கமுற்றிருக்கின்ற கலை இலக்கியத்தை மீட்டெடுத்தல், சுதந்திரமான ஆரோக்கியமான கலை இலக்கியத்தை கட்டியெழுப்புவதற்கு தொடர்ச்சியாக செயற்பட்டுவருதல் அதேவேளையில் இந்த அரசினதும் ஆதிக்க வர்க்கத்தினதும் கலாசார நடவடிக்கைகளுக்குப் பதிலாக மாற்றுக்கலாசார நடவடிக்கைகளில் தொடர்ச்சியாக ஈடுபட்டுவருதல் ஆகியன அதனுடைய முக்கியமான பணிகளாக இருக்கின்றன.

ஆண்டுதோறும் இலங்கை அரசாங்கத்தின் கலாசார அமைச்சினால் நடாத்தப்பட்டுவரும் அரச சாகித்திய விழாவிற்கு மாற்றீடாக விபவி கலாசார மையம் ஆண்டுதோறும் சுதந்திர இலக்கிய விழாவை நடத்திவருகின்றது.

நூறு பூக்கள் மலரட்டும் நூறுசுருத்துக்கள் முட்டி மோதட்டும் என்ற கோட்பாட்டிற்கமைய பல்வேறுபட்ட கலை, இலக்கிய கோட்பாடுகளையும் சுருத்துக்களையும் கொண்ட கலை இலக்கியத் துறையிலுள்ள படைப்பாளிகளுக்கு தங்கள் கலை இலக்கிய கோட்பாடுகளையும் சுருத்துக்களையும் முன்வைத்து அலசுவதற்கும் கலந்துரையாடுவதற்கும் களமமைத்துக் கொடுத்து வருகின்றது விபவி. இந்தக் கருத்தரங்குகளிலும் செயலமர்வுகளிலும் ஆராயப்பட்ட கட்டுரைகளை நூலுருவில் வெளியிடும் முயற்சியிலும் விபவி ஈடுபட்டு வருகின்றது. எமது ஸ்தாபனம் நாடகம் சம்பந்தமாக ஏற்கனவே இரண்டு நூல்களை வெளியிட்டுள்ளது.

கலைஇலக்கிய கோட்பாடுகளும் சுருத்துக்களும் விபவியின் களத்தில் அலசப்பட்டும் பேசப்பட்டும் வரும் அதேவேளையில், இலங்கை சமகால தமிழ் இலக்கியத்தை பிரதேசவாரியாக ஆய்வு செய்து மதிப்பீடு செய்து அலசப்பட்டு வருகின்றது. இது ஒரு ஆரம்ப முயற்சியாகவே இருக்கின்றது. இது முற்றுமுழுதுமான இறுதி முயற்சியல்ல. உதாரணமாக, பிரதேச ரீதியாக மக்களின் வாழ்வியல், பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள், சமூகச்சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள் ஆகியவை அலசப்பட வேண்டும். மட்டக்களப்பின் செழிப்பான புவியியல் அமைப்பு, அங்குள்ள மக்களின் விருந்தோம்பல் அவர்களுடைய பேச்சுவழக்கிலுள்ள கவிதைத்தன்மையும் இசையொலி போன்ற தன்மைகளை வெளிக்கொணரும் கலைஇலக்கியப் படைப்புக்களை மதிப்பீடு செய்து ஆவணப்படுத்தவேண்டும். வன்னிப் பிரதேசமக்களின் கிராமிய உழைப்புத்திறனும் வீரமும் மலையகத்தின் செழிப்பு வளமும் நிறைந்திருந்தும் மலையக மக்களின் வறண்ட வாழ்வு, அவர்களது போர்க்குணம் ஆகியவற்றைப் புலப்படுத்துகின்ற கலைஇலக்கிய படைப்புக்களும் மதிப்பீடு செய்யப்பட்டு.

ஆவணப்படுத்தப்பட வேண்டும். வானம் பார்த்த பூமியான யாழ்ப்பாணத்தின் மக்களுடைய விடாமுயற்சி, கடினஉழைப்பு, சிக்கனம் ஆகிய தன்மைகள் செறிந்த கலை இலக்கிய சிருஷ்டிகள் மதிப்பீடு செய்யப்பட வேண்டும். மன்னார், புத்தளம், சிலாபம், களுத்துறை, திக்வல்லை ஆகிய பிரதேசங்களில் வாழ்கின்ற தமிழ், முஸ்லீம் மக்களின் கலை இலக்கிய சிருஷ்டிகள் பற்றிய மதிப்பீடுகளும் ஆவணப்படுத்தப்பட வேண்டியுள்ளது. இம்முயற்சிகளில் தன்னால் இயன்றளவு ஈடுபட்டுச் செயலாற்றி வருகின்றது எமது கலாசார மையம். மேலும் நாடகத்துறையையும் சினிமா ரசனையையும் வளர்த்து மேம்படுத்துவதற்கு செயலமர்வுகளும் கருத்தரங்குகளும் விபவியினால் நடாத்தப்பட்டு வருகின்றன. அத்தோடு போர்க்காலக் கலைஇலக்கியம், புலம்பெயர்ந்தோர் கலைஇலக்கியம் ஆகிய துறைகளிலும் கவனம் செலுத்தப்படுகின்றது.

தேசியரீதியாகவும் சர்வதேசரீதியாகவும் அரசியல், கலைஇலக்கியக் கோட்பாடுகளில் மோதல்கள், மாறுதல்கள், வளர்ச்சிகள் ஆகியவற்றை அவதானிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இப்பரப்பிலும் விபவி கவனஞ் செலுத்தி செயற்பட்டு வருகின்றது.

நாம் 20ம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்கட்டத்தை தாண்டி, 21ம் நூற்றாண்டில் காலடி எடுத்து வைக்கும் காலகட்டத்தினோம். 21ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகாலப்பகுதியில் நாம் பல சவால்களுக்கு முகங்கொடுக்கவேண்டியுள்ளது. அதாவது, உலகம் ஒரு கிராமமாகக் கொண்டிருக்கிறது என்ற ஒரு கருத்து சில சக்திகளால் தீவிரமாகப் பரப்பப்பட்டு வருகின்றது. அதாவது வளர்முக நாடுகளின் அடையாளங்களை முற்றாக அழித்தொழிக்கும் நோக்கத்தையுடையதாக இருக்கின்றது இச்செயற்பாடு. அத்துடன், இன்று உலகளாவியரீதியில் இன்ரநெற் ஊடகம் வியாபித்து வருகின்றது. நாம் எந்த வகையான கலைஇலக்கியப் படைப்புகளை நுகர வேண்டும் என்பதை இந்த இன்ரநெற் ஊடகம் தான்

தீர்மானிக்கப்போகின்றது என்ற பேராபத்தும் எம்முன் உள்ளது. மக்கள் விரோத சக்திகளின் ஆயுதமாக இருக்கின்ற இன்றநெற் முதலான ஊடகங்களின் நச்சுத்தனமான, மக்கள் விரோதக் கருத்துக்களை நாம் முற்றாக எதிர்க்கின்றோமே தவிர இன்றநெற் ஊடகங்களை எதிர்க்கவில்லை. இந்தச் சவாலுக்கு நாம் எவ்வாறு முகம் கொடுக்கப்போகின்றோம் என்ற கேள்வியும் நம்முன்னுள்ளது. இந்த இன்றநெற் ஊடகத்தின் மூலம் மேற்குநாடுகளின் சீரழிந்த, நச்சுத்தனமான கலாசாரம் மூன்றாம் உலகமக்கள்மீது திணிக்கப்பட இடமுண்டு. இந்தப் பேராபத்தும் எம்மை எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. இவை அனைத்தையும் கவனத்தில் கொண்டுதான் எமது கலாசார மையம் செயற்பட்டுவருகின்றது.

விபவி கலாசார மையம் மேற்கூறப்பட்ட கலைஇலக்கியம் சம்பந்தமான விடயங்களைக் கணக்கிலெடுத்துக்கொண்டு கலைஇலக்கியக் கருத்தரங்குகள், செயலமர்வுகள் ஆகியவற்றைத் திட்டமிட்டு நடத்தி வருகின்றது. புத்தளம், சிலாபம், களுத்துறை போன்ற ஓரங்கட்டப்பட்ட தமிழ்ப் பாடசாலைகளிலுள்ள உயர்தர வகுப்பு மாணவர்கள் மத்தியில் கலைஇலக்கிய செயலமர்வுகளையும் கருத்தரங்குகளையும் கலந்துரையாடல்களையும் நடத்திவருகின்றது எமது மையம். இந்த ஆய்வரங்குகள் செயலமர்வுகளில் படிக்கப்பட்டு அலசப்படுகின்ற கட்டுரைகளைத் தொகுத்து, நூலுருவில் கொண்டுவரும் முயற்சிகளையும் அமுல்படுத்த உள்ளோம். இத்திட்டத்தின்கீழ் ஆண்டொன்றுக்கு மூன்று அல்லது நான்கு நூல்களை வெளியிட உத்தேசித்துள்ளோம். இதனடிப்படையில் இலங்கை சமகாலத் தமிழ் இலக்கியம் என்ற கட்டுரைத் தொகுதியை விபவி கலாசார மையம் தொகுத்து உங்கள் முன்வைப்பதில் மகிழ்ச்சி அடைகின்றது.

இணைப்பாளர்

தமிழ் பிரிவு

விபவி

21.061998.

அறுபதிற்குப்பின் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தில் பெண் எழுத்தாளர்களின் பங்களிப்பு

தேவகௌரி

இங்கே அறுபதிற்குப்பின் என்ற ஒரு காலகட்டப்பகுப்பை வகுத்திருப்பதற்கான காரணம் ஈழத்து இலக்கியமானது ஈழம் என்ற எண்ணப்பாட்டுக்குள் தன்னை ஆழ அகல கால் பதித்துக்கொண்ட காலமாக இது மிளிர்வதாலாகும். எனவே 60இன் முக்கியத்துவம்பற்றி முதலில் நோக்கி, பின்னர் பெண் எழுத்தாளர்களின் பங்களிப்புப்பற்றிப் பார்க்கலாம்.

1948இல் இலங்கைக்குச் சுதந்திரம் கிடைத்திருந்தம்கூட தமிழ் சமூகத்திலோ கலை இலக்கியத்திலோ குறிப்பிடத்தக்க மாற்றத்தை அது ஏற்படுத்தவில்லை. இந்நிலையில், 50களில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் சங்கத்தின் தோற்றமும், இலவசக்கல்வியும், 1956இல் தனிச் சிங்களச் சட்டமும் ஈழத்தமிழ் என்ற பிரக்ஞையை மக்கள் மனதில் பதித்தது. ஆனாலும் கூட இந்த 50களின் இலக்கியம் ஈழத்திற்குரியதாக இருக்கவில்லை. இதுபற்றி 'ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் நான்கு தசாப்தங்கள்' என்ற கட்டுரையில் திரு. என்.சோமகாந்தன் அவர்கள் குறிப்பிடுகையில் 50களில் எழுதிக்கொண்டிருந்த எமது எழுத்தாளர்களில் பலர், அக்கால யாழ்ப்பாண முற்றவெளியில் உலாவிக்கொண்டு அதனைச் சென்னை மரீனா கடற்கரை என்ற கற்பனையிலிருந்தவர்கள் என்கிறார்.

இந்நிலையில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினரால் முன்வைக்கப்பட்ட முற்போக்கு இலக்கியவாதமானது ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் என்ற குரலையும் அதேவேளை பாரம்பரிய ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தினின்றும் வேறுபட்ட தன்மையினைக் கொண்டு இலக்கியம் விளங்க வேண்டும் என்றும் கூறி அதன்மூலம் சமூக மாற்றத்தை வேண்டிநின்றனர். அதன்போது

மரபு வாதம், இடதுசாரி எதிர்ப்புவாதம் ஆகியவற்றின் எதிர்ப்பின் போராட்டங்களுக்கு மத்தியில் வெற்றியும் பெற்றது. இக்காலகட்டம் அறுபதாக இருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும், இந்த 60களில் முக்கியத்துவம்பற்றி 'மலையகத் தமிழ் இலக்கியம்' என்ற நூலில் கலாநிதி க. அருணாசலம் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதாவது, "1960களில் இலங்கையில் சகல இனங்களினதும் அடிநிலை மக்கள் மத்தியில் ஏற்படத்தொடங்கிய எழுச்சி பின்தங்கிய கிராமப்புறங்களிலும் பின்தங்கிய பிரதேசங்களிலும் எழுச்சிக்காற்று நுழையத் தொடங்கியது. இலவசக்கல்வி விருத்தி, பல்கலைக்கழகம் வரையிலான தாய்மொழிக்கல்வி விருத்தி, உலக அரங்கில் மிகவேகமாக இடம் பெற்றுக் கொண்டிருந்த மாற்றங்கள், முற்போக்குச் சிந்தனைகளதும் பொதுவுடைமைக் கருத்துக்களினதும் காத்திரமான வீச்சு, ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தின் வீறார்ந்த செயற்பாடுகள், தமிழகத்தில் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த மாற்றங்களின் தாக்கம், ஈழத்து இலக்கிய உலகில் இலக்கிய செல்நெறி பற்றி இடம்பெற்ற சர்ச்சைகள், வாதப்பிரதிவாதங்கள், விமர்சனம், உலகின் நெறிப்படுத்தல் முதலியவை ஈழத்து இலக்கிய உலகிலும் அதன் ஒரு கூறான மலையக இலக்கிய உலகிலும் குறிப்பிடத்தகுந்த மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின" என்கிறார் அவர்.

இந்தவகையில் நோக்கும்போது அறுபதிலிருந்து என்பது வரையான காலத்தை ஒரு பகுதியாகவும் என்பதின் பின் ஒரு காலப்பகுதியாகவும் பிரித்து நோக்கலாம். இதற்கு அரசியல் சமூகப் பின்னணியே பிரிகோடாக இருக்கும்.

இவ்வாறான காலப்பகுப்பிலே, முதலில் 60இல் இருந்து 80வரையான காலப்பகுதியை நோக்கினால், இதற்குள்ளே இரு பகுப்புகள் இருப்பதை உணரலாம். 60இல் இருந்து பரவிய முற்போக்கு அலை இலக்கியத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கம் எழுபதுவரை நீடித்தது. அதன்பின் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி குறிப்பிடுவதுபோல் இலக்கிய ஆக்கவீச்சு ஒடுங்க, சிங்கள மேலாண்மைவாதப்போக்கு ஆரம்பமாகிறது.

இப்போக்கானது வெகுவிரைவில் அரசு அடக்குமுறை நடவடிக்கைகளுக்கு இடம் கொடுக்கத் தொடங்கியது. அதனை எதிர்த்து மேற்கிளம்பிய தமிழ் இளைஞர் தீவிரவாதம் அரசியல், சமூக, பொருளாதார விடுதலையை உள்ளடக்கியதாக இயங்கியது. இந்நிலையில் இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை அடக்குமுறையின் கோரமும் அந்த அடக்குமுறை காரணமாக மேற்கிளம்பும் மானிட அவலங்களும் முக்கியமாக இடம்பெறத் தொடங்கின. இத்தகைய பின்னணியில் 60களை நோக்கும்போது யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் காணப்பட்ட சாதிப்பாகுபாடு ஒரு சமூகப் போராட்டப் பரிமாணத்தை இலக்கியத்தில் பெற்றுக்கொண்டது. மட்டக்களப்பில் தமிழ், முஸ்லீம் எழுத்தாளர்களிடையே நல்லுறவு, சமூக எழுச்சிக்கான உந்துதல் ஆகியவை முனைப்பாகின. மலையகத்திலோ அந்த சமூகத்தின் இருத்தல் பற்றிய அலசல் இடம் பெறத்தொடங்கிற்று.

இந்த நோக்கில் நாவல், சிறுகதை, கவிதை என இலக்கியங்கள் வடிவங்களைப் பெறலாயின. இதில் பெண்களின் பங்களிப்புப்பற்றிப் பார்க்கும்போது அவர்களின் விபரப்பட்டியல் தேவைப்படுகின்றது. அதற்கு இலக்கியத்துறையில் ஈடுபட்ட பெண்கள் யார்யார்? அவர்கள் ஈடுபட்ட துறை என்ன? அதில் அவர்கள் கூறிய கருத்துக்கு வலுவிருந்ததா? என்பவை பற்றிய ஆய்வு ஏற்கனவே இடம்பெற்றிருக்கவேண்டும். இந்த வலு எதனால் அளிக்கப்பட்டது? என்று பார்க்கின்றபோது, பெரும்பான்மை ஆண்கள் எழுதும் இலக்கியம் காலத்தை காட்டுவதாக வைத்து அத்துடன் ஒத்துப்போகும் கருத்துக்களை இந்தப் பெண்களும் படைத்திருந்தால் அவர்களின் பெறுமானம் கணிக்கப்பட்டு கவனத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளப்படும். இல்லையேல் கவலையில்லாது ஒரு புறம் அவையும் இருந்து கொண்டிருக்கும். உதாரணமாக பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை இன்று கருத்துக்குள்ளாகி இருப்பது இத்தகைய ஒரு நிலையால்தான். ஏனெனில் அவர் 60களில் எழுதத் தொடங்கியிருந்தும் கூட, பெரும்பான்மை ஆண்கள் மத்தியில் ஒரு பெண் எழுதுகிறாள் என்ற நோக்கில்மட்டும் அவர் பட்டியலில் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டிருந்தார். ஆனால் அவரது

கதைகளால் அவர் முக்கியத்துவம் பெற்றது 90களில்தான். காரணம், 80களில் இருந்து ஈழத்தில் அதிதீவிரமாக பரவிய பெண்ணிலைவாதக் கருத்துக்களின் உள்வாங்கல்.

எனவே, பெண்களின் படைப்புகளின் பெறுமானங்களைக் கணித்து அவர்களை இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் சேர்த்துக் கொள்வதிலுள்ள சிக்கல்கள் முதலில் தீர்வேண்டும். அப்படித் தீர்ந்தாலும், இலக்கிய வரலாறுபற்றிப் பேசப்படுகின்ற இடங்களில் விமர்சனங்களில் பெண்கள் கணிப்புக்குள்ளாகின்றார்களில்லை. ஏன்? என்று நோக்கும்போது இலங்கையில் ஆண் எழுத்தாளர்களுடன் ஒப்பிடும்போது மிகச் சொற்ப தொகையினராக இவர்கள் இருப்பதும், அவர்களுள்ளும் வளர்ச்சியும் முதிர்ச்சியும் அடைந்தவர்கள் மிகமிகச் சொற்ப எண்ணிக்கையினராக இருப்பதும், அவர்களுள்ளும் தொடர்ந்து எழுதும் நிலையை கைவிட்டவர்களாக இருப்பதும் காரணங்களாகின்றன. உதாரணமாக கவிதா, மண்டூர் அசோகா, பவானி போன்ற சிறந்த பெண் எழுத்தாளர்கள் இன்று எழுத்துலகில் இருந்து ஒதுங்கிவிட்டார்கள்.

இத்தகைய நிலையில் 60இல் இருந்து எண்பது வரையான காலப்பகுதியை நோக்கும்போது, குறிப்பாக, நாவல் இலக்கியத்தில் கோகிலம் சுப்பையா, நாபாலேஸ்வரி சிறுகதை இலக்கியத்தில் குந்தவை, பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை, புதுமைப்பிரியை என்ற புனைபெயரில் எழுதிய பத்மா சோமகாந்தன், மண்டூர் அசோகா, கவிதா என்ற பெயரில் எழுதிய நாகேஸ்வரி, சிவபாக்கியம் குமாரவேல், யாழ்நங்கை என்றபெயரில் எழுதிய அன்னலட்சுமி இராஜதுரை, யோகா பாலச்சந்திரன், கோகிலா மகேந்திரன், குறமகள், நயீமா சித்தீக், சரஸ்வதி, மகேஸ்வரி, திலகா பழனிவேல், மாத்தளை ரோகிணி, பூரணி, இஸ்மாலிக்கா ஆகியோரின் ஆர்வமும் பதிவாகியுள்ளன. இவர்களில் கவிதையில் ஆர்வம் காட்டியவர்களும் அடங்குவர். இவர்களின் இலக்கிய ஆக்கங்கள் பற்றிச் சிந்திக்கின்றபோது 60களில் ஆண் எழுத்தாளர்கள் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்து சாதியத்தை மையமாக வைத்து வீரியமிக்க படைப்புக்களை எழுதியவர்களுக்கு எவரும்

எழுதியிருக்கவில்லை. காரணம் சமூகத்தில் பெண்களின் கல்வி நிலை, சமூக கலாச்சார நோக்கில் வெளிப்படையான அனுபவம் ஆகியவை பெண்களுக்கு குறைவாகவே இருந்திருக்கிறது. ஆனாலும், மலையகத் தொழிலாளரின் வர்க்கப்போராட்ட முனைப்பினை கோகிலம் சுப்பையா தனது 'தூரத்துப் பச்சை' நாவலில் முனைப்பாக காட்டியுள்ளார். நா.பாலேஸ்வரியை பொறுத்தவரையில் ஆண் பெண் உறவில் ஏற்படும் சிக்கல்களை கலாசார கட்டுக்கோப்புக்குள் வைத்துக் கொண்டு பிறழ்வுகளாகவே சித்தரிக்க முயன்றவர். மனோரம்மியமான காதல் கதைகளை திமர் திருப்பங்களுடன் தியாகம், கண்ணீர் என கற்பனையில் எழுதியவர். இவரது சுடர்விளக்கு, உன்னோடு நான் ஆகிய நாவல்கள் அத்தகையது. இருந்தாலும் அன்றைய வீரகேசரி, மித்திரன் வாசகர்களுக்கு இவை தீனிபோட்டுள்ளன.

மேலும் பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை, கவிதா, யோகா பாலச்சந்திரன், பத்மா சோமகாந்தன், கோகிலா மகேந்திரன் ஆகியோர் பெண்களின் உணர்வுகள் யதார்த்த வாழ்வோடு மோதுகின்ற தன்மைகளை வெளிப்படுத்தினர். இவை கலாச்சார அமைப்புக்குள் நின்று பேசப்பட முடியாதவையாகவே அதுவரை காலம் இருந்தன. கவிதா, யோகா பாலச்சந்திரன், பத்மா சோமகாந்தன், கோகிலா ஆகியோரைவிட பவானி சற்றுத்துணிச்சலுடன் கலாச்சாரப் பெறுமானங்களைக் கேள்விக்குறியாக்கியவர். இவர் எழுதிய 16 கதைகளின் தொகுப்பு 1962இல் 'கடவுளரும் மனிதரும்' என்ற பெயரில் வெளியாகியது. இன்று பலராலும் விதந்து கூறப்படும் ஒரு தொகுதியாகவும் உள்ளது. கவிதா, யோகாபாலச்சந்திரன் பத்மா சோமகாந்தன், கோகிலா மகேந்திரன் இவர்கள் கலாசாரம் என்ற கட்டுக்கோப்பின் அமைப்பால் மாற்றங்களை உள்வாங்க முடியாது, பெண்கள் இழந்துபோகும் சிறுசிறு உரிமைகளையும் உணர்வு வெளியீடாக வெளிப்படுத்தியவர்கள். இவர்களுள்ளும் பத்மா சோமகாந்தன், கோகிலா மகேந்திரன் அந்த உரிமைகளைப் பெண்கள் பெறுவதற்கு உரித்துடையவர்கள் என்பதை வெளிப்படையாகவே நிறுவியவர். இவர்களது எழுத்துக்கள் 80இன் பின் சிறப்பாக ஆராயப்படும். கவிதாவின்

'யுகங்கள் கணக்கல்ல' கதைத்தொகுப்பு 1986 இல்தான் வெளிவந்தது. நுட்பமான பார்வை, சமுதாய ஆய்வு, துணிச்சலான வெளிப்பாடு, சிறந்த நடை என விமர்சகர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டவர். இவர் 70இல் எழுதிய முகம் என்ற சிறுகதையில் ஒரு பெண்ணின் இருத்தல் சமூகத்தில் எவ்வாறு இருக்கிறது என்பதை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். ஒரு பெண் எமது கலாசாரத்தில் பாலியல்பற்றி அறியாதவளாயும் திருமணத்தில் மனோரம்மியமான காதலையும் உடலுடன் எந்த வகையிலும் சம்பந்தப்படாத மென்மையான அரவணைப்பில் உயர்ந்து நிற்கும் காதலனையும் எதிர்பார்த்திருப்பதும், திருமணம் என்ற பந்தத்துள் நுழைந்து அவற்றை அனுபவிக்க எண்ணும்போது முற்றிலும் மாறுபட்டதாய் அமையும் யதார்த்தவாழ்வு சாவை எதிர்பார்த்து நடத்தும் வாழ்க்கையாக மாறிவிடுகிறது. இத்தகைய சமூகத்தில் இப்படித்தான் அவளால் வாழமுடிகிறது இதனை மீறி மனம் எதையும் நினைக்கத்தோன்றாத வாழ்தல்தான் அது, இதேவேளை இந்த இருத்தலில், வாழ்தலில் பெண்ணின் மனதையும் உணர்வுகளையும் கலாச்சாரம் மீறி வெளிக்காட்டியவர் பவானி. யோகா பாலச்சந்திரன் இத்தகைய வாழ்தலுக்கு காரணம் என்ன என்பதை கண்டுபிடித்துக் கூறியவர். அவரின் 'விழுமியங்கள்' என்ற ஒரு சிறுகதை, அதில் ஒரு பெண் திருமணம் முடித்து ஒரு பிள்ளைக்கும் தாய். நோய் காரணமாக இறந்துவிடப் போகின்றாள். அவளது வாழ்தலில் குடும்பம், சமூகம் அவளுக்கு அளித்த திருப்தி என்ன? உளவியல்ரீதியாக சீதன அமைப்பையும் வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளை தேடும் வரட்டு கௌரவமும் கிழித்துக் காட்டப்படுகிறது. அதில் உள்ள ஒரு பந்தியை மட்டும் இங்கு தருகிறேன்.

கட்டின பிறகாவது சொத்துப்பத்தை வைத்து புருஷனோடு உல்லாசமாய் இருந்தேனா அம்மா? வசதியான சீதன வீடுகள் இரண்டையும் வாடகைக்கு விட்டுவிட்டு, நகைகளையும் பாங்கில் போட்டுவிட்டு, கலியாணம்கட்டி ஆறுமாதத்தில் என்னை பிள்ளைத்தாச்சி ஆக்கிப்போட்டு ஸ்கொலர்சிப்பில் போனார். பிள்ளையைப் பெத்துப்போட்டு முன்றரை வருஷம் வீட்டுக்குள்ளே

கற்புக்காத்து கிடந்தன். போன மாதம் புதுக்காரோடவந்தார். அதேகாரில ஆஸ்பத்திரிக்குத்தான் போறேன்.

இவ்வாறு பெண்ணின் மன உணர்வுகளைத் துல்லியமாக பெண்களால்தான் காட்டமுடியும் என முத்திரை பதித்தவர்கள் இவர்கள். நயீமா சித்திக் வர்க்க முரண்பாடு எவ்வாறு குடும்பத்துக்குள்ளும் பிளவுகளை ஏற்படுத்துகிறது என்பதை இஸ்லாமிய சமூக நடைமுறைகளுடன் விளக்கியவர்.

பெரும்பாலும் பெண்களின் வெளிப்பாடுகள், குடும்ப அமைப்பிற்குள் பெண்களின் நிலை பற்றியும் அதனால் எழும் மன அழுத்தங்கள் பற்றியும் சிந்திப்பவையாய் இருந்துள்ளன. அத்துடன் சீதனம், சாதி வர்க்க ஏற்றத்தாழ்வால் காதல் எதிர்ப்பு ஆகியவற்றைக் கொண்டதாயும் அமைந்தன. முன்பு நான் இங்கு குறிப்பிட்ட 70இல் இருந்து வீசத் தொடங்கிய பேரினவாத மேலாண்மையால் விளைந்த அரசியல், சமூக மாற்றங்கள் பெண்களால் பெரிதாக வெளிப்படுத்தப்படவில்லை. அப்பிரச்சினைகள் குடும்ப உறவுக்குள் தலைகாட்டத் தொடங்கிய என்பதுகளின் பின்தான் பெண் எழுத்தாளர்களின் கவனிப்பு ஆரம்பமாயிற்று. இதிலிருந்து நாம் ஒன்றை அவதானிக்கலாம். சமூகத்தில் எழும் பிரச்சனைகள் குடும்பத்துள் வருகின்றபோதுதான் பெண்களால் அவைபற்றி எழுதமுடிகிறது. இது பெண்களின் வாழ்வு குடும்பத்தைச் சுற்றி எந்தளவிற்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்பதையே காட்டுகிறது.

இந்நிலையில் என்பதின் பின் நாம் நோக்குகின்றபோது முனைப்புப் பெற்ற இரு விடயங்கள் பெண்களை வெளியே இழுத்துள்ளதை அவதானிக்கலாம். ஒன்று அரசியல் முனைப்பு, அடுத்தது பெண்ணிலைவாத முனைப்பு. அத்துடன் புலம்பெயர் நிலையையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். இவற்றின்மூலம் மிக முக்கியமான ஒரு காலப் பகுதியாக இது இருப்பதை உணரலாம். குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தில் பெண்களுக்கிடையே புதிய உற்சாகமும் விழிப்பும் வெவ்வேறு பெண்கள் அமைப்புகளின் தோற்றத்திலும், அரசியல் கலைஇலக்கிய நிகழ்ச்சிகளிலும்

வெளிப்பட்டது. தமிழ் சமூகத்தில் பெண்கள் நிலை, அவர்களது வெவ்வேறான பிரச்சினைகள், பெண்நிலைவாதம் ஆகியன குறித்து எண்பதுகளின் ஆரம்பத்திலிருந்து பெண்களிடையேயும் இளைஞர்களிடையேயும் இடம்பெற்ற கருத்துப் பரிமாற்றங்கள், வாதப் பிரதிவாதங்கள் பெண்களது கலை இலக்கிய முயற்சிகளிலும் பிரதிபலித்தன என சித்திரலேகா மௌனகுரு அவர்கள் 'சிவரமணியின் கவிதைகள்' என்னும் தொகுப்பு முன்னுரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. இத்தகைய ஒரு நிலைப்பாடு எண்பதுகளில் இருந்து பல பெண்களை இலக்கிய முயற்சிக்கு உள்ளிழுத்தது. ஊர்வசி, செல்வி, சிவரமணி, அவ்வை, மைத்ரேயி, மைதிலி அருளையா, சங்கரி, ராதா, ரங்கா, வசந்தி, மகூறா மஜீட் என பலர் கவிதையில் சமகாலப் பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்தினர், பிரச்சினைகளை உடனுக்குடன் பிரசுரிப்பதில் கவிதைவடிவமே கைகொடுக்க வல்லது. உணர்ச்சிவேகம் கவிதையில் நன்கே படியும். இக்காலகட்டம் இலக்கியப் பரப்பில் ஒரு எதிர்ப்பிலக்கியத் தன்மையை முற்றுமுழுதாகக் கொண்டிருந்தது என்று கூறுவதில் தவறில்லை என்று எண்ணுகிறேன். அத்துடன் இவர்களது கவிதைகளில் சமூக உற்றுநோக்கல் சிறந்து விளங்கியது மரணத்துள் வாழ்வோம் கவிதைத் தொகுப்பில் இருந்து சொல்லாத செய்திகள், செல்வி, சிவரமணி கவிதைத் தொகுப்புகள் ஆகியவற்றில் இவற்றை நாம் காணலாம். ஆங்காங்கே பிரதேச சஞ்சிகைகளிலும் வானொலியிலும் பத்திரிகைகளிலும் அரசியல் அதிகம் சாராத சமூகவியல் பார்வை கொண்ட பெயர்களில் கவிதைகள் இடம்பெறலாயின. உதாரணமாக செல்வி பஹிமா ஜஹான் வானொலிக்கு எழுதிய 'முருங்கையில் ஏறிய சமாதானம்' மரீனா இல்யாஸ் பத்திரிகையில் எழுதிய 'மரங்களும் சிவக்கும்' போன்ற கவிதைகள் சமூக நிலைப்பாடுகளைப் பிரதிபலிப்பவை. இந்த சமூக உற்றுநோக்கல் மலையகத்தில் வேறு ஒரு கோணத்தில் பெண் எழுத்தாளரிடையே பிரதிபலித்தது. குறிப்பாக, கலைமகள் ஹிதாயா, செல்வி அரபா உம்மா, ஆர்.நளினி கருப்பையா நாடகபூஷணி, பிரமிளா ஆகியோர் மலையகக் கவிதை உலகில்

நம்பிக்கையுடும் கவிஞர்களாக இனங்காணப்பட்டவர்கள். இவர்கள் தமது சமூக நிலைப்பாடுகளைக் கண்டு பொங்கியதுடன் சுற்றறிந்தவர்களின் பாராமுகத்தையும் கண்டு தட்டிக்கேட்டவர்கள், உதாரணமாக கருப்பையா நாடகபூஷணியின் 'மெழுகுதிரிகள்', 'ஒரு தாயின் விதி' போன்ற பல கவிதைகள் அத்தகையன.

இவ்வாறு கவிதைக்குப் பின் சிறுகதை பல புதிய பரிமாணங்களைப் பெறத்தொடங்கின. பத்மா சோமகாந்தன், கோசிலா மகேந்திரன் ஆகியோருடன் இந்திராணி, நளாயினி கணபதிப்பிள்ளை, அம்மன்கிளி, ஊரெழு தர்ஷினி, தாமரைச் செல்வி, சந்திரா தியாகராசா, ஹெக்கிராவை சஹானா, பாலரஞ்சினி சர்மா ஆகியோர் கணிப்புக்குள் வருகின்றனர்.

பத்மா சோமகாந்தன் 1993இல் 'கடவுளின் பூக்கள்', 1996இல் 'புதிய வார்ப்புகள்' ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டுள்ளார். 1992இல் இவர் எழுதிய 'சருகும் தளிரும்' 80இல் இருந்து இந்த சமூகம் எதிர்கொண்ட சவால்கள் அடிப்படைக் கலாசார எண்ணப்பாட்டில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளதை காட்டுகிறார். என்னதான் பல்கலைக்கழகம்வரை ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து படித்தாலும், தனியாக ஒரு ஆணும் பெண்ணும் சந்தித்துக் கதைத்தால் வித்தியாசமாகப் பார்க்கும் சமூக கலாசார எண்ணப்பாடு அரசியல் தேவைகருதி ஆண், பெண் இணைந்து சேவையாற்றியபோது மாற்றமுற வேண்டியவை ஆகிவிடுகின்றன. பல நாள்சுள் அந்தப் பக்கத்துவீட்டில் சந்திக்கும் ஆண், பெண் பற்றிய எண்ணங்கள் ஒருநாள் மாற்றமுறவேண்டி ஏற்படுகிறது.

ஒரு புதிய தலைமுறைக்கு ஆண், பெண் என்ற எண்ணத்தையோ, பருவத்துக்கு உரித்தான வேட்கையைப்பற்றிச் சிந்திக்கவோ நேரமின்றி, கால நேரத்தைக்கூடப் பொருட்படுத்த முடியாதவாறு இன்று காரியமாற்ற வேண்டிய அவசரங்களை, தேவைகளை, புதிதாக எத்தனையோ இருக்கின்றன என்பதனை என்னால்கூட இப்போதுதான் நிதர்சனமாகத் தரிசிக்கமுடிந்தது. இது அக்கதையில் வரும் ஒரு பகுதி.

இவ்வாறு குடும்பத்துள் வராத சமூகவியல் பார்வைகளை மலையகம் வரையும் விரித்திருப்பவர் பத்மா சோமகாந்தன்.

கோகிலா மகேந்திரன் சிறந்த படைப்பாளிகள் வரிசையில் முன்னிற்பவர். 1983இல் மனித சொரூபங்கள், 1984இல் முரண்பாடுகளின் அறுவடை, 1986இல் 'பிரசவங்கள்' என்பன அவரது சிறுகதைத் தொகுதிகள். துணிவாகவும், தெளிவாகவும் சமுதாயப் பிரச்சினைகள் எழுதும்போது உளவியல்பாங்கில் அணுகுபவர். இவர் 1982இல் சடப்பொருள் என்றுதான் நினைப்போம் என்ற கதைமூலம் பெண்களுக்கு பிரச்சினை வீட்டில் மட்டுமில்லை, செல்லும் வாகனத்திலும் எனக்காட்டியவர். இவ்வாறு சின்னச்சின்ன விடயங்களிலும் பெண் எவ்வாறு நோக்கப்படுகிறாள் என்ற அவரது பார்வை சமூகத்தை தட்டிக் கொண்டே இருப்பதாய் அமைகிறது.

இவர்களுடன் இளைய தலைமுறையினராக தாமரைச்செல்வி, இந்திராணி, நளாயினி, சந்திரா, பாலரஞ்சினிசர்மா, ஹெக்கிராவை சஹானா ஆகியோர் பெண்கள் பற்றிய பிரக்ஞையுடன் எழுதிக்கொண்டிருப்பவர்கள். தாமரைச்செல்வி உணர்வுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காது சமூக எண்ணப்பாடுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து அதை உணர்வுகளாக்கி எழுதி வருவதை உணரலாம். அண்மையில் வீரகேசரி ஞாயிறு இதழில் வெளியான 'தவிப்பு' சிறுகதை அத்தகையது. இவ்விடயத்தில் ஒன்று கூறவேண்டும். படித்த பெண்கள்பற்றிச் சிறப்பான அபிப்பிராயம் இல்லாத ஒரு நிலையை இந்த ஆண் எழுத்தாளர்கள் தோற்றுவித்ததைத் தொடர்ந்து தாமரைச் செல்வியும் 1993இல் பார்வை என்ற ஒரு கதையை எழுதியுள்ளார். படிக்காத அன்புள்ளம் கொண்ட பெண்களை உயர்த்துவதற்காக, படித்த பலதையும் சிந்தித்துச் செயலாற்றும் பெண்ணை இறுதியில் மலினப்படுத்துவது நெருடலாகவே இருக்கிறது. பாத்திரம் தேய்ப்பதிலும் சமைப்பதிலும் மட்டுமே ஒரு பெண்ணால் சந்தோஷப்பட்டுவிட முடியுமா? இவைகளைவிட உலகத்தில் எத்தனையோ விசயங்கள் இருக்கின்றன என்று நான் கூறமுயன்றும் பிரயோசனம் இல்லை

என கணவன் அலுத்துக்கொள்கிறார். இது அவர் படைத்த ஒரு பெண். அடுத்த பெண் நுனிநாக்கால் இலக்கியமும் உலக விஷயங்களும் தனம்பிக் கொண்டிருக்கும் ஒரே சமயத்தில் அவளால் சமையலைப் பற்றியும் வியட்நாமியப் போராட்டத்தைப்பற்றியும் பேச முடியும். எந்தச் சிறுகதை நாவலையும் அக்குவேறு ஆணிவேறாக விமர்சிக்க முடியும்..... இப்படியே போகிறது மற்றப் பெண் பற்றிய விபரிப்பு. இத்தகைய ஒரு பாத்திரம் மிகவும் இக்கட்டான நிலையில் இடம்பெயர்ந்து வரும் உறவினரை ஏற்றுக்கொள்ள மறுப்பதாகவும் முன்னைய பெண் சந்தோஷமாக அவர்களை ஏற்றுக்கொள்வதாயும் காட்டியுள்ளார். இப்படியான எழுத்துக்கள் பெண்களின் பின்னடைவுக்கே வழிவகுக்கும் என்பதை அவரால் ஏன் உணரமுடியாது போயிற்று? சிறுகதை, நாவல்களை அக்குவேறு ஆணிவேறாக விமர்சிக்கும் ஒரு பெண்ணால் இக்கட்டான நிலையில்வரும் மனங்களைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் இருக்குமா? இல்லை முடியும் என்றே நான் எண்ணுகிறேன்.

எனவே, வழி சமைத்துக் கொடுத்திருக்கும் தடங்களில் மட்டும் ஓடிக்கொண்டிருக்காமல் பெண்கள் தமது தடங்களையும் பதிக்க முன்வந்திருக்கும் இக்காலகட்டத்தில் எழுத்துத்துறை கவனமாகக் கையாளப்படவேண்டியதாக இருக்கிறது.

பெண்கள் என்றால் சீதனம், கல்வியின்மைபற்றிப் பேசிய தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஆண், பெண் அசமத்துவ உறவின் வெவ்வேறு பரிமாணங்கள், அவற்றால் பெண்களின் வாழ்வில் ஏற்படும் பாதிப்புகள் ஆகியவற்றை, குறிப்பாக பெண்கள் தமது இருத்தல் பற்றி தமது கண்ணோட்டத்தில் கருத்துக் கூறிக்கொண்டிருக்கும் இக்காலகட்டத்தில் பெண்பற்றிய பழைய நம்பிக்கைகள் மீள்பரிசீலனைக்கு உள்ளாகாமலே கைவிடப்படுவதாய் இருக்கிறது.

அடுத்து புலம்பெயர் இலக்கியங்கள்பற்றி நோக்கும்போது "பணியும் பணையும்" கதைத் தொகுப்பு கவனத்தை ஈர்க்கிறது. அதில் சந்திரிகா ரஞ்சன், தேவா, லோகா, ராஜேஸ்வரி

பாலசுப்பிரமணியம் அருண் விஜயராணி, ரதி ஆகிய பெண் எழுத்தாளர்கள் கணிப்புக்குள்ளாகியுள்ளனர். இவர்கள் புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் பெண் என்பதால் எதிர்நோக்கும் கலாசார பிரச்சினைகள், குடும்ப அமைப்பின் முரண்பாடுகள் ஆகியவற்றைச் சித்தரித்துள்ளனர். இவர்களின் சித்தரிப்பில் கலாசார முரண்பாட்டை உள்வாங்குவதில் பெண்களுக்குள்ள சிக்கல்கள் முனைப்பாகியுள்ளன. அத்துடன் அடுத்த சந்ததியைத் தயார்ப்படுத்தலில் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளும் கருப்பொருளாகியுள்ளன. இவர்கள் புலம் பெயர்ந்த நாட்டுமொழிச் சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கும் அளவிற்கு இலங்கையில் சிங்களச் சொற்கள் தமிழர்களால் பயன்படுத்தப்படவில்லை என்றே கூறலாம். அந்தளவிற்கு மொழி, கலாசாரம் யாவற்றையும் உள்வாங்கவேண்டியவர்களாக இருக்கின்றனர்.

மேலும், இவர்களின் இலக்கியங்கள் ஈழத்து இலக்கியமாக எண்ணப்படுமா என்ற கேள்வியும் உண்டு. அதாவது ஆரம்ப காலகட்டங்களில் ஈழமண்ணை பிரதிபலித்து கதைகள் எழுதியவர்கள் இப்பொழுதெல்லாம் தாம் வாழும் சூழலில் கதை எழுதத்தொடங்கிவிட்டனர். இது அவர்களின் வாழ்தலின் வெளிப்பாடு. அத்தகையதான இலக்கியம் அந்தந்த நாட்டு தமிழ் இலக்கியமாகவே இருக்கமுடியும்; ஈழத் தமிழ் இலக்கியமாக இருக்க முடியாது என்றே எண்ணுகிறேன்.

எனவே அறுபதிற்குப்பின் ஈழத் தமிழ் இலக்கியத்தில் பெண் எழுத்தாளர்களின் பங்களிப்பு ஒட்டுமொத்தமான பெரும்பான்மைக் கருத்தோட்டத்துக்கு ஒத்ததாகவும், அதேவேளை பெண்களுக்கேயுரிய தனித்துவத்தோடும் மலர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆயினும் இனிவரும்காலத்தில் பெண் எழுத்தாளர்கள் என பகுத்து தனியாக ஆராயவேண்டிய நிலைப்பாடு தோன்றாமல் இருக்குமளவிற்கு பெண் எழுத்தாளரின் பங்கும் ஆய்வாளர்களின் கணிப்பும் அமையவேண்டும் என்பது எனது ஆவல். □

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியமும் நவீன போக்குகளும்

மு.பொன்னம்பலம்

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தில் காணப்படும் நவீன போக்குகள்பற்றி நாம் ஆய்வை மேற்கொள்வதற்கு முன்னர், இந்த நவீன போக்குகள் எவை என்பது பற்றி, அல்லது இந்த 'நவீன போக்குகள்' பற்றி நாம் எதைக் கருதுகின்றோம் என்பதுபற்றி ஓரளவாவது தெரிந்தவர்களாக இருக்கவேண்டும். இல்லையெனில், இது பலவித தேவையற்ற பிரச்சினைகளுக்கும் குழப்பங்களுக்கும் காலாய அமைந்துவிடக் கூடும். பல கற்றறிந்தவர்கள் மத்தியிலே இந்த 'நவீனம்' என்ற சொல் 'அலேர்ஜிக்'கான ஒன்றாக, எதிர்மனச்சாய்வை ஏற்படுத்துவதாக இருக்கும்போது,

இவைபற்றி ஒன்றுமே தெரியாதவர்கள் மனநிலைபற்றி நாம் பேசத்தேவையில்லை. சிலமாதங்களுக்கு முன்னர் கைலாசபதி ஞாபகார்த்தக் கூட்டத்தில் கவிஞர் முருகையன் அவர்கள் இன்றைய நவீனத்துவப் போக்குகளான அமைப்பியல் வாதம், கட்டவிழ்ப்புவாதம் போன்றவற்றுக்கெதிராக வைத்த கேலியும் கிண்டலும் கலந்த கண்ணோட்டமே எனக்கு இந்த அச்சத்தை ஏற்படுத்துகிறது. முருகையனின் இந்தப்போக்கு 25,30 வருடங்களுக்குமுன்னர் டானியல், ஜீவா, எஸ். பொ. போன்றவர்கள் எழுதிய சிறு கதைகளையும் அவற்றில் பாவிக்கப்பட்ட உரையாடல்களையும் எவ்வாறு பண்டிதர் சதாசிவம் 'இழிசினர்' வழக்கெனக் கேலிசெய்தாரோ, அத்தகைய ஒன்றையே இன்று நவீனத்துவப்போக்குகளுக்கு எதிராக முருகையன் வைக்கும் கண்டனங்களையும் பார்க்கிறேன். இன்று வழமையாகிப்போய்விட்ட மரபுரீதியான சிறுகதைகள், அன்று பண்டிதர் சதாசிவத்திற்கு மரபுக்கு எதிரான ஒன்றாக, மிகுந்த நவீனத்துவமுடையதாகப் பட்டிருக்கவேண்டும். அத்தகைய பண்டிதப்போக்கை, இன்றைய நவீனத்துவங்களுக்கு எதிராக முருகையன் எடுக்கிறார். அப்படியானால் இன்றைய நவீனத்துவப்போக்கு, மரபுக்கு எதிரானதாக, தேவையற்றதாக இருக்கும் ஒன்றா? நாம் இவைபற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும்.

'புதியன புகுதலும் பழையன கழிதலும் வழுவல கால வரையினானே' என தொல்காப்பியம் வழிவந்த சூத்திரங்களை நாம் எவ்வளவுதரம் உச்சரித்தபோதிலும் புதியன புகுவதற்கு நம் மனம் இலகுவில் இடம் கொடுப்பதில்லை. நம் தமிழ் இலக்கியப்பண்டிதர்களுக்கு தமிழ் இலக்கியம் என்பது சங்கப்பாடல்கள், சிலப்பதிகாரம், இராமாயணம், திருக்குறள் போன்றவற்றுக்குமேல் செல்வதில்லை. நம் மார்க்சீயப் பண்டிதர்களுக்கு மார்க்சீயம் என்பது ஸ்ராலின், மாவோ காலத்திற்கு பின்னர் எழுந்தபோக்குகள் தெரிவதில்லை. இவ்வகையான சர்வோதயம், காந்தீயம் என்று பேசும் காந்தியப்பண்டிதர்கள்,

ஒரு காலத்தில் காந்தியார் தேவையின் நிமித்தம் அணிந்த கதர் ஆடை, குல்லா போன்றவற்றை இன்றும் அணிந்து கொண்டு, காந்தியார் எதிர்த்துப் போராடிய சாதி, மதவெறி போன்றவற்றிற்கு ஆதரவாய் இருப்பதும்! இவை மாற்றத்தை விரும்பாத அல்லது மாற்றத்தைக் காணமறுக்கும் ஒரு போக்கு. ஆனால் இதற்காக இயக்கவியலை அடித்தளமாகக் கொண்டியங்கும் மனித வளர்ச்சி அல்லது வரலாறு ஸ்தம்பித்துப் போவதில்லை. அது எல்லாவற்றையும் அடித்து உடைத்துக் கொண்டும் நல்லவற்றை உள்வாங்கிக்கொண்டும் அல்லாதவற்றைத் தள்ளி ஒதுக்கிக்கொண்டும் முன்னேறுகிறது.

1860-1930க்கு இடைப்பட்ட காலத்தை மேற்கு விமர்சகர்கள் பலர் இலக்கிய உலகில் நவீனப் போக்குகளுக்குரிய புரட்சி ஏற்பட்ட காலமாகக் கொள்கின்றனர். பிரஞ்சுப்புரட்சி, அமெரிக்கப்புரட்சி என்பதுபோல் இது இலக்கிய உலகில் ஏற்பட்ட புரட்சி. இதற்கு முக்கிய காரணமாக அவர்கள் காட்டுவது மேற்குலகின் இலக்கியப் பிரம்மாக்களான, அதாவது, சிறுகதை, நாவல், கவிதை, நாடகம் என்று பலதுறைகளிலும் ஈடுபட்ட இலக்கியப் பிரம்மாக்களான டொஸ்ரோவ்ஸ்கி(1821-1881), ஹென்றிக் இப்ஸன்(1828-1906), ஜோசெப் கொன்றாட்(1857-1924), தோமஸ் மான்(1875-1955), மார்ஷல் பிறவுஸ்டர்(1891-1922), ஜேம்ஸ் ஜெய்ஸ்(1882-1941), ரி.எஸ்.எலியட்(1888-1965), லூய்ஜ் பிறின்டல்வே(1867-1936), பிரான்ஸ் காப்கா(1883-1924) போன்றவர்கள் தம் புகழ் பெற்ற ஆக்கங்களைத் தந்து மறைந்தது இக்காலப் பகுதியில் என்பதனாலேயே.

இவர்கள் மேற்குலக கலை இலக்கியத்தில் நவீனப் போக்குகளை ஆரம்பித்து வைக்க, இவர்களுக்குப் பின்வந்த சாமுவல் பெக்கட், ஐயன்ஸ்கோ, ஜோன்போல் சாத்தர், அலபேர்காமு, குந்தர்கிஜாஸ் போன்றவர்கள் மேலும் நவீனப்படுத்துகிறார்கள். ஆனால் இவர்களையும் மிஞ்சிநிற்கும் நவீனத்துவப் பாங்கான படைப்புகளைத் தந்தவர்களாக

லத்தின் அமெரிக்க எழுத்தாளர்கள் நிற்கிறார்கள். ஐயன்ஸ்கோ, சாமுவல் பெக்கட் போன்றவர்கள் கையாண்ட அபத்தப்போக்குகள் இவர்களிடம் உச்சம் பெறுகின்றன. இவர்களுக்கு உதாரணமாக ஜோர்ஜ் லூயி போர்கே, அல்வாரோ மெனன்டேஸ் லெயால், கார்லோ புயண்ட்ஸ் மாரியா, லூயிஸா போம்பால் போன்றவர்களைக் குறிப்பிடலாம். மெனன் டேஸ்லெயால் எழுதிய 'மழை வரவழைப்பவன்' என்னும் இரண்டு வரிச்சிறுகதை உலகப்பிரசித்தமானது. இக்கதை இதுதான்: ஒரு ஊரில் தான் நினைத்த நேரத்தில் மழை பெய்யச்செய்யக் கூடிய மனிதன் ஒருவன் இருந்தான். ஒருநாள் குடித்துவிட்டுவந்து புயலடிக்க வைத்துவிட்டான் அதிலேயே அவன் மூழ்கிப்போனான்.

இத்தகைய போக்கெல்லாம் ஏற்படுவதற்கு காரணம் என்ன? இங்குதான் நாம் ஒன்றைக் கவனிக்கவேண்டும். இந்த நவீன போக்குகளுக்குக் காரணமாய் இருந்த சகல எழுத்தாளர்களும் குவிமையப்படுத்தியது கதை, கவிதை சொல்லும் தம்பாணியில் மாற்றம் ஏற்படுத்துவதையே. அதாவது பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களின் வார்த்தையில் கூறுவதானால், இவர்கள் தமது எடுத்துக்கூறும் முறைமையில் "புதுமை ஏற்படுத்துவதை நோக்காகக் கொண்டனர்". அதற்குரிய அவசியம் ஏன் ஏற்பட்டது? இதோ நான் குறிப்பிட்ட லத்தீன் அமெரிக்க எழுத்தாளரான ஜோர்ஜ் லூயிபோர்க்கே பின் வருமாறு கூறுகிறார். "மனிதக் கற்பனையின் அத்தியாவசியக் கதைகள் யாவும் எப்போதோ சொல்லப்பட்டும் எழுதப்பட்டும் விட்டதால் கதை சொல்பவனின் கலை 'மறு சிந்தனை', 'மறு சொல்லல்' ஆகியவற்றில் கவனம் காட்டப்பட வேண்டும்" என்கிறார். இதை விரிவாக அமெரிக்க எழுத்தாளரான ஜோன் பார்த் (John Barth) என்பவர் தனது 'களைத்துத் தீர்த்துப்போன இலக்கியம்' (The Literature of Exhaustion) என்ற கட்டுரையில் களைத்துத் தீர்த்துப்போன கதை வடிவங்களுக்கு மறு

உறுத்தல் கொடுத்தவர்களில் ஜோர்ஜ் லூயிபோர்க்கே முதன்மையானவர் என்று கூறுகிறார். இக்கட்டுரையின் தொனிப்பொருளாக இருப்பது வாசகர்கள் வழமையான வடிவங்களுக்குட்பட்ட கதைகளையும் இலக்கிய ஆக்கங்களையும் படித்துப் படித்துக் களைத்துப் போய்விட்டார்கள்; அலுப்புத் தட்டியவர்களாகி விட்டார்கள், இவர்களை மீண்டும் வாசிக்கச் செய்யவும் சிந்திக்கச் செய்யவும் அதன் வழியில் இயங்கச் செய்யவும் புதுமையான உத்திகளும் எடுத்துச் சொல் முறைமையும் பாவிக்கப்படவேண்டும் என்பதேயாகும். இந்தப்போக்கு கலை இலக்கியத்துறையில் மட்டுமே முன்வைக்கப்படும் ஒன்றல்ல. மனித வரலாற்றை நன்கறிந்த ஒருவன் எவ்வாறு தான் ஈடுபடும் ஒவ்வொரு துறையிலும் மனிதன் புதுமையை அவாவி நின்றிருக்கிறான், அதன்வழி எவ்வாறு மனித இனத்தை வழிநடத்திச் சென்றிருக்கிறான் என்பதை அறிவான். கலைஇலக்கியத்தில் வைக்கப்படும் இந்த நவீனநோக்கு தான்தோன்றித்தனமாக இத்துறையில் மாத்திரம் அழுத்தப்படும் ஒன்றல்ல. இன்றைய நவீன பௌதீகவியல் விஞ்ஞானம், மெய்யியல், உளவியல் போன்றவற்றில் ஏற்பட்டுவரும் மாற்றங்களின் பாதிப்பின் விளைவே இது என்பதும் கவனத்தில் கொள்ளப்படவேண்டும். இவற்றின் பின்னணியிலேயே இன்றைய எமது ஈழத்து இலக்கியத்தின் நவீனப் போக்குகளைப் பார்க்கவேண்டும்.

2

தமிழ் இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில் கவிதையைத்தவிர சிறுகதை, நாவல், விமர்சனம் போன்றவையெல்லாம் நவீனமானவையே. இவையெல்லாம் எமக்கு கொலனித்துவகால ஆங்கிலக் கல்வியால் பரிச்சயமானவையே. கவிதையில் ஏற்பட்ட நவீனப்போக்குக்கூட ஆங்கிலக் கல்விக்கே அதிகம் கடப்பாடுடையவை எனலாம். பாரதியாரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட வசன கவிதை

மேற்குநாட்டு Free Verse எனச் சொல்லப்பட்ட கட்டற்ற கவிதை முறையோடு பரிச்சயமுடைய பிச்சைமுர்த்தி, க.நா.சு. இன்னும் 'எழுத்து' வட்ட எழுத்தாளர்களால் மெருகிடப்பட்டு இப்போ ஈழத்து இலக்கிய உலகின் முக்கிய அம்சமாகத் திகழ்கிறது. சிறுகதை நாவல் போன்றவற்றையும் இவ்வாறே நம் கைக்கு வந்தவை எனலாம். வ.வே.சு.ஐயரின் குளத்தங்கரை அரசமரத்தோடு ஆரம்பித்த சிறுகதை, மணிகொடி கால எழுத்தாளர்களான புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா. அழகிரிசாமி போன்றவர்களால் உன்னத சக்தியாக்கப்பட்ட வேகம், நம் எழுத்தாளர்களான சி.வைத்திலிங்கம், இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன் போன்றவர்களையும் பாதித்ததன் விளைவாகவே ஈழத்துச் சிறுகதைகள் தோன்றுகின்றன எனலாம். ஸேர் வோல்டர் ஸ்கொட், அலெக்சாண்டர் டுமாஸ் போன்றவர்களின் ஆங்கில நாவல்களால் பாதிப்புற்று கல்கி நாவல்கள் எழுதியதுபோல், தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளர்களின் பாதிப்பினால் இலங்கை எழுத்தாளர்கள் நாவல் எழுதுமளவுக்கு ஏன் அக்கறை காட்டவில்லை? என்பது ஆய்வுக்குரிய ஒன்று. அ.செ.மு. எழுதிய 'புகையில் தெரிந்த முகம்' போன்றவை விதிவிலக்கானவையே.

முதலில் கவிதையை எடுத்துக்கொண்டால் ஈழத்து நவீன கவிதைப் போக்கு 40களில் ஆரம்பிக்கிறது எனலாம். இந்நவீனப்போக்குக்கு மஹாகவி, சில்லையூர் செல்வராசன் (தான்தோன்றிக் கவிராயர்), முருகையன், நீலாவணன் போன்றோர் தலைமைதாங்கினர் எனலாம். இவர்கள் அனைவரும் மரபு வழிவந்த கவிதையே எழுதினார்கள். ஆயினும் இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் மரபுவழிவந்த கவிதைக்கே உரிய இறுக்கத்திலிருந்து கவிதையை மீட்டெடுத்து பழகு தமிழில் கவிதையை நடைபயில விட்டனர் என்பதும் முக்கியமானதாகும்.

“வாடா பொடியா வந்திங்கால் உட்காரு
சோடா குடியன்” என்றும்

“பாட்டைப்படித்துப் பயனறிய மாட்டாதார்
நாட்டில் பிறந்தோம் நமக்கேன் கவிதை விடு” என்றும்
தான்தோன்றியும்,

“ஆடை உணவோடு அடங்காது நம் தேவை
வீடிருந்தால் மட்டும் விடியாது நம் வாழ்வு” என்று
மஹாகவியும்,

“ஈனப்பறவை தீனத்தொனியில்
எட்டுத்திசையும் சுற்றிச்சுற்றி
வானக்கடலில் முழுகித் தொலையும்” என்று
நீலாவணனும்

மரபுக்குள் தமிழை எளிமைப்படுத்தினர்; புதுமைப்படுத்தினர். முருகையன் கவிதைகள் யதார்த்தமும் பேச்சோசைப் பண்பும் மிக்கவையாயினும், அவரது திறன் குவிப்புமையம் அறிவு, சுருத்து, விஞ்ஞான மெருகேற்றிய பகுப்புமுறை ஆகியவற்றை நோக்கிநிற்பது. அவரது 'நெடும்பகல்' நெடுங்கவிதை இதற்கு உதாரணம். அவர் எவ்வளவு நவீன இலக்கியங்களோடு பாச்சயமுடையவராய் இருந்தபோதும் ஆறுமுகநாவலரிடமிருந்த பிறமத வெறுப்பும் சைவசமயம் சாராத் தமிழ் இலக்கியங்களையே 'துடக்கு' மனத்தோடு பார்த்த பண்டித இறுக்கமும் முருகையனிடம் புதிய நவீன இலக்கியங்கள் என்று வரும்போது காணலாம். 'எழுத்தில்' வந்த புதுக் கவிதைகளுக்கு எதிராக கட்டுரைகள் எழுதியமையும் இதை உறுதிப்படுத்தும்.

இவர்களுக்கு அடுத்து வந்த எம்.ஏ.நுஃமான், சண்முகம் சிவலிங்கம், மு.பொன்னம்பலம் போன்றவர்களுள் நுஃமான் பல புதுமைகளைச் செய்தவர். இவரது 'தாத்தாவும் பேரன்மாரும்' இதற்கு உதாரணமாகும். இவர் மரபுக்குள் நின்று கவிதைகள் எழுதியபோதும், அவற்றைக் கையாண்டு வெளிப்படுத்திய முறை, இவர் எழுதியவை புதுக்கவிதையா,

மரபுக்கவிதையா? என்று இனங்கண்டுகொள்ளமுடியாத தன்மையுடையனவாய் இருந்தன என்பது குறிப்பிடப்படவேண்டும். இவர் தற்போது வெளிப்பாட்டுமுறையில் மேலும் புதுமை தேடுபவராய் இருப்பதால் இவர் அண்மைக்காலக் கவிதைகள் சிந்தனையிலும் வெளிப்பாட்டு முறையிலும் நவீன பாங்குடையவையாய் தெரிகின்றன.

சண்முகம் சிவலிங்கம், நுஃமான் அவர்களைப்போலவே மார்க்சீய சிந்தனையுடையவராய் இருந்தபோதிலும் வெளிப்பாட்டு முறையில் பலவித நவீன சோதனைகளைப் புரிபவராக நிற்கிறார். இவரது 'ஆக்காண்டி' என்ற கவிதை நாட்டார் வழிவந்த பாடலை, அதன் ஓட்டத்திலிருந்து பிறழ்வுபடுத்தாமல் அடக்கப்பட்ட தொழிலாளரின் போராட்டத்தை அதில் ஏற்றிக்காட்டுவது மிகுந்த ரசனைக்குரிய நவீனத்துவப் பாங்குடையதாகும். வெளிப்பாட்டுமுறையில் பல சோதனைகளைப்புரிந்த கவிதைத்தொகுதியாக 'நீர்வளையங்கள்' என்ற அவர் தொகுதி நிற்கிறது. மு.பொன்னம்பலம் எழுதிய மூன்று நெடுங்கவிதைகளான 'ஆக்காத்திகள்-பழையதும் புதியதும், அம்புலி மாமா, சொற்களும் சும்மா இருத்தலும்' முறையே தமிழ் பேசும் இனத்தின் விடுதலைப் போராட்ட வரலாறாகவும் இனிவரும் விடுதலை எத்தகையதாய் இருக்கவேண்டும் என்பதற்குரிய கவிதையாகவும், அடுத்தது புற விஞ்ஞான வளர்ச்சி அகவளர்ச்சியோடு இணைகின்ற போக்கையும், விசாரம் அதையொட்டிய சிறுகதை, அதன் வழிவரும் கவிதை ஆகிய மூன்றின் வெளிக்காட்டலாகவும் முழுக்க முழுக்க பரிசோதனைப்பாங்கில் அமைந்த நவீன படைப்புக்களாகும். 'விடுதலையும் புதிய எல்லைகளும் தொகுதியில் இவற்றைக் காணலாம்.

இவர்களுக்கு அடுத்துவரும் தலைமுறையினரான சேரன் வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன், சி.சிவசேகரம், சு.வில்வரத்தினம்

யேசுராசா, இளவாலை விஜயேந்திரன் போன்ற கவிஞர்கள் அனைவரும்- சிவசேகரத்தைத் தவிர-யாப்பற்ற, கட்டற்ற கவிதைகளையே எழுதினர். சிவசேகரம் முற்று முழுதாக யாப்பைக் கைவிடாமலும், இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட நிலையில் கவிதைகள் எழுதினார். இதுவே இவரின் தனித்தன்மையாகவும் பரிசோதனையாகவும் கூடப்படலாம். இவர்கள் அனைவரினதும் கவிதைகள் போராட்டச் சூழலில் வெளிவந்ததோடு, விடுதலைப் போராட்டத்தின் பலபக்கத் தன்மையைக் காட்டுபவையாய் உள்ளன. சேரனின் 'இரண்டாவது சூரியோதயம்' தொகுப்பின் முக்கியத்துவமும் தனித்துவமும் அதனாலேயே பெறப்படுகிறது. 'ஒரு ராணுவ வீரனின் கடிதம்' என்ற சேரனின் கவிதை பலரால் உள்வாங்கப்பட்டு வேறு வேறு உருவங்கள் எடுத்தமை இங்கு குறிப்பிடப்படவேண்டும். வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன் தன் கவிதைகளில் அதிகம் கவித்துவத்தைப் பேணாமல்வதைக் காணலாம். ஆனால் அவரது கவிதைகள் பெரும்பாலானவை ஒத்த ஓசை உடையவையாய் இருப்பது இன்றைய நவீன பாய்ச்சல்களுக்கு தடையாக அமையவும் கூடும் என்பது எனது கருத்தாகும். வில்வரத்தினத்தின் கவிதை சொல்லும் முறை இவர்களில் இருந்து வித்தியாசமானது. இப்படி வித்தியாசப்படுத்துவது இவர் கையாளும் தொன்மைச் சொற்களும் அதற்கேற்ற சங்கிலித் தொடரான நடையுமாகும். இதோ, இவர் கோடையைப்பற்றிக் கூறும் போது "கானல் அரவுகள் நெளிதரும் வயல் வெளி" என்று வரும் வரிகள் இதை விளக்கும். இவரது கவிதையைப் படிக்கும் போது கிரேக்க புராண இதிகாசங்கள், கிறிஸ்தவ சிந்தனைகள், பௌத்த வேதாந்த தத்துவங்கள் போன்றவற்றையெல்லாம் ஞாபகமூட்டிச் செல்லும் (Allude) ரி.எஸ்.எலியட்டின் கவிதைகளே என் ஞாபகத்துக்கு வரும். யேசுராசாவின் கவிதைகள், நுண்மையான உணர்வுகளை வெளிக்கொணர்வதில் வெற்றி பெற்றவையாகும். இவர் எழுதிய 'புதிய சப்பாத்தின் கீழ்' என்ற கவிதை எப்படி மாறிமாறி தமிழ் பேசும் இனம் ஒவ்வொரு காலகட்டத்தில்

ஒவ்வொரு ராணுவ அடக்கு முறைக்குக் கீழ் வாழ நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்றனர் என்பதைக் காட்டுவதாய் நிற்கிறது. 'புதிய சப்பாத்தின் கீழ்' ஆழமான குறியீட்டு வேர் பாய்ச்சியிருக்கிறது.

இவர்களுக்குப் பின் கவிதை ஆக்கத்தில் ஈடுபடும் சோலைக்கிளி, எம்.ஜபார், வாகதேவன், பெளசர், மைதிலி, ஓளவை, சிவரமணி, நட்சத்திரன் செவ்விந்தியன், றஷ்மி, ஷஹிப், ஆத்மா, மஜீத், மாவை வரோதயன், ஜெயதீஸ் போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்களைப்பற்றி குறிப்பிடுவதற்குமுன் தருமு சிவராமு பற்றிக் குறிப்பிடவேண்டும். அவர் நுஃமான், சண்முகம் சிவலிங்கம் போன்றோரின் காலத்தவராயினும் இவர் பற்றி இங்கு குறிப்பிடுவதன் காரணம், இவரின் படிமக் கையாள்கை இன்றைய ஈழத்து இளங்கவிஞர் பலரிடம் மேலெழுந்து வருவதனாலேயே. தருமு சிவராமு ஈழத்தவராயினும் இவர் தமிழ் நாட்டையே வதிவிடமாகக் கொண்டிருந்ததால், இவரை ஈழத்தவர் எனத் தெரியாதோரும் உளர். பாரதிக்குப் பின் தமிழில் புதுக்கவிதை என்பது இவர் பாவித்த படிம உவமைகளின் கனதியாலும் நுட்பத்தாலும் புதுநிமிர்வு கொள்கிறது என்பதை எவரும் மறுப்பதற்கில்லை. அதனால் இன்று படிமம், குறியீடு என்று பிரஸ்தாபிப்போர் அத்துறையில் ஏற்கெனவே இமாலய சாதனை புரிந்த தருமுவின் சாதனைகளையும் வாசித்திருக்க வேண்டும். ஒரு விதத்தில் இவர்தான், இன்று கவிதையில் நவீனப்போக்கு என்று கூறுபவைக் கெல்லாம் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்துள்ளார்.

சோலைக்கிளி, தருமு சிவராமு படிமங்களைப்பாவித்தது போலவே அஃறிணைப் பொருட்களை உருவகமாகப் பாவிக்கிறார். இன்றைய போர்க்காலச் சூழல் தமிழ் பேசும் இனத்தை, தம் உணர்வுகளை வெளிக்காட்டி ஆரோக்கியமாக நிமிர்ந்தெழும் சூழல் இல்லாத, மெல்லவும் முடியாத

விழுங்கவும் முடியாத நிலைக்குள் தள்ளியுள்ளதால், அவர் இவ்வாறு அஃறிணைப் பொருட்களின் உருவகங்களுள் தள்ளப்படுகிறார் எனச் சொல்லப்படுகிறது. இத்தகைய ஒருநிலை 40,50 வருடங்களுக்கு முன் ஸ்ராலின் கால ரஷ்ய எழுத்தாளர்களுக்கு ஏற்பட்டபோது, அவர்கள் இவ்வாறுதான் தம் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த தம் குழந்தைக்கால நினைவுகளுள் புதைந்தனர் எனச் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் சோலைக்கிளி தன் வெளிப்பாட்டுமுறையின் ஒரேவகைத் தன்மையை மாற்றாவிட்டால் நான் ஆரம்பத்தில் கூறிய சலிப்பை ஊட்டும் Literature of Exhaustionனைத் தான் தரிசிப்பவர்களாய் இருப்போம்.

இவ்வாறு, எவ்வித ஆரவாரமும் இன்றி வெகு இயல்பாய் "மீன்" என்னும் தலைப்பில் "கோடையில் ஆறுகள் நூலாகும். நூலிலும் மீன்கள் உயிர்வாழும்" என்று கூறிப் போகும் வாகதேவன் வரிகளிலும், 'ஏறுவெயில்' கவிதைத் தொகுப்பில், மஜீத் 'அகதியாய்ப் போகின்றேன்' என்னும் தலைப்பில் கோபம் கொண்டு கூறும் "எந்தத் தேசத்திலும் இந்தவானமும் இந்த நிலவும் தான் இருக்கிறது வாழ்ந்து மரணித்துப் போகின்றேன்" என்று கூறும் இறுதி வரிகளிலும் நவீனப்பார்வை எழுந்து வருவதைக் காண்கின்றோம். இன்று பெண்ணிலைவாதம் தலைதூக்கி வரும் காலத்தில் அதன் முழுவீச்சும் உக்கிரமும் தெரியக்கூடிய கவிதைகள் வரவில்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். அவ்வை போன்ற ஆற்றல் உள்ளவர்கள் இதில் கவனஞ்செலுத்துதல் நன்று.

ஈழத்துச் சிறுகதைகள் சி.வைத்திலிங்கம், சம்பந்தன், இலங்கையர்கோன் ஆகியோருடன் ஆரம்பிக்கிறது. இவர்கள் இங்கு சிறுகதைகள் எழுதத்தொடங்கிய காலத்தில், நான் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டதன்படி, 1930களில் மேற்குலகில் ஒரு நவீன இலக்கியப் புரட்சியே ஏற்பட்டு முடிந்துவிட்டது எனலாம். வேறுவார்த்தைகளில் சொல்வதானால், நாம் நவீனம் என நினைத்து எழுதத் தொடங்கிய

சிறுகதை வடிவங்கள் எல்லாம் மேற்குலகில் காலாவதியாகிவிட்ட ஒன்றாக ஒதுக்கப்பட்டு, புதிய வடிவங்களில் பரிசோதனை நடந்துக்கொண்டிருந்த காலமாகும். இருந்தாலும், இலங்கையர்கோன் எழுதிய “வெள்ளிப் பாதசரம்” ஆரம்ப சிறுகதைகளில் ஒன்றாக இருந்தபோதும் இன்றைய நவீனப்போக்கின் அம்சங்களான அதாவது மிஸ்டிகல் நியலிஸம் அல்லது மெஜிக்கல் நியலிஸம் எனும் அம்சங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு இன்றைய நவீனப்போக்குகளோடு நிமிர்ந்து நிற்கக்கூடியதாய் இருப்பது ஒரு புறநடையாக இருந்தபோதும் இதை எழுதிய ஆசிரியரின் ஆழ்ந்த கலையுள்ளத்தை அது காட்டுவதாகவே உள்ளது.

“சின்ன மனிதர்களையும் பெரிய எண்ணங்கள் எண்ணும்படி தூண்டும் இந்த வெளிப்பிரதேசத்தில்தான் மனிதனின் ஜீவநாடி நவநாகரீக முறைகளால் நலிந்துபடாமல் இன்னும் அந்தப் பழைய வேகத்தொடு அடித்துக்கொண்டிருக்கிறது” என்று கூறும்போது அவர் அந்த வல்லைவெளிக்கோர் அமானுஷதன்மை ஏற்படுத்துகிறார். இவ்விவரிப்புக்கு முன்னும் பின்னும் வரும் விவரணங்கள் இன்றைய புதுக் கவிதையை மிஞ்சிக்கொண்டு நிற்கின்றன. ஏனையவை இவ்வளவு ஆழத்தைக்காட்டவில்லை. இவர்களைத் தொடர்ந்து அ.செ.மு., அ.ந.சுந்தசாமி போன்றோர் எழுதினர். அதன் பின்னர் வந்த அறுபதுகளில் எஸ்.பொ., கே.டானியல், டொமினிக் ஜீவா போன்றவர்கள் பிரதேச மணங்கமழும் யதார்த்தப் பண்புடைய சிறுகதைகளைத் தந்தனர். இவர்களைப் போலவே என்.கே.ரகுநாதன், வ.அ. இராசரத்தினம், பித்தன், செ. கணேசலிங்கன் போன்ற எழுத்தாளர்களும் இவர்களுக்குப் பின் வந்த நீர்வை பொன்னையன், தெணியான், செயோகநாதன், சுதீர்காமநாதன், செம்பியன் செல்வன், செங்கை ஆழியான், சேவியர், திக்குவல்லை கமரல், மருதூர்க்கனி, எஸ்.எல்.எம்.ஹனிபா, அப்துல் சமது, டானியல் அன் ரனி, நெல்லை க.பேரன், இணுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன், க.தணிகாசலம் போன்றவர்களும்

எழுதினர். எஸ்.பொ. எழுதிய ஒளி, நிழல், தேர், சடங்கு, பங்கம் போன்றவை ஏற்கெனவே கையாளப்பட்ட யதார்த்த விவரணத்துள் சிறந்து விளங்கும் படைப்புக்களாய் கொள்ளலாம். அவ்வாறே டானியலின் ‘கொடும்பாவி’, டொமினிக் ஜீவாவின் ‘நாணம்’, என்.கே.ரகுநாதனின் ‘நிலவிலே பேசுவோம்’ போன்றவற்றைக் கொள்ளலாம். ஏனையவை எல்லாம் இவற்றின் எடுத்துச்சொல்லும் முறையிலிருந்து பெரிதும் வித்தியாசப்பட்டவை அல்ல. ஒருவித்தியாசத்தை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்ற நோக்கில் எஸ்.பொ., லா.ச.ராவின நடையைப் பின்பற்றி ‘தீ’ என்ற குறுநாவலையும், சில சிறுகதைகளையும் எழுதியது இவருக்குத் தோல்வியையே தந்தது. இந்நடையைப் பின்பற்றியோ.பெனடிற்பாலன், அகஸ்தியர் போன்றோரும் ஆரம்பத்தில் எழுதினர். இதை ஜேம்ஸ் ஜெய்ஸின் நடையென மயங்கியோரும் உளர். முழு உலகப் போக்கையே தன்நாவலுக்குள் அடக்கும் தரிசன வீச்சோடு, சொற்களுக்கு புதுவலு ஏற்படுத்திய ஜெய்ஸின் நடையை அறியாது, எந்தவிதக் கோட்பாட்டுப் பின்னணியும் அற்று வெற்றுஓசை எழுப்பிய எஸ்.பொ.வின் நடையை இப்படி மாறாட்டப்புரிதலுக்கு உட்படுத்தியது விசனத்துக்குரியது. ‘மத்தாப்பு’ என்ற தலைப்பில் எஸ்.பொ. பலரோடு கூட்டாக நாவல் எழுதியதையும், ‘ஆண்மை’ என்ற ஒரே தலைப்பில் பல கதைகள் எழுதியதையும் நாம் நவீனம் என்றோ புதுமை என்றோ ஏமாறக்கூடாது.

மேற்கூறப்பட்ட எழுத்தாளர்களோடு சமாந்தரமாக எழுதிய இன்னொருவகை எழுத்தாளர்களையும் நான் இங்கு குறிப்பிடாவிட்டால் ஈழத்துச் சிறுகதையின் நவீன போக்குக்குரிய பக்கம் முடுண்டதாகவே இருக்கும். அத்தகைய எழுத்தாளர்களாக மு.தளையசிங்கம், சண்முகம் சிவலிங்கம், எம்.எல்.எம்.மன்சூர், உமாவரதராஜன், சட்டநாதன், குப்பினான் ஐ.சண்முகம், அ.யேசுராசா, சாந்தன், ரஞ்சகாமர், நந்தினி சேவியர், கவியுவன் போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம்.

கலாநிதி ம.திருமலையின் கீழ் 'தமிழ்ச் சிறுகதை-நேற்றும் இன்றும்' என்ற தலைப்பில் மேற்கொண்ட ஆய்வில் ஈழத்து எழுத்தாளரான மு.தளையசிங்கத்தின் சிறுகதை 'தேடல்' ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. ஆய்வை மேற்கொண்ட இரா.முரளி, மு.தளையசிங்கத்தின் ஆக்கங்களைப் பின்வருமாறு அறிமுகம் செய்கிறார். 'புதுயுகம் பிறக்கிறது! என்ற இவரது தொகுப்பில் 11 சிறுகதைகள் உள்ளன. ஒவ்வொரு கதையும் வித்தியாசத்தன்மை கொண்டிருப்பதுதான் இத்தொகுப்பின் விசேஷம், கருத்துரீதியாகச் சலசலப்பையும் வடிவரீதியாகப் புதுமுயற்சியையும் கொண்டுள்ளது இத்தொகுப்பு.'

இவருக்குப் பின்வந்த தலைமுறையினரில் சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் 'நீக்கம்', எம்.எல்.எம்.மன்கூரின் 'டயறி முறையில் எழுதப்பட்ட கதை, உமாவரதராஜனின் 'அரசனின் வருகை', அ.யேசுராசாவின் 'தொலைவும் இருப்பும்', நந்தினி சேவியரின் 'வேட்டை', சட்டநாதனின் 'நீளும் பார்வை', ரஞ்சகாமரின் 'கோளறு பதிகம்' போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கவை. இங்கே நான் குறிப்பிட்ட ரஞ்சகாமரின் கோளறு பதிகம் தனியானது. நான் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்ட இலங்கையர்கோனின் வெள்ளிப்பாதசரத்திற்கும் இதற்கும் இடையே இருக்கும் ஒற்றுமை இன்னும் சுவையானது. "சின்னமனிதர்களையும் பெரிய எண்ணங்கள் எண்ணும்படி தூண்டும் இந்த வெளிப்பிரதேசம்" என்று இலங்கையர்கோன் வர்ணிக்கும் இடத்தில் தான் இரண்டு கதைகளும் சங்கமமாகின்றன. ஈழத்துச் சிறுகதையின் ஆரம்பகாலமான 30களில் தோன்றிய வெள்ளிப்பாதசரம் சிறுகதையும் நவீன காலப்போக்குகளைத் தரிசிக்கும் இக்காலத்தில் தோன்றிய கோளறுபதிகமும் மிஸ்ரிலா றியலிசத்தின் எல்லைகளில் சஞ்சரிக்கின்றன.

இன்னொரு குறிப்பிடக்கூடிய அம்சமும் அண்மைக்கால ஈழத்துச் சிறுகதை உலகில் நிகழ்ந்துள்ளது. அது

செங்கைஆழியான் தந்த 'இரவு நேரப் பயணிகள்' சிறுகதைத் தொகுப்புமூலம் நிகழ்ந்துள்ளது. வழமையான சிறுகதைக்குரிய போக்கிலேயே எழுதிவந்த செங்கைஆழியான், போர்க்காலச் சூழலில் தமிழ் மக்கள் பட்ட அவலங்களை வெளிக்கொணரவும் ஆவணப்படுத்தவும் மிகவும் நேர்த்தியான உத்திகளைக் கையாண்டுள்ளார். மனிதரோடு விலங்குகள், ஊர்வன, பறப்பனவற்றையும் கதை மாந்தராக்கிப் பலவித பரிமாணங்களை கதை சொல்லும் முறையில் ஏற்படுத்திக்காட்டியுள்ளார். சோலைக்கிளிபோல் அளவுக்கு மிஞ்சி இவற்றோடு சங்கமித்து, சொல்லவந்ததையே புதைத்துவிடாமல் அளவறிந்து பாவித்துள்ளார். அதனால் நவீனப் போக்குகளின் தேவையும் கௌரவப்படுத்தப்படுகிறது. இந்த மாற்றம் அவரின் கனகால எழுத்து அனுபவத்தாலும் பல பக்க வாசிப்புகளாலும் ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

நாவல்துறையில் ஈழத்து இலக்கியகர்த்தாக்கள் எதுவும் பெரிதாகச் சாதித்ததாய் இல்லை என்றே கூறவேண்டும். செ.கணேசலிங்கன், செ.யோகநாதன், அழகு சுப்பிரமணியம், செங்கைஆழியான், ராஜேஸ்வரி சுப்பிரமணியன், தெணியான், சாந்தன், யோ.பெனடிக்ற்பாலன், அ.பாலமனோகரன், ஞானரதன், தாமரைச் செல்வி என்று பலர் அண்மைக் காலத்தில் எழுதியபோதும் இவர்களின் ஆக்கங்கள் எல்லாம் ஆரம்ப ஈழத்து நாவல்களான வ.அ.இராசரத்தினத்தின் 'கொழுகொம்பு', சொக்கனின் 'செல்லும் வழி இருட்டு', சி.வி.வேலுப்பிள்ளையின் 'வீடற்றவன்', நந்தியின் 'மலைக்கொழுந்து', இளங்கீரனின் 'நீதியே நீ கேள்!', 'தென்றலும் புயலும்' போன்றவற்றிலிருந்து பெரிதும் வித்தியாசப்பட்டவையாய் வரவில்லை என்றே கூறவேண்டும். ஆயினும் செ.கணேசலிங்கனின் 'நீண்டபயணம்' பெனடிக்ற்பாலனின் 'சொந்தக்காரன்', அருளரின் 'லங்காராணி', க.அருள் சுப்பிரமணியத்தின் 'அவர்களுக்கு வயது வந்துவிட்டது!' ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் 'ஒருகோடை விடுமுறை', அ.பாலமனோகரனின் 'நிலக்கிளி',

ஞானசேகரனின் 'குருதி மலை', தாமரைச்செல்லியின் 'தாகம்' போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கவை ஆகும். ஆனால், இவை எல்லாவற்றையும் விட போராட்டச்சூழலில் போராளிகளைக் கொண்ட ஓர் இயக்கத்திற்குள் நடந்த குத்துவெட்டுக்களையும் கொலைகளையும் தத்ரூபமாக வெளிக்கொணர்ந்த 'புதியதோர் உலகம்' நாவல் தனியானது எனலாம்.

இறுதியாக நாம் ஒன்றைக் கூறவேண்டும். ஈழத்து இலக்கியத்தில் நவீனபோக்கு பரவலாக இடம்பெறாதபோதும் அந்த நவீன போக்குகளைப் பாவித்த ஒருசிலர் மிகுந்த பிரக்ஞையுடனே இப்பரிசோதனைகளைப் புரிந்தனர். அவர்கள் களைத்துத் தீர்ந்துபோன இந்த இலக்கியப்பிடிப்பிலிருந்து வாசகனை விடுவிக்க முயன்றனர். எத்தனையோ உயர்ந்த கருத்துக்களை எழுதியும், தாம் எழுதியதுபோல் எழுத்தாளர் வாழ்வில்லை. அவன் பொய்மையுடையவனாகவும் சிறுமையுடையவனாகவுமே வாழ்கின்றான். இவன் கடைப்பிடிக்காதவற்றைத் தாங்கிவந்த பழையபாணிப் படைப்புகளைப் படித்த வாசகர்களும் தம்மில் எந்தவித மாற்றமும் இன்றி எழுதியவனைப்போலவே போலியாக வாழ்கின்றனர். இந்தப் போலிவாழ்க்கையிலிருந்து எழுத்தாளன் தன்னையும் தன் எழுத்துக்களைப் படிப்பவர்களையும் விடுதலை பெறச்செய்யவேண்டுமானால், புதிய கலையை அழிக்கும் கலை இலக்கியத்தை அழிக்கும் இலக்கியத்தை உருவாக்கவேண்டும், என்று ஒரு குரல் ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய மரபில் இருந்துதான் கேட்டது. இது 60களின் இறுதிப்பகுதியில் ஒலித்தது. நான் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்ட, களைத்துத் தீர்ந்துபோன படைப்புகளுக்கு மறு உந்துதல் கொடுக்கவேண்டும் என்று ஜோன்பாத் கட்டுரை எழுதமுன்னரே ஒலித்தது. இது உலகவிடுதலை இலக்கியம் பற்றியும் கோட்பாடு போட்டதென்றால் ஈழத்து தமிழ் இலக்கியம் மிக நவீன நிலைக்கு உயர்ந்திருக்கிறது என்பதில் சந்தேகம் இல்லை

□

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் பங்களிப்பு

திக்குவல்லை சுமால்

இலங்கை பெற்றுக்கொண்ட சுதந்திரம் எமது இலக்கிய வளர்ச்சியிலே எந்தத் தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்திவிடவில்லை. சுதந்திரம் கிடைத்து பத்தாண்டுகளின் பின்பே, இலக்கியரீதியாக ஒரு புதியபார்வை ஆரம்பமாகியது. இன்னும் தெளிவாகச் சொல்வதனால் 1956ல் ஏற்பட்ட அரசியல், சமூக மாற்றமே தேசிய இலக்கியத்துக்கு முக்கியத்துவமுட்டியது.

1956க்கு முற்பட்ட ஆக்க இலக்கியங்களிலே நாம் ஒரு பொதுத்தன்மையை அவதானிக்க முடியும். 1956க்கு பிற்பட்ட இலக்கியங்களிலே ஏற்பட்ட வளர்ச்சிப்போக்கை தசாப்தரீதியாக அவதானித்தல் மரபாகும்.

கிட்டத்தட்ட இக்காலப்பகுதியிலே தோற்றுவிக்கப்பட்ட இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயற்பாடு ஈழத்து இலக்கியத்திலே பெருந்தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. தேசியம், யதார்த்தம், மண்வளம் போன்ற கருத்துநிலைகளும் அவற்றின் அடிச்சுவடாக இழையோடும் மாக்ஸியக் கோட்பாடுகளும் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயல்வீச்சின் காரணமாக மரபுவாதிகளும் 'சைவமும் தமிழும்' பேசியவர்களும் நிலைகுலைந்து போனதை வரலாறு பதிவுசெய்துள்ளது. அதேவேளையில் இலங்கை முஸ்லிம் சமுதாயத்தின் மத்தியிலே மரபுவாதிகளோ 'இஸ்லாமும் தமிழும்' பேசியவர்களோ எந்தச் சலனத்துக்கும் ஆளானதாகத் தெரியவில்லை. ஆயினும் இஸ்லாமிய இலக்கியம் என்ற சிந்தனைப் போக்கு அன்றும் இன்றும் இருக்கவே செய்கிறது. ஆனால் அதன் சட்டம்பிகளாக நின்று சண்டை பிடிக்கும் நிலையில் எவரும் இருக்கவில்லை.

இஸ்லாமிய இலக்கியம்

இஸ்லாமிய இலக்கியம் என்பதன் அர்த்தப்பாடு என்ன? என்பதை இங்குநாம் தெளிவுகாண்பது அவசியமானதே. இஸ்லாமிய இலக்கியமென்ற கோஷம் தமிழ் நாட்டு முஸ்லிம்கள் மத்தியிலே பலமாக வேர்பாய்ந்திருந்தது. அங்கிருந்துதான் இங்குள்ள சிலருக்கு அது தொற்றியிருக்கவேண்டும்.

தமிழ் நாட்டிலிருந்து வெளிவந்த பிறை, மணிவிளக்கு, முஸ்லிம் முரசு போன்ற மாத சஞ்சிகைகளே இஸ்லாமிய இலக்கியம் பற்றிப்பேசி வலுவழிந்துபோயின.

ஜே.எம்.சாலி என்பார் யாவரும் அறிந்த தமிழக எழுத்தாளர். இதுதான் இஸ்லாமிய இலக்கியப் படைப்பு என்று சொல்லுமாப்போல் 'தமிழக முஸ்லிம் சிறுகதைகள்' என்ற தொகுப்பொன்றை வெளியிட்டுள்ளார்.

அதன் முன்னுரையில் "கட்டுத்திட்டமான, இஸ்லாமிய வாழ்க்கைமுறையை மீறாதபடி வரம்புக்குள் நின்று இலக்கியம் படைக்கும் பெரும்பொறுப்பு முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களுக்கு இருக்கவேண்டும். அத்துமீறல்கள் இஸ்லாமிய இலக்கியங்களிலே அனுமதிக்கத்தக்கனவல்ல" என்று குறிப்பிடுகிறார்.

முஸ்லிம் மக்களின் நிஜவாழ்வு..... அதன் பிரச்சினைப் பின்னல்கள்..... அவற்றின் விளைவுகள் இவர்களுக்கு முக்கியமாகப்படவில்லை.

ஆனாலும் ஒரு வேடிக்கை. இஸ்லாமிய இலக்கியம் பேசி ஃபாத்திமாவுக்கு ஃபர்தா போட்டுக்காட்டும் இவர்கள், மறுபக்கம் திரும்பி பத்மினியின் சேலையை உரிந்து நிர்வாணத்தைக் காட்டத்தவறவில்லை.

அதாவது, இதே ஜே.எம்.சாலி முஸ்லிம் பாத்திரங்கள் சம்பந்தப்படாத பல நாவல்களை எழுதி இந்த விளையாட்டைச் சாதித்துக்காட்டியுள்ளார். இத்தகைய இரட்டைவேட எழுத்தாளர்கள் தமிழகத்திலே பலர் இருக்கிறார்கள். அதிர்ஷ்டவசமாக இத்தகைய எழுத்தாளர்கள் நமது நாட்டிலே இல்லாவிட்டாலும்கூட, இரண்டும் கெட்டான் நிலையிலே எழுதுகின்றவர்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள்.

எமது இலக்கிய மரபிலே முன்னூறு ஆண்டுகாலமாக செய்யுள்களும், காப்பியங்களும், முனாஜாத், சிஸ்ஸா, மஸ்அலா, அந்தாதி, மௌலுத் போன்ற சிற்றிலக்கியங்களும் இருந்து வந்துள்ளன. இவற்றின் பாடுபொருளாக இஸ்லாமிய வரலாற்று மாந்தர்களும் இஸ்லாமியக் கோட்பாடுகளும் இருந்துவந்துள்ளன. இவையே 'இஸ்லாமிய இலக்கியம்' என்ற கோட்பாட்டுக்கு ஊற்றுக்

கண்ணாய் இருந்திருக்கக்கூடும். நாவல், சிறுகதை என்பன இஸ்லாமிய பண்பாட்டுக்கு எதிரானவை என்ற கருத்தும் இதனோடிணைத்து வளர்க்கப்பட்டுவந்தது.

மக்கள் இலக்கியம்

1956க்குப்பின் எமது பாடசாலைகளிலே சுயமொழிக் கல்விப்போதனை இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஊக்கமுட்டக் காரணமாய் அமைந்தது.

இக்காலப் பகுதியிலே இளங்கீரன், பித்தன், அ.ஸ.அப்துஸ் ஸமது, மருதூர்க் கொத்தன், அண்ணல், புரட்சிக் கமால், பஸீல் காரியப்பர், ஏ.இக்பால், எம்.ஏ.நுஃமான், ஆ.மு.சரீஃப்தீன், எம்.சீ.எம். சுபைர், யுவன் போன்றவர்கள் எழுதிவந்தனர். இவர்கள் அனைவரும் ஒரு குறிப்பிட்ட நிலைப்பாட்டின் கீழோ..... குறிப்பிட்ட நெறிப்படுத்தலின் கீழோ எழுதி வந்தவர்கள் அல்லர்.

அடுத்தகட்ட ஈழத்து முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களுக்கு 1965-70 காலகட்டம் ஒரு பொற்காலமென்றே சொல்லவேண்டும். இக்கால கட்டத்திலேயே 'இன்ஸான்' என்ற வாராந்தரி வெளிவந்தது.

இதன் ஆசிரியர் அப்துலிப் அப்துல் லதீஃப். ஓர் இடதுசாரிச் சிந்தனையாளர். இன்ஸான் பத்திரிகையின் தலைப்புச் செய்திகளைக்கூட அவர் 'சோனகத் தமிழி'லேயே வரைந்தார். பிரதிவாரமும் வெள்ளிக்கிழமை ஜும்மா தொழுகையின்பின் கிராமங்கள் தோறும் விநியோகிக்கத் திட்டமிட்டிருந்தார்.

ஆக்க இலக்கியங்களுக்கு நிறையச் சந்தர்ப்பம் கொடுக்கப்பட்டது.

பாலஸ்தீனக் கவிதைகள், அல்லாமா இக்பால், நஸ்ருள் இஸ்லாம் போன்றவர்களின் படைப்புக்கள் இதழ்தோறும் வெளிவந்தன. இன்ஸான் மூலம் ஓர் எழுத்தாளர் பட்டாளமே வழி நடாத்தப்பட்டது.

ஏ.இக்பால், எம்.எச்.எம்.சம்ஸ், மொயீன் ஸமீன், வை.அஹ்மத், கலைவாதி கலீல், எஸ்.எல்.எம்.ஹனீபா, எம்.எஸ்.ஏ.ரஹீட், பண்ணாமத்துக் கவிராயர், சாரணா கையூம், யோனகபுர ஹம்ஸா, எம்.பி.எம். நிஸ்வான்..... இப்படியொரு கூட்டமே அணிதிரண்டு எழுதியது.

பட்டிதொட்டிகளில் வாழ்கின்ற முஸ்லிம் மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள், முதலாளி வர்க்கத்தின் அட்டகாசங்கள், மதப்போலிகளின் குரூரங்கள் அந்தந்தப் பிரதேச மண்வளத்தோடு அரங்கேறின. இஸ்லாத்தின் உள்ளீடான சகோதரத்துவம், சமத்துவம், மனிதநேயம், சமூகநீதி போன்றவற்றை வெளிப்படுத்தி, ஒரு சமூக மாற்றத்தை வேண்டிநின்று படைப்பாக்கம் செய்தனர். இவர்தம் படைப்புக்கள் மேற்சொன்ன 'இஸ்லாமிய படைப்பு' என்ற மாயையை நொறுக்கித்தள்ளியது.

இவர்களில் சிலர் இன்ஸானுக்குப் பிறகு எழுதாவிட்டாலும்கூட, இன்று பேசப்படுபவர்கள் இன்ஸான் பண்ணையில் வளர்ந்தவர்களே. இன்ஸானில் தமது ஆரம்பச் சுவடுகளைப் பதித்த பின்னர், 'மல்லிகை' போன்ற சஞ்சிகைகள் மூலம் முன்னணிக்கு வந்தனர்.

நாவல் துறை

1885ல் எழுதப்பட்ட சித்தி லெப்பையின் 'அஸன்பே சரித்திரம்' இலங்கையின் முதலாவது தமிழ் நாவலாகக் கொள்ளப்படுகிறது. இதுதவிர இன்னொரு பெருமை அவருக்குண்டு. ஆரிய ராஜகருணா எழுதிய 'சிங்கள நாவலின் தோற்றம்' என்ற நூலிலே, சைமன் டி சில்வா 1905 ல் எழுதிய 'மீனா' என்ற நாவலே இலங்கையின் முதலாவது சிங்கள நாவல் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இத்தகவலின்படி இலங்கையில் முதலாவது நாவலை சித்தி லெப்பையே எழுதியுள்ளார்.

சித்தி லெப்பையை அடுத்து, எமது நினைவைத் தொடுபவர் சுபைர் இளங்கீரன் ஆவார். 1950 முதல் இவர் எழுதத்தொடங்கியுள்ளார்.

பைத்தியக்காரி, மரணக் குழி, காதல் உலகிலே, கலாராணி, ஒரே அணைப்பு, மீண்டும் வந்தாள், பொற்குகை, பட்டினித்தோட்டம், அழகு ரோஜா, வண்ணக் குமரி, மாதுளா, ஆணும் பெண்ணும், காதலன், நீதிபதி, தென்றலும் புயலும், மனிதனைப்பார், எதிர்பார்த்த இரவு, நீதியே நீகேள்..... இப்படி ஏராளமான நாவல்களை எழுதியுள்ளார். பெரும்பாலானவை தி.முக. பகுத்தறிவுப் பாசறை சார்ந்த நாவல்கள் என்பது யாவரும் அறிந்ததே.

தென்றலும் புயலும், நீதியே நீகேள், நால்வடிவில் வராவிட்டாலும் அவளுக்கொரு வேலை வேண்டும் என்பன இளங்கீரனின் சிறந்த நாவல்களாக சிலாசிக்கப்படுகின்றன. இருந்தாலும் அவர் ஒரு முஸ்லிம் என்ற வகையில், முஸ்லிம் மக்களின் வாழ்க்கையைப் பின்னணியாகக் கொண்ட நாவல் எதையும் எழுதவில்லை.

'நீதியே நீ கேள்' என்ற நாவலிலே, அன்ஸாரி என்ற ஒரு பாத்திரம் வருவது உண்மைதான். அந்த அன்ஸாரி தனது தாயைப் பார்த்து, "அம்மா" என்று பேசும்வண்ணம் உரையாடலைக்கூட அமைத்துள்ளார்.

அவரையடுத்து 60களில் கல்ஹின்னை என்.எம்.ஹனிபா(மாமா) ஏமாற்றம், மர்மக் கடிதம், பகற்கொள்ளை, இலட்சியப்பெண் போன்ற நாவல்களை எழுதியுள்ளார். இவை திடுக்கிடும் திருப்பங்களும் மர்மங்களும் நிறைந்த நாவல்களே.

நயீமா சித்திக், ஏ.எச்.ஏ.பசீர், அ.ஸ. எஸ்.ஐ.நாகூர் கனி, எம்.டி.எம்.இம்தியாஸ், எம்.எம்.இசுபால், முகமது ஜெலீல், ஜுனைதா செரீப், ஜெக்கியா ஜுனைதீன், புண்யாமீன் கே.அமானுல்லா, முகிதீன் ரஜா, றியாஸா ஆப்தீன், இர்பானா

ஜப்பார், மருதூர்வாணன், ஹக்கலை ரிழ்வான் ஆகியோரும் நாவல்களை எழுதிவெளியிட்டுள்ளனர். இந்த வகையில் சுமார் ஐம்பது நாவல்கள் அறுவடையாகியிருப்பதாக அறியமுடிகிறது.

1976ல் வை.அஹ்மத் எழுதிய புதிய தலைமுறைகள் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க நாவலாகும். வாழைச்சேனைக் கிராமத்தைச்சேர்ந்த முதிய தலைமுறையினருக்கும், இளைய தலைமுறையினருக்கும் இடையில் உள்ளூர் அரசியல் தொடர்பாக ஏற்படும் போட்டியே 'புதிய தலைமுறைகள்' கதையின் அடித்தளம். பள்ளிவாசல் நிர்வாக சபையினரை எதிர்த்து இளைஞன் வெற்றி பெறுகிறான். அவன்மீது பொறாமை கொண்டோர் அவ்விளைஞனையும் அவனது காதலி சல்மாவையும் இணைத்து விபச்சாரக் குற்றம் சுமத்துகின்றனர். மார்க்கத்தீர்ப்பினில் அவர்கள் நிரபராதிகளாகின்றனர்.

பொதுவாக முஸ்லிம் கிராமங்களில் நிகழும் பிரச்சினை பிரதேச வாழ்க்கைமுறையோடு சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் நாவல் முயற்சியில் இதனையொரு திருப்புமுனையாகவே கொள்ளவேண்டும்.

இதனைத் தொடர்ந்து வெளிவந்த அ.ஸ.அப்துஸ் ஸமதுவின் 'பனிமலர்', திக்குவல்லை கமாலின் 'ஒளி பரவுகிறது' என்பன கவனிக்கத்தக்க படைப்புகளாகும்.

பொதுவாக ஈழத்து முஸ்லிம்களின் நாவல் முயற்சிகள் திருப்தியடையக்கூடிய வகையிலே இல்லை.

சிறுகதை ஆக்கம்

1898ல் ஜதுரூஸ் லெவ்வை மரைக்காயர் எழுதிய 'ஹைதர்ஷா சரித்திரம்' என்ற தொகுதியோடு இலங்கை முஸ்லிம்களின் சிறுகதை முயற்சி ஆரம்பமாகிறது.

அதிகமாக எழுதாவிட்டாலும் கூட எச்செம்பி முஹிதீன், ஏ.ஏ.லதீஃப், அண்ணல் ஆகியோர் முறையே கம்பளை பிச்சப்பா, மையத்து, மனிதன் ஆகிய சிறுகதைகளை எழுதியதன் வாயிலாக இன்றும் பேசப்படுகின்றனர்.

1964ல் யூ.எல்.தாவூத் பதினான்கு கதைகளைத் தொகுத்து 'முஸ்லிம் கதைமலர்' என்ற பெயரில் வெளியிட்டார். அதில் எழுதிய ஒன்பதுபேர் அதன் பின்பு சிறுகதைகளே எழுதவில்லையென்று தெரிகிறது.

1979ல் இலங்கையில் நடைபெற்ற இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய மகாநாட்டின்போது 'பிறைப்பூக்கள்' என்ற தொகுப்பு நூல் வெளியாயிற்று. அதில் 39 சிறுகதையாளர்கள் இனம் காணப்பட்டுள்ளனர்.

முமிஷா, பித்தன், அ.ஸ., மருதூர்க் கொத்தன், முத்துமீரான், ஜுனைதா செரீப், மருதூர் ஏ.மஜீத், எஸ்.எல்.எம் ஹனீபா, மொயின் ஸமீன், ப.ஆபீன், கலைவாதி கலீல், திக்குவல்லை கமால், நயீமா சித்திக், எஸ்.ஐ.நாகூர்கனி, சுலைமா இக்பால், எஸ்.எச்.நிஃமத் ரகுமான். ஏ.ஜபார், புண்யாமீன், இர்பானா ஜப்பார், மடவலை கலீல், மு.பசீர், பீர்முகம்மது, கலீல் கண்டு ஆகியோர் முப்பத்தைந்து சிறுகதைகளைத் தொகுதியாக்கித் தந்துள்ளனர்.

நூல் வெளியிடாவிட்டாலும்கூட எம்.எச்.எம்.சம்ஸ், வை.அஹமத், எம்.எஸ்.ஏ.ரஹீம், மருதூர்க்கனி, எம்.ஏ.ரஹீமா, நற்பிட்டிமுனை பளீல், எம்.எம்.நெளஷாத், நீள்கரை நம்பி, கெக்கிராவை ஸஹானா போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்க எழுத்தாளர்களாவர்.

எம்.எல்.எம்.மன்கூர், வேதாந்தி, கனவு மனிதன் எழுதிய எம்.ஐ.எம்.ரவூப் போன்றோர் வித்தியாசமான முனைப்புகளைக் காட்டி அமைதியடைந்துள்ளனர். எண்ணிக்கையில் அதிகமானோர் சிறுகதைகள் எழுதினாலும்கூட, நாவலுடன்

ஒப்பிடுகையில் ஏதோவொரு வகையில் சமுதாயக் கண்ணோட்டத்துடனேயே எழுதியுள்ளமை ஆரோக்கியமானதாகும்.

கவிதை இலக்கியம்

கலாநிதி கா.சிவத்தம்பி, மு.இ.மு.ஜபாரின் 'திறக்கப்படாத தீப்பெட்டிகள்' என்ற கவிதை நூலுக்கு எழுதிய முன்னுரையிலே "கவிஞனாவது ஆளுமையின் நேர்த்தி. இன்று நம்மிடையே மிகச் சொற்பமான கவிஞர்களே உள்ளனர். கவிதைகள் எழுதுவோர் பலர் உள்ளனர். செய்யுள்கள் எழுதுவோர் இன்னும் பலர் உள்ளனர். இவர்கள் எல்லோரும் தங்களை கவிஞர்களாகவே எண்ணிக்கொள்கின்றனர்" என்ற சாரப்பட எழுதியுள்ளார்.

இதன்படி பார்த்தால் முஸ்லிம்களில் கவிதை எழுதுவோர் மிகமிக அதிகம்தான்.

அப்துல் காதர் லெப்பை, ஆ.மு.சரிபுதீன் போன்றோர் சமய நெறிநின்றும் எம்.சீ.எம்.சுபைர் குழந்தை இலக்கியமாகவும், அண்ணல் அழகியல்பாங்கிலும் ஐம்பதுகளில் எழுதிவந்தனர்.

இவர்களிலிருந்து வித்தியாசப்பட்டு நிற்பவர் புரட்சிக் கமால். அவருடைய 'புரட்சிக் கமால் கவிதைகள்' அதேவேளையாவருக்கும் விளங்கும் எளிமையோடும் எழுதினார். பார்த்த பார்வைக்கு இஸ்லாமியப் பண்புகள் வெளிப்பட்டாலும் யாவருக்கும் பொதுவாகவே அமைந்துள்ளன.

"எவருக்கும் பொதுவான உயரிலட்சியங்களை தமது கவிதைகளில் புரட்சிக் கமால் எடுத்துரைக்கின்றார். இஸ்லாம் வற்புறுத்தும் நம்பிக்கை, சமத்துவம், சகோதரத்துவம், தியாகம், முதலிய இலட்சியங்கள் மனுக்குலத்துக்கு அவசியமானவை" என்கின்றார் கலாநிதி கைலாசபதி.

அறுபதுகளிலே எழுந்த தலைமுறையிலே யுவன், எம்.ஏ.நுஃமான், பஸீல் காரியப்பர், ஏ.இக்பால் போன்றவர்கள் முன்னணிக்கு வந்தனர்.

இவர்களில் தாத்தாமாரும் பேரர்களும், அழியாத நிழல்கள், மழைநாட்கள், வரம் என்ற நூல்களைத்தந்து நுஃமான் முன்னணிக்கு வந்தார். பேச்சு மொழிக் கவிதையைச் சிலாசித்து மகாகவியை அறிமுகப்படுத்தினார். 'கவிஞன்' என்ற கவிதை இதழை சிலகாலம் நடத்தினார். இவரிடமிருந்து இலக்கிய உலகம் இன்னும் நிறைய எதிர்பார்க்கிறது.

உள்மன ஓலங்களாக ஒலித்துக்கொண்டிருந்த புதுக்கவிதை 1970களின் முற்பகுதியில் வானம்பாடிகளின் சிறகடிப்பால் புதுமெருகுபெற்றது. சமூகப் பெறுமானம் உள்ளடக்கமாகியது. இதன் தாக்கம் படிப்படியாக எமது கவிதை உலகையும் உள்வாங்கியது.

அக்காலகட்டத்தில் அன்பு ஜவஹர்ஷா, வானம்பாடி, ஏன்? எழுச்சி, வேள்வி.... முதலான தமிழக புதுக்கவி இதழ்களோடு நெருங்கிய தொடர்புபட்டுழைத்தார். 'ஏன்?' வெளியிட்ட சிறப்பு மலருக்கு ஜவஹர்ஷாவும் பாலகிரியும் இலங்கைத் தொகுப்பாளர்களாகச் செயற்பட்டனர். மேலும் சில ஈழத்துக் கவிதைகளை "பொறிகள்" என்ற மகுடத்தில் தொகுத்தார். பின்னர் தனது கவிதைகளை 'காவிகளும் ஓட்டுண்ணிகளும்' என்ற பெயரில் வெளியிட்டார்.

திக்குவல்லை கமாலின் 'எலிக்கூடு', செந்தீரனின் 'விடிவு', முதூர் முகைதீனின் 'முத்து', ஈழத்து நூனின் 'நூன் கவிதைகள்' என்பன அக்கால கட்டத்திலேயே வெளிவந்தன. ஆனால் இவையாவுமே சிறுபிரசுரங்கள் என்ற வகையிலேயே சேரும்.

முழுமையான படைப்புக்களை அடுத்தடுத்துத் தந்தவர் மேமன்கவி. யுக ராகங்கள், ஹீரோஷிமாவின் ஹீரோக்கள்,

இயந்திரச் சூரியன் என்பவற்றோடு 'நாளைய நோக்கில் இன்று'க்காக சாசித்திய மண்டலப் பரிசையும் பெற்றார். ஆயினும் அளவுக்குமீறிப் படிமங்களை அடுக்கி வாசகரைத் திணறவைப்பதான ஒரு குற்றச்சாட்டு இவருக்குண்டு.

அன்புடன், பாலமுனை பாறாக் இருவரும் முறையே முகங்கள், பதம் எனும் நூல்களைத் தந்துள்ளனர். கட்டிறுக்கமான யாப்பையோ, கட்டுடைத்த புதுமையையோ இவர்கள் வரித்துக்கொள்ளாமல், நிதானமாகச் சமூக உணர்வுகளைப் பாடியதன்மூலம் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாகின்றனர்.

எண்பதுகளைத் தாண்டும்போது ஈழத்துக் கவிதைகளின் உள்ளடக்கமே மாறிப்போய்விட்டது. இந்தப் பரிமாணத்தில் குறிப்பிடத்தக்க சிலர் பிரகாசிக்கின்றனர்.

இத்தனைக்கும் பிறகு கச்சிதமாக மரபுக் கவிதைகளை யாத்தழிப்பதில் ஜின்னா சரீப்தீன், மருத மைந்தன் போன்றோர் உறுதியாகச் செயற்படுகின்றனர்.

1996ல் அல்அஸுமத் சுமார் 450 இளம் கவிஞர்களின் ஆக்கங்களை, வானொலி நிகழ்ச்சியொன்றுக்கூடாக நூலாக்கியுள்ளார். இவர்களுள் சிலரேனும் தேறுவார்களென எதிர்பார்க்கலாம்.

ஏலவே அ.ஸ. தொகுத்த 'முற்றத்து மல்லிகை', எம்.சீ.எம்.கபைர் தொகுத்த 'பிறைத்தேன்', அன்பு முகைதீன், பாலமுனை பாறாக் இணைந்து தொகுத்த 'எழுவான் கதிர்கள்' என்பன பல்கவிஞர் தொகுப்பு நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன.

காதர் மஸ்தான், யூ.எல்.எம்.குவைலித், ஏ.எம்.அபூபக்கர், எம்.எச்.எம்.ஹலீம்தீன், எம்.எச்.எம்.புகாரி, கலைக்கமல், தானிம் அஹ்மத், கலைவாதி கலீல், மருதூர் ஏ.ஹஸன், மு.ஹாகா, மடவளை கலீல், எஸ்.எச்.நிஃமத், நஜ்முல் ஹுஸைன், ஏ.முகம்மது

தமீம், ரி.எல்.ஜெலிபர்கான், எஸ்.முத்துமீரான், ஐ.ஏ.ஹஸன், டீன்கபூர், பக்கீர்த்தம்பி முதலான முப்பத்தைந்து கவிஞர்கள் 75க்கு மேற்பட்ட தொகுதிகளை வெளியாக்கியுள்ளார்.

இதர துறைகள்

கவனிக்கப்படாத, ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படாத துறையாக நாடகப் பிரதியாக்கம் அமைந்திருக்கிறது. எம்.ஏ.முகம்மத், எச்.எச்.எம்.இப்ராஹிம், இளங்கீரன், ஜுனைதா செரீப் ஆகியோரின் நாடக நூல்கள் அருமையாக வெளிவந்துள்ளன. இவை தவிர தரமான ஒலிநாடகப் பிரதிகளை எம்.அஷ்ரப் கான், எம்.அஸ்வத்தான், தீன்ஷா, பெளஸூல் அமீர், மானா மக்கீன், கே.எம்.ஏ.முஹிதீன், எம்.எம் இர்பான், போர்வையூர் ஜிப்ரி போன்றவர்கள் வழங்கி வந்துள்ளனர்.

எஸ்.முத்துமீரான், யூ.எஸ்.ஆதம்பாவா, எம்.ஐ.எம்.முஸம்மில் ஆகியோரின் உருவகக் கதைத் தொகுதிகளும் ஹஸீனா வஹாபின் மணிக்கதைத் தொகுதியொன்றும் காலி ஏ.எச்.எம்.யூசுப்பின் நகைச்சுவைச் சித்திரத் தொகுதியொன்றும் அதிகம் பேசப்படாத விடயங்களாகும்.

விமர்சனம்

இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு விமர்சனம் மிக இன்றியமையாததே: எமது படைப்பாளிகள் கண்டனங்களுக்கு ஆளான அளவுக்கு கண்ணியமான ஊக்குவிப்புகளுக்கு இலக்காகவில்லை.

முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களை ஆய்ந்து பல தொகுப்புக்களை வெளியிட்ட கலாநிதி எம்.எம்.உவைஸ் 1950ம் ஆண்டோடு அதற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டார். இலக்கிய ஈடுபாடுகொண்ட கலாநிதி எம்.ஏ.எம்.சுகரி, எஸ்.எம்.கமால்தீன்,

எம்.எஸ்.எம்.அனஸ், எம்.ஐ.எம்.அமீன் போன்றவர்களும் நவீன இலக்கியங்களை நோக்கி இறங்கிவரவில்லை. ஒரு விமர்சகராகவும் திகழும் எம்.ஏ.நுஃமான் முஸ்லிம் படைப்பிலக்கியங்களை ஆய்வுசெய்து எம்மவர்களை தேசிய, சர்வதேசிய நீரோட்டத்தை நோக்கி இட்டுச்செல்வார் என்ற நம்பிக்கை இன்னும் அற்றுப்போகவில்லை.

முஸ்லிம் சமய, கலாசார, பாரம்பரிய, பண்பாட்டுக்கூறுகளைப் பிரதிபலிக்கும் ஆக்கங்களைச் சரியாகப் புரிந்துகொண்டு உள்நின்று விமர்சிக்கும் தன்மை எம்.எம்.எம்.மஹ்ரூப், முகம்மது சமீம், எஸ்.எம்.ஜே.பைஸ்தீன், எம்.எச்.எம்.சம்ஸ் போன்றவர்களால் ஓரளவுக்காவது மேற்கொள்ளப்படுவது நம்பிக்கைதரும் நிகழ்வாகும்.

வாசகர் தரம்

கல்வி விருத்திப் பரம்பல் காரணமாகவும் பொதுசனத் தொடர்பு ஊடகங்களின் செல்வாக்கினாலும், மாணவர், இளைஞர், வளர்ந்தோர்மத்தியில் புதியன அறிதலுக்காக வாசிப்புத் தேவையை உயர்த்தியுள்ளது.

அயத்துல்லா கொமெய்னியின் ஈரான் புரட்சி ஏற்படுத்திய அறப்போர் (ஜிஹாத்) பற்றிய சிந்தனைகளும், ஆப்கானிஸ்தான், பொஸ்னியா.... செச்னியத் தாக்கங்களும்.....

ஸல்மான் ருஸ்தி, தஸ்லிமா நஸ்ரின் போன்றோரின் இலக்கியங்கள் (இவை சரியானவை என்ற நோக்கில் குறிப்பிடப்படவில்லை) உலகை ஒரு கலக்குக் கலக்கியதன் மூலம், இலக்கியத்துக்குள்ள சக்தியைப் புரிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பைப் பெற்றமையும்.....

நவீன உலகுக்கு ஈடுகொடுக்கும் வகையில் இஸ்லாமியக் கருத்துக்களை முன்வைத்த அறிஞர்களான ஹஸனுன் பன்னா, செய்யத் குதுப், முகம்மத் அல்கஸ்ஸாலி, யூசுப் கர்ளாகி போன்றோரின் செல்வாக்கு எமது வாசகர் வட்டத்தைப் போஷித்துள்ளதை எவரும் மறந்துவிடமுடியாது.

இத்தகைய நிலைப்பாடுகள் காரணமாக வேகமான சமூகப் புனரமைப்புக்கு உந்துசக்தியான சமாதான சகவாழ்வுக்கு உரமூட்டுகின்ற இலக்கியங்களை தேசிய மட்டத்திலும் எதிர்பார்ப்பது தவறல்ல.

இந்த எதிர்பார்ப்பை ஈடேற்றும் வகையில், இன்று ஈழத்து முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் செயற்படுகிறார்களா? என்பதே கேள்வி.

புதிய பிரச்சினைகள்.

இனி 1980களுக்குப் பின்பு எமது எழுத்தாளர்களுக்கு முன்னுள்ள பிரச்சினைகளை நாம் இனம்காண்பது அவசியம். சர்வதேச ஏகாதிபத்தியம், எமது நாட்டின் மூலவளங்களைச் சூறையாடுகின்ற திறந்த பொருளாதாரமும் அதன் விளைவுகளிலுமிருந்து நாம் ஒதுங்கிநிற்க முடியாது.

பேரினவாதம் — இனப்பிரச்சினை — தொடரும் போர்ச்சூழல் எமது பாண்துண்டைக்கூடப் பதம்பார்த்திருக்கிறது. மூச்சுப்பேச்சுக் காட்டமுடியாதபடி மனித உரிமை மீறல்களும் குழப்ப பயங்கரவாதமும் அரசு பயங்கரவாதமும் எம்மை அச்சுறுத்தி வந்துள்ளன.

எழுபதினாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட முஸ்லிம்கள் வடக்கிலிருந்து குறுகிய நேரக்கெடுவில் வெளியேற்றப்பட்டு தெற்குக்

கிராமங்கள்தோறும் அகதிகளாக அவதிப்படுவதை நாம் கண்டுகொள்ளாமலிருக்க இயலாது.

மரபுரீதியான தொழில்களின் தேய்வும், வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்புக்களால் ஏற்படும் சாதக பாதகமான நிலைப்பாடுகளையும் நாம் சாதாரணமானதாகக் கருத முடியாது.

கல்வி உயர்கல்வி, அரசு வேலைவாய்ப்புக்களை நோக்கி பெண்களின் எழுச்சியும் அதற்கான தடைகளும் தற்செயலானதென்று தட்டிக்கழிக்கத்தக்கதல்ல.

கிராமங்கள்தோறும் இயக்கரீதியாக தப்லீஃ ஜமாஅத், ஜமாஅதே இஸ்லாமி, தெளஹீத் ஜமாஅத், ஜமாஅதே முஸ்லிமீன் என்று பிரிந்துநின்று ஆத்மீகப்போர் புரிவதும் கவனிக்கத்தக்கதே.

மேற்சொன்ன யதார்த்தங்களை உள்வாங்கி, அவற்றை இலக்கியமாக்கும் சிருஷ்டியாளர்கள் எங்கள் மத்தியிலே இன்று இருக்கிறார்களா?

நமக்கேன் இந்த வம்பு? என்று ஒதுங்கிநிற்கிறார்கள் சிலர். எழுதாமலிருக்கமுடியாது என்பதற்காக.... எதையாவது எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் இன்னும் சிலர். சமூக, சமய, பயங்கரவாத, அரசு தாக்குதல்களுக்கு முகங்கொடுக்க முடியாமல் சமரசம் செய்துகொள்கிறார்கள் மற்றும் சிலர். எழுதியதுபோதும் அவற்றை நூலாக்கம் செய்வோம் என்று இறங்குகிறார்கள் இன்னொரு சாரார்.

எவ்வாறாயினும் இக்காலப்பகுதியில் நூலாக்க முயற்சியொன்றே சற்றே மகிழ்ச்சியளிக்கிறது. 1960-69களில் பதினேழாகவும், 1970-79களில் முப்பதாகவும், 1980-89களில் எழுபதாகவும் உயர்ந்த ஆக்க இலக்கிய நூல் வெளியீடுகள், 1990-95களில் ஐம்பத்தாறாக இன்னும் ஒருபடி வளர்ச்சி கண்டுள்ளது.

முத்தாய்ப்பு

சமகாலப் பிரச்சினைகளை சமகாலத்திலேயே முழுமையான இலக்கியங்களாகப் படைத்துவிட முடியாது. ஆமினும் எதிர்கால முழுமையை நோக்கிய அத்திவாரத்தையாவது இட்டுவைக்கும் பொறுப்பு எழுத்தாளனுக்குண்டு.

சேரன், சுவில்வரத்தினம், சிவசேகரம், சிவரமணி, மைத்ரேயி போன்றோரின் கவிதைகளிலும், செங்கைஆழியான், தெணியான், இரத்தினவேலோன் மற்றும் பல எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளிலும், விடிவுக்கு முந்திய மரணங்கள், புதியதோர் உலகம், மௌனத்தில் அழுகின்ற மனங்கள் போன்ற நாவல்களிலும் இனவிடுதலைக் கருத்துக்களும் போராட்ட நிகழ்வுகளும் புலம்பெயர் அவலங்களும் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாறு இலங்கை முஸ்லிம்கள் எதிர்நோக்கும் முன்சொல்லப்பட்ட தேசிய, சர்வதேசிய உடனிகழ்காலப் பிரச்சினைகள் பதிவாகின்றனவா? என்பதே கேள்வி.

ஓரளவு கவிதையில் மாத்திரம் இது சித்தித்திருக்கிறது. நானும் ஒரு பூனை. எட்டாவது நரகம். பாம்பு நரம்பு மனிதன், பனியில் மொழியெழுதி...போன்ற படைப்புக்களைத் தந்து.... வரவர அஃறிணைகளின் ஆக்கிரமிப்புகளுக்கு ஆளானாலும்கூட, சோலைக்கிளி இதற்குத் தலைமை தாங்குகிறார். ஜபார், சுல்பிகா, எம்.பெளஸர் போன்றோர் அவரோடு கைகோர்த்துக்கொள்கின்றனர்.

மொத்தத்தில், 1956 முதல் சமூகமாற்ற நோக்கிலும் போக்கிலும் வளர்ந்துசென்ற முஸ்லிம்களின் ஆக்க இலக்கியம், 1980முதல் படிப்படியாக வீழ்ச்சியுற்று பூஜ்யத்தை நோக்கி நகர்ந்துகொண்டிருக்கின்றதென்பதே கசப்பான உண்மையாகும்.

(ஓபிவி 1997.03.29ல் நடாத்திய தமிழ் இலக்கியக் கருத்தரங்கில் வாசிக்கப்பட்டு சபையோர் கருத்துக்களை உள்வாங்கி மீள எழுதப்பட்டபிரதி)

முற்போக்கு இலக்கியம் முகம் கொடுக்கும் சித்தாந்த நெருக்கடிகளும் ஆற்றவேண்டிய பணிகளும்.

பிரேம்ஜி

முற்போக்கு இலக்கிய கருத்துருவம் இயக்கவடிவத்தையும் ஸ்தாபனத் தோற்றப்பாட்டையும் பெற ஆரம்பித்த 1950களிலும் அதைத் தொடர்ந்த நான்கு தசாப்தங்களிலும் இருந்த நிலைமைகளிலும் பார்க்க முற்றிலும் வித்தியாசமான ஒரு சூழலை நாம் எதிர்கொள்ளுகிறோம்.

அன்று முற்போக்குக் கருத்துக்கள் சமூகப் புரட்சியையும் மாற்றத்தையும் மூர்த்திகரித்து நின்ற கருத்துக்கள் தேசியரீதியிலும் சர்வதேசரீதியிலும் மிக முனைப்புப் பெற்றும் வலுப்பெற்றும் திகழ்ந்தன. முதலாளித்துவம் ஒரு உலகளாவிய அமைப்பு என்ற ரீதியிலும் தகர்வுகளைச் சந்தித்தது. முதலாளித்துவ அமைப்பின் உள்ளார்ந்த முரண்பாடுகளும் நெருக்கடிகளும் மூர்த்தணயம் அடைந்துவந்தன. உலகின் ஆறில் ஒரு பகுதியில் வெற்றிவாகை சூடிய அக்டோபர் சோஷலிஸப் புரட்சி உலக அரங்கில் பாரிய அடிப்படை மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. உலகப் புரட்சிகர நிகழ்வுப் போக்கைத் துவக்கிவைத்தது. கருத்துருவ வடிவிலிருந்த சோஷலிஸ தத்துவத்தை நடைமுறை நியதியாக்கியது. பாட்டாளி

வர்க்கத்தால் ஆட்சி அதிகாரத்தைத் தனது கரங்களுக்கு எடுத்துக்கொள்ள முடியும் என்பதையும் தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியை வெற்றிகரமாகச் சாதிக்கமுடியும் என்பதையும் நிறுவியது. இதைத் தொடர்ந்து ஒரு புதிய உலக அமைப்பையும் சமூக நீதியையும் நிர்மாணிக்கவும் நிறுவவும் ஆரம்பித்தது.

முதலாளித்துவ சங்கிலிப் பிணைப்பில் வெடிப்பு ஏற்பட்டதுடன் ஏகாதிபத்தியத்தின் கலோனியலிஸ அமைப்புத் தகர ஆரம்பித்தது. ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்களின் பேரலை பெருவீச்சுடன் பொங்கியெழுந்தது. முதலாவது வெற்றிகரமான பாட்டாளிவர்க்க அரசும், உழைக்கும் வர்க்கத்தின் உலகளாவிய புரட்சிகர இயக்கத்தின் முன்னேற்றமும் தேசிய விமோசன இயக்கத்திற்கு பேருந்துதலை அளித்தன. பாசிஸத்தின் படுதோல்வியுடனும், ஏகாதிபத்திய சக்தியின் பலவீனத்துடனும் தேசிய விடுதலை இயக்கங்கள் உலகளாவிய வெற்றியை ஈட்டின. உலக சோஷலிஸ அமைப்பின் தோற்றத்துடனும், விடுதலை அடைந்த நாடுகளின் உதயத்துடனும் முற்போக்குக் கருத்துக்கள் மனிதஇனத்தின் பெரும்பகுதியை தமது ஆகர்ஷிப்பின் கீழ் கொண்டுவந்தன.

இதன் தாக்கம் கலை, இலக்கியம், பண்பாடு உட்பட மனித சிந்தனையின் எல்லாத்துறைகளிலும் பெரு வீச்சை ஏற்படுத்தியது.

ஆனால் 1990களின் ஆரம்பத்தில் -ஏற்பட்ட உலக சோஷலிஸ அமைப்பின் சிதைவும், பின்போதலும் அரசியல் சித்தாந்தம் சமூகப்பார்வை, கலை இலக்கிய கண்ணோட்டம் உட்பட மனித அறிவுச் செயற்பாடுகளில் பாரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளன.

உலகப் புரட்சிகர இயக்கம் ஸ்தம்பிதம் அடைந்துள்ளது. சோஷலிஸம் மாபெரும் ஆகர்ஷிப்பு சக்தியென்ற நிலையிலிருந்து இறங்கியுள்ளது. ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு இயக்கம் தொய்வுற்றுள்ளதால் முதலாளித்துவமும் முதலாளித்துவ சிந்தனைப் போக்குகளும் தற்காலிகமாக வலுப்பெற்றுள்ளன. தேசிய விடுதலை இயக்கத்தின் முனைப்பு முடங்கிய நிலைக்குத்

தள்ளப்பட்டுள்ளது. ஸ்தாபிதமான இடதுசாரி சக்திகளால்கூட உலகளாவிய தனியார்மயமாக்கல் போக்கையும் அந்நிய முதலீட்டு நிகழ்வையும் தடுத்து நிறுத்த முடியாத நிலை தோன்றியுள்ளது

சோஷலிஸமோ, சோஷலிஸ சித்தாந்தமோ தோல்விகளுக்கு, பின் போதல்களுக்கு முகம் கொடுக்கவில்லை என்று எதார்த்தத்திற்குப் புறம்பாக வாதாடுவதிலும், சிந்திப்பதிலும் அர்த்தம் இருக்கமுடியாது. உண்மையை, சத்தியத்தை, எதார்த்தத்தை நாம் நேர்மையுடன் ஏற்றுக்கொண்டேயாக வேண்டும்.

ஆனால் இதற்காக சோஷலிஸமும், சோஷலிஸ சித்தாந்தமும் தவறானவை என்றோ, என்றென்றைக்குமாகவே தோல்வியுற்றுவிட்டன என்றோ எண்ணத்தேவையில்லை.

ஏனென்றால் சோஷலிஸத்திலும் பார்க்க உயர்ந்த ஒரு சமூக அமைப்பை, சோஷலிஸ சித்தாந்தத்திலும் பார்க்க உன்னதமான ஒரு சமூக சித்தாந்தத்தை மனித குலத்தால், மனித குலத்தின் மிக ஒப்பற்ற மேதாவிலாசத்தினால்கூட முன்வைக்க முடியவில்லை.

சோஷலிஸ நடைமுறையில் காணப்பட்ட பலவீனங்களாலும், தவறுகளும் குறைபாடுகளும் முதலாளித்துவத்தை ஒரு சமூக அமைப்பு என்ற ரீதியில் நியாயப்படுத்திவிடா. மாறாக முதலாளித்துவத்தின் இயல்பான கொடிய சுரண்டல், வர்க்க ஒடுக்குமுறை, சமூக அநீதிகள், ஏற்றத்தாழ்வுகள், ஜனநாயக அழிப்பு, மனித அவலங்களான வேலையில்லாத திண்டாட்டம், வாழ்க்கைத்தரச் சிதைவு, வறுமை, பிணி, அடிமைத்தனம் ஆகியன அதன் மனித விரோத, ஜனநாயக விரோத, பண்பாட்டு விரோத தன்மைகள் இம்மியளவும் குறையவில்லை என்பதையே காட்டுகின்றன. இவை மேலும் மூர்க்கமடைந்துள்ளன.

'உலக வியாபிதமடைதல், 'உலகக் கிராமம்' என்ற புதிய வளர்ச்சிகள் சர்வதேச ஏகாதிபத்தியத்தின் அகிலமளாவிய

ஆதிக்கத்தை மூர்க்கமாக்கி வருகின்றன. பல நூற்றுக்கணக்கான பல்தேசிய கம்பனிகள் உலகப் பொருளாதாரத்தில் மேலாதிக்கம் செலுத்தும் நிலையிலிருந்து பல பத்துக்கணக்கான ராட்சச “டிரான்ஸ்” நாஷனல் நிறுவனங்கள் மூலம் உலக முதலாளித்துவத்தின் ஆதிக்கம் கோலோச்ச ஆரம்பித்துள்ளது.

நவகலோனியலிசத்தின் இந்த வளர்ச்சிப்போக்கு முதலாளித்துவத்தின் ஏகாதிபத்திய கட்டத்திலும் பார்க்க வளர்முக நாடுகளுக்கும், சுதந்திரத்தை நேசிக்கும் சக்திகளுக்கும், உலகம் தழுவிய உழைக்கும் மக்களுக்கும், ஏன் முழு மனித வாக்கத்திற்கும் பேரச்சுறுத்தலை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

இதன் விளைவாக செல்வந்த நாடுகளுக்கும் வறிய நாடுகளுக்கும்மிடமிலான இடைவெளி பாரியளவில் அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. வளர்முக நாடுகள் மேலும் மேலும் ஏழ்மை நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுவருகின்றன. இவை உலக வங்கி, சர்வதேச நாணய நிதியம், கடன்வழங்கும் நாடுகள் ஆகியவற்றின் கோரப்படியில் மேலும் மேலும் கூடுதலாகச் சிக்கித் தவிக்கின்றன.

இவை அனைத்தும் விடுதலையுற்ற நாடுகளின் சுதந்திரத்திற்கும், சுயாதிபத்தியத்துக்கும் தேசிய இறைமைக்கும் அச்சுறுத்தலை ஏற்படுத்துகின்றன. இந்த நாடுகளின் தேசிய பொருளாதாரங்கள் சார்புப் பொருளாதாரங்களாக ஏகாதிபத்திய வல்லரசுகளில் தங்கியிருக்கும் காலனிய பொருளாதாரங்களாக மாற்றப்பட்டுவருகின்றன. இந்த நாடுகளின் அரசியல் சுதந்திரத்திற்கும் பொருளாதார சுயாதீனத்திற்கும் மட்டுமல்ல ஜனநாயகத்திற்கும், ஜனநாயக சுதந்திரங்களுக்கும், பண்பாட்டுக்கும், கலை, கலாச்சாரங்களுக்கும் பெரும் அச்சுறுத்தல் தோன்றியுள்ளது.

இவை அனைத்தும் சோஷலிஸத்தின் சோஷலிஸ முகாமின் சிதைவினால் ஏற்பட்ட எதிர்மறை விளைவுகளாகும். உலகத் தொழிலாளிவர்க்க இயக்கத்தின் வளர்ச்சி, சோஷலிஸ

சித்தாந்தத்தினதும் இயக்கத்தினதும் வீரார்ந்த முன்னேற்றம், உலக சோஷலிஸ அமைப்பின் முன்போதல்கள் தேசியவிடுதலை இயக்கத்தினதும், உலகளாவிய முற்போக்கு இயக்கத்தினதும் முன்னேற்றத்தில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியதுபோலவே சோஷலிஸ அமைப்பினது சிதைவும் சோஷலிஸ சித்தாந்தத்தினது பின்போதலும் உலகத் தொழிலாளிவர்க்க இயக்கத்திலும், தேசிய விடுதலை இயக்கத்திலும், முற்போக்கு இயக்கத்திலும் பெரும் பாதிப்பை தன்னியல்பாகவே ஏற்படுத்தியுள்ளன.

இந்த வீழ்ச்சியிலிருந்து பின்நகர்விலிருந்து உலகத் தொழிலாளிவர்க்க இயக்கமும் தேசிய விடுதலை இயக்கமும், உலக முற்போக்கு இயக்கமும் மீள்வலுப்பெறவேண்டுமானால் மனிதகுலத்தின் முற்போக்கு முன்னேற்றத்தின் அடிச்சரடாகவும் மையத்தளமாகவும் இருந்துள்ள சோஷலிஸமும், சோஷலிஸசித்தாந்தமும், சோஷலிஸபேரியக்கமும் மாபெரும் உலகளாவிய சக்தி என்ற பழைய நிலைக்கு வலுப்படுத்தப் படுவதும் உயர்த்தப்படுவதும் அவசியம். இது இன்றி, இதைத்தவிர்த்து முற்போக்குக் கருத்துருவங்களுக்கு கலை இலக்கியத்துறையிலோ, சமூக பொருளாதார அரசியல் துறைகளிலோ புதிய உற்சாகத்தையோ, உந்துதலையோ வலுவையோ அளிக்க முடியாது.

இதற்கு சோஷலிஸ அமைப்புக்கு, சோஷலிஸ சித்தாந்தத்திற்கு என்ன நடந்தது, அதன் பின்போதல்களுக்கான சமூக, அரசியல், பொருளாதார, உளவியல் காரணிகள் என்ன, இந்த அமைப்பையும் சித்தாந்தத்தையும் மீள கட்டியெழுப்புவது எப்படி என்பன பற்றிய சித்தாந்தரீதியான, வரலாற்றுரீதியான, உலகவியல்ரீதியான ஆழ்ந்த ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படுவது அவசியம்.

சோஷலிஸ நிர்மாணத்தின் ஒரு பரீட்சார்த்த வடிவம் தோற்றுவிட்டநிலையில் இதிலிருந்து உகந்த படிப்பினைகளை கற்றுக்கொண்டு புதிய வடிவங்களுக்கான தேடுதல்கள் காத்திரமான, நியாயமான, அறிவியல்பூர்வமான முறையில் மேற்கொள்ளப்படவேண்டும்.

சோஷலிஸ சித்தாந்தத்தின் அடிப்படை இலட்சியங்களுக்கும் கோட்பாடுகளுக்கும் விசுவாசமாக இருக்கும்' அதேவேளையில், அதன் புரட்சிகர இயல்புகளையும் முற்போக்கான குணாம்சங்களையும் உள்வாங்கிக்கொள்ளும் அதே சமயத்தில், உலகில் ஏற்பட்டுவரும் மாற்றங்கள், சமுதாய வளர்ச்சிப்போக்கின் புதிய நியதிகள், மனித சிந்தனையின் நவீன வளர்ச்சிகள், மாறிவரும் உலகில் மனித உளவியலில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் அடியாதாரமாகக் கொண்டு சோஷலிஸ சித்தாந்தத்தை புதுப்பித்தும் வளர்த்தும் முன்னெடுத்துச் செல்வது அவசியம்.

இவையனைத்தின்மூலம்தான் சோஷலிஸ அமைப்பில், சோஷலிஸ சித்தாந்தத்தில், அதன் நடைமுறையில் ஏற்பட்ட தவறுகளை, பலவீனங்களை, எதிர்மறைப் போக்குகளைச் சரியாக இனம் காணமுடியும். அதனடிப்படையில் இவற்றைத் திருத்துவதற்கான தர்க்கரீதியான அறிவியல் பூர்வமான முயற்சிகளை மேற்கொள்ளுதல் அவசியத் தேவையாகிறது.

வேறு வார்த்தையில் சோஷலிஸ சித்தாந்தமும் நடைமுறையும் பற்றிய ஆழமான, முழுமையான, விஞ்ஞான பூர்வமான தத்துவார்த்த ஆய்வும், இதை ஆதாரமாகக் கொண்டு சோஷலிஸ சித்தாந்தம், நடைமுறைபற்றிய புதிய தேடுதல்களும் சித்தாந்த முடிவுகளும் மேற்கொள்ளப்படவேண்டும். இது பெரும்பாலும் விஞ்ஞான சோஷலிஸ சித்தாந்தவியலாளர்களினதும் சமூக வரலாற்றியலாளர்களினதும் பணியாக இருந்தபோதிலும் 'ஆத்மாவின் என்ஜினியர்கள்' என்ற ரீதியில் இந்த ஆய்வுக்கான முயற்சிகளில் எழுத்தாளர்களும் கலைஞர்களும் அறிவியலாளர்களும் தமது பங்களிப்பைச் செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

தனிச் சித்தாந்திகளுக்கு மட்டும் இந்தப் பெரும்பணி உரியதாக இருக்க கூடாது. ஏனென்றால் இவர்களில் இயல்பாகவே காணப்படும் தன்வயச் சிந்தனை முழுமையான பெறுபேறுகளுக்குக் குந்தகமாக அமையலாம். எனவேதான்

சமூகத்தின் நானாவிதமானவர்களின் கூட்டுச் சிந்தனையும், அனுபவமும், அனைவரையும் அணுகுதல் பணியும் அவசியமாகின்றன.

இலக்கியத் துறையினருக்கு, குறிப்பாக, முற்போக்கு இலக்கியத்துறையைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு இது இன்று மையப் பிரச்சினையாகவும் கேந்திரப் பணியாகவும் மாறியுள்ளது. சோஷலிஸ ஆர்வலர்கள் சமூகவியலாளர்கள் சமுதாயப் புரட்சியாளர்களமத்தியில் சோஷலிஸ அமைப்பின் பின்போதல் தத்துவார்த்தக் குழப்பத்தையும் நெருக்கடியையும் ஏற்படுத்தியுள்ளதுபோலவே முற்போக்கு இலக்கியவாதிகளினதும் சித்தாந்தக் குழப்பமும் குழறுபடியும் இயல்பாகவே தோற்றம் பெற்றுள்ளன. சோஷலிஸத்தின் தற்காலிக பின்னடைவுகளின் தாக்கத்தின்கீழ் இலக்கியத்தில் சோஷலிஸ எதார்த்தவாத கருத்துருவம் முன்வைக்கப்பட்டமை நாம் செய்த தவறு என்று முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்துடன் நீண்டகாலமாகவே தம்மை இனம்காட்டிக் கொண்ட இந்த இலக்கியச் சித்தாந்தத்தின் விற்பன்னர்களாக இருந்த ஒரு சில அறிவுஜீவிகள் இப்போது பேசவும் வாதாடவும் ஆரம்பித்துள்ளமையை அவதானிக்க முடிகிறது. எம்மைப் பொறுத்தமட்டில் ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கிய ஸ்தாபனம் சோஷலிஸ எதார்த்தவாத இலக்கியக் கோட்பாட்டை நடப்பு நிகழ்ச்சி நிரலில் என்றுமே முன்வைத்ததில்லை. மாறாக, வளர் முகநாடொன்றில் முதலாளித்துவத்தை எதிர்த்த சோஷலிஸப் புரட்சியல்ல, பதிலாக ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்த தேசிய ஜனநாயகப் புரட்சியே நடைமுறைத் தேவையாக உள்ளது என்பதை சரியாகக் கிரகித்துக் கொண்டு தேசிய சுதந்திரத்தை முழுமைப்படுத்துகிற பொருளாதார கலாசார சுயாதீனத்தை ஈட்டுகிற சமுதாயத்தை ஜனநாயகரீதியில் மாற்றியமைக்கிற பணியினை அடியாதாரமாகக் கொண்ட ஜனநாயக எதார்த்தவாத இலக்கியக் கோட்பாட்டையே நாம் தெளிவான பார்வையுடன் முன்வைத்தோம். என்றாலும் சோஷலிஸ சமுதாயத்தையும் அத்தகைய சமுதாயத்திற்கான புரட்சிகர மாற்றத்தையும் அடிநாதமாகக்கொண்ட சோஷலிஸ எதார்த்தவாத இலக்கியச் சித்தாந்தத்தை ஜனநாயகப் புரட்சியின்

வெற்றியைத் தொடர்ந்த அடுத்தகட்ட இலக்கியமாக வரித்துக்கொண்டோம். எனினும் சோஷலிஸ எதார்த்தவாத இலக்கிய சித்தாந்தத்தை இன்று நிராகரித்து விமர்சனவாத எதார்த்தவாத இலக்கியம் என்ற புதிய தத்துவத்தை முன்வைப்பவர்கள் அதன் மூலம் என்னத்தை மனம்கொள்கிறார்கள்? சோஷலிஸத்தை ஒரு சித்தாந்தமாக, சோஷலிஸ சமுதாய அமைப்பை ஒரு சமூக உருவாக்கமாக வரலாறும் வாழ்வும் என்றென்றைக்குமாக நிராகரிக்க வேண்டும் என்கிறார்களா? அவ்வாறாயின் இன்றுள்ள கொடிய, மூர்க்கத்தனமான, மிலேச்சத்தனமான முதலாளித்துவமும் அதன் வர்க்க முரண்பாடுகளும் வர்க்கச் சரண்டலும் வர்க்க ஆதிக்கமும் சாஸ்வதமாகவே நீடிக்கவேண்டும் என்கிறார்களா? இவர்கள் இவ்வாறு வெளிப்படையாகவே ஒப்புக்கொள்ளத் தயங்குவார்கள் என்றபோதிலும் சோஷலிஸ சமுதாயத்தை மூர்த்திகரித்து நிற்கும் சோஷலிஸ எதார்த்தவாத இலக்கியக் கோட்பாட்டை நிராகரிப்பது என்பது நடைமுறையில் சோஷலிஸ சமுதாய அமைப்பையும் சோஷலிஸ கருத்துருவத்தையும் நிராகரிப்பதாகும்.

சிந்தனைக் குழப்பத்தால் சித்தாந்தக் குழப்பத்தால் பாதிப்புற்றுள்ள இவர்கள் முன்வைக்கும் புதிய தத்துவமான விமர்சன எதார்த்தவாத கருத்துருவம் வாஸ்தவத்தில் என்ன சமுதாய நிலைப்பாட்டினை எடுக்கிறது? நடப்புச் சமுதாயத்தை, அதன் கோணல்மாணல்களை விபரிப்பதுடன் இலக்கியத்தின் பணி முற்றுப்பெறவேண்டும் என்பது இவர்களின் நிலைப்பாடா? நடைமுறையிலுள்ள சமுதாயத்தை, வாழ்க்கை முறையை இலக்கியம் விமர்சிக்க வேண்டும் என்பதன்மூலம் இலக்கியத்தின் சமுதாயச் செயற்பாட்டை இவர்கள் ஏற்கிறார்கள் என்பது ஸ்பஷ்டம். ஆனால் அத்துடன் இலக்கியத்தின் பணியும் பயன்பாடும் முடிவுபெறவேண்டும் என்கிறார்களா? தவறுகளுக்காக, அநீதிகளுக்காக, மானுட விரோத இயல்புகளுக்காக இலக்கியத்தால் விமர்சிக்கப்படும் அந்த சமுதாய அமைப்பை தூக்கியெறியவும், மாற்றவும் அதற்கு மாற்றீடாக நீதியும், நியாயமும், தர்மமும் உள்ள ஒரு புதிய

சமுதாயத்தை தோற்றுவிப்பதற்கான மனித குலத்தின், குறிப்பாக, அந்த சமுதாய அமைப்பின் கொடிய பாதிப்புகளுக்கு இலக்காகும் உழைக்கும் வர்க்கத்தின், சுரண்டப்படும் வர்க்கத்தின் விமோசனத்திற்காக அந்த வர்க்கம் நடத்தும் போராட்டத்திற்கும் இலக்கியத்திற்கும் ஒட்டோ உறவோ இல்லை என்கிறார்களா? சோஷலிஸ சித்தாந்தத்திலும் நடைமுறையிலும் ஏற்பட்ட தவறுகள் இனம் காணப்படுவதுடனும், திருத்தப்படுவதுடனும் புதிய சித்தாந்த முடிவுகளுடனும் இந்த கருத்துக் குழப்பங்கள் முடிவுக்குவரமுடியும். இதைத்தொடர்ந்து இலக்கியத்துறையில் தலைதூக்கிவரும் இந்த கருத்துப் பிறள்வும் சீரடையலாம். இதுபோலவே இலக்கிய உலகில் இன்று பல நவீன கருத்துருவங்கள் தோன்றியுள்ளன. இதுவும் சோஷலிஸ முற்போக்குச் சித்தாந்தங்களில் ஏற்பட்ட பின்போதல்களின் விளைவே. நவீனத்துவம், பின்நவீனத்துவம், இருப்பியல்வாதம், அமைப்பியல்வாதம், மாக்கல் நியலிஸம் போன்ற பல கருதுகோள்கள் முகிழ்ந்துள்ளன. இவை அடிப்படையில் சோஷலிஸ எதார்த்தவாத சமூக எதார்த்தவாத கருதுகோள்களை நிராகரிப்பனவாக உள்ளன. இலக்கியத்தின் சமுதாயப் பார்வை, பயன்பாடு, பணி ஆகியவற்றிற்கு மாறாக இலக்கியத்தின் வடிவத்திற்கே இவை முக்கியத்துவம் அளிக்கின்றன. பழைய உருவவாத சிந்தனையின் நவீன வெளிப்பாடுகளாவே இவற்றை இனம் காணமுடியும். இவைபற்றிய விரிவான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படுவது அவசியம் என்றாலும் இவற்றை எதிர்த்து ஒரு புனிதப்போராட்டம் நடத்தப்பட வேண்டும் என்றில்லை. ஆனால் இவற்றின் முறைப்பாடுகள் விமர்சிக்கப்படுவது அவசியம் இந்த நவீனவாதங்கள் வந்த வேகத்திலேயே மறையவும் செய்வதை அவதானிக்கமுடிகிறது. பின்நவீனத்துவம் என்ற தோற்றப்பாடு இந்த மங்கிவரும் நிகழ்வுப் போக்கை சுட்டுகிறது.

இந்தப் புதிய கருதுகோள்கள் இலக்கியத்தின் வடிவம், உத்தி உருவ அமைப்பு போன்றவற்றில் கூடுதல் கவனம் செலுத்துவதாலும், புதிய பரிசோதனை முயற்சிகளை மேற்கொள்வதனாலும் உருவமைப்புச் செம்மை குறித்து

இவற்றிலிருந்து படிப்பினைகளை மேற்கொள்ள முடியுமா என்பதில் நாட்டம் செலுத்துவது நன்மை பயப்பதாக அமையலாம்

இந்த நவீனவாதக் கருத்தியலாளர்களுடன் முற்போக்கு இலக்கியவாதிகள் பகைமையையோ கசப்பான உறவுகளையோ கொள்ளத்தேவையில்லை. மாறாக நேசபூர்வமான உறவுகளைப் பேணுவதும் சிநேகரீதியான கருத்துப் பரிமாறல்களையும் அனுபவ பரிவர்த்தனைகளையும் மேற்கொள்வது நல்லது.

இனி தேசிய நிலமைகளுக்கு வருவோம்.

சர்வதேசநிலையில் சித்தாந்தக் குழப்பமும் கருத்து மயக்கமும் நிலவுவதைப்போலவே தேசியநிலையிலும் சித்தாந்தக் குழப்பத்தையும் கருத்து நிலைப்பாட்டுச் சிக்கலையும் எதிர்கொள்கின்றோம்.

இலங்கைப் புரட்சியின் கட்டம் என்ன, அந்தப் புரட்சியின் இலக்கு எந்த சமூக சக்திகளை எதிர்த்த திசையிலமைவது, எத்தகையதொரு சமுதாயத்திற்கான போராட்டத்தை உடனடிப் பணியாகக் கொள்வது, சோஷலிஸமா அல்லது ஜனநாயக சமூக மாற்றமா? தொழிலாளிவர்க்கத்தின் தலைமையில் விவசாய மக்களையும் மற்றும் உழைக்கும் மக்களையும் மட்டும் உள்ளடக்கிய இடதுசாரி அரசியல் அணியா அல்லது உழைக்கும் வர்க்கத்தையும் விவசாய மக்களையும் மத்தியதர வர்க்கத்தையும் தேசிய பூர்ஷ்வாக்களையும் உள்ளடக்கிய பரந்த ஜனநாயக அணி அமைவா, தொழிலாளி விவசாயிகள் ராஜ்யமாக அல்லது பரந்துபட்ட ஜனநாயக அரசமைப்பா, பாட்டாளிவர்க்க சர்வாதிகாரமா அல்லது விரிவான ஜனநாயக வடிவமா, தேசிய இனப்பிரச்சினையின் தீர்வுக்கு பிரிந்துபோகும் உரிமையை உள்ளடக்கிய சுயநிர்ணய உரிமையா அல்லது தேசிய ஐக்கிய வரையறுப்புக்குள் பிரதேச சுயாட்சியா போன்ற பிரச்சனைகளில் இடதுசாரி முற்போக்குச் சக்திகளுக்குள் கருத்து முரண்பாடுகளும் சிந்தனைக் குழப்பங்களும் நிலவுகின்றன.

இவற்றில் இறுதியானதும் சரியானதுமான நிலைப்பாட்டை சோஷலிஸ சித்தாந்தம்பற்றிய புதிய ஆய்வுகளும் முடிவுகளும் மேற்கொள்ளப்படுவதுடனேயே எடுக்கமுடியும். அப்போதும் கூட பல்வேறு அணுகுமுறைகளும் தொடரலாம்.

என்றாலும் வரலாற்றுப் போக்கில் வாழ்வாலும் நடைமுறையாலும் முன்வைக்கப்பட்டு பொதுவான சமூக அங்கீகாரத்தைப் பெறும் நிலைப்பாடுகள் சமூக அரசியல் வளர்ச்சிப் போக்குகளை நிர்ணயிக்கும் சித்தாந்த நிலைப்பாடுகளாக முகிழும்.

சமூகவர்க்க சக்திகளை முந்திக்கொண்டு இந்த அதிமுக்கிய சித்தாந்த பிரச்சினைகளில் எழுத்தாளர்களாலும் அவர்களின் நிறுவனங்களாலும் தன்னிச்சையாக முடிவுகளையும் நிலைப்பாடுகளையும் எடுப்பது சாத்தியமில்லை. என்றாலும் சமூக சக்திகள், வர்க்க சக்திகள் இந்தப் பிரச்சினையில் பொதுமுடிவுகளை எடுக்கும்வரை இலக்கியமும் இலக்கிய இயக்கமும் வாளாவிருக்க முடியாது. ஆகவேதான் பொது அங்கீகாரம் பெற்ற நிலைப்பாடுகளிலிருந்து இலக்கியத்திற்கும் இலக்கிய இயக்கத்திற்கும் முன்னாலுள்ள கடமைகளையும் பணிகளையும் நிலைப்பாடுகளையும் மேற்கொள்ளவேண்டும். இன்று இந்த நாட்டைப் பொறுத்தவரை தேசிய இனப்பிரச்சினையும், அதற்கான தீர்வுமே பிரதானமான மையப்பிரச்சினையாகும். இதனுடன் யுத்தமா சமாதானமா, ஆயுதப்போராட்டம் தொடர்வதா அல்லது அரசியல் தீர்வுகாண்பதா போன்றவை பின்னிப் பிணைந்துள்ளன.

இவற்றில் எமது நிலைப்பாடு ஆரம்பம் முதல் தெளிவானதாகவும் உறுதியானதாகவும் இருந்துள்ளது. தமிழ்த் தேசியத்தின் ஆரோக்கியமான அம்சங்களை நாம் எப்போதும் ஆதரித்துவந்துள்ளோம். தொழிலாளிவர்க்க ஒற்றுமை. முற்போக்குச் சக்திகளின் ஜனநாயக ஐக்கியம் என்ற மிகச் சரியான நிலைப்பாட்டில் பற்றுறுதியுடன் நின்றமையால் தமிழ் தேசியத்திற்கு முழுமையான அழுத்தத்தை எல்லாக்காலங்களிலும்

கொடுக்காதபோதிலும் தமிழ்த் தேசிய இனம் அதன் தனித்துவம் பேணல், சுதந்திர இலங்கையில் சுயாட்சித் தமிழகம் அமைத்தல், பிரதேச சுயாட்சி அல்லது இணைப்பாட்சி, இன மொழி சமத்துவம் ஆகிய நிலைப்பாடுகளில் நாம் எப்போதும் உறுதியாகவே இருந்துள்ளோம்.

தமிழ் மக்களை, தமிழ் மொழியை எதிர்த்துப் பாகுபாடுகள் காட்டப்பட்டபோதெல்லாம் அவற்றை எதிர்த்திருக்கிறோம். என்றாலும் அந்தக்கட்டத்தில் இனங்களுக்கிடையிலான முரண்பாடுகள் சிநேகபூர்வமான முரண்பாடுகளே என்றும், இவை சிநேகபூர்வமான முறையில் தீர்க்கப்படவேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தியிருக்கிறோம். இனப்பிரச்சினையின் தீர்வுக்கான 12 அம்சத்திட்டம் ஒன்றை முன்வைத்து அதற்கு 1975ல் பண்டாரநாயக்கா ஞாபகார்த்த சர்வதேச மண்டபத்தில் நடந்த தமிழ், சிங்கள, முஸ்லீம் எழுத்தாளர் மாநாட்டில் ஏகமனதான ஒப்புதலைப்பெற்றோம். அன்றைய அரசினதும் முற்போக்கு அரசியல் கட்சிகள் அமைப்புகளினதும் அங்கீகாரத்தை ஈட்டினோம். அதன் அடிப்படையில் அரசுகளும் தமிழ்த் தலைமைக்குமிடையில் பேச்சுவார்த்தை நடைபெறச் செய்தோம். பின்னர் 1980களில் தமிழ்ப்புறக்கணிப்பும் தமிழர் உரிமை மறுப்பும் தமிழர் ஒழிப்பு என்ற நிலைக்கு அரசு கொள்கையாகவும் நடைமுறையாகவும் மாறியபோது, தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக அரசு பயங்கரவாதம் கட்டவிழ்த்துவிடப்பட்டபோது இவற்றை எதிர்த்த தர்ம நியாயமான போராட்டத்திற்கு எமது தார்மீக அரசியல் ஆதரவைத் தெரிவித்தோம்.

இன்றும் கூட 13 ஆண்டுகளாக நீடிக்கும் இந்த அர்த்தமற்ற, வெற்றிபெறமுடியாத யுத்தத்தை உடனடியாக நிறுத்தவேண்டும் என்றும் நிபந்தனைகள் அற்ற பேச்சுவார்த்தையை சம்பந்தப்பட்ட தரப்பினர் உடனடியாக ஆரம்பிக்கவேண்டும் என்றும், தமிழ் மக்களின் நியாயமான அபிலாஷைகளை நிறைவுசெய்யக்கூடிய சுயாட்சிமுறையினதும் ஆட்சியதிகாரத்தில் அனைத்து

இனங்களினதும் கௌரவமான பங்கினை உறுதிப்படுத்தும் அடிப்படையிலும் இனப் பிரச்சினைக்கு ஜனநாயகரீதியான அரசியல் தீர்வுகாணப்பட வேண்டும் என்றும் கோரிவருகிறோம்.

ஆக்க இலக்கியம் தமிழ் மக்களின் இடர்களையும் துயரங்களையும் பிரதிபலிக்கவேண்டும் என்றும், தமிழ் உரிமைகளுக்கான போராட்டத்தை சரியான மார்க்கத்தில் முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கான உளப் பக்குவத்தை வளர்க்க உதவ வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்துகிறோம்.

இந்த அணுகுமுறைதான் ஆக்கபூர்வமானது என்றும், மக்களின் உயிர், உடைமை, பண்பாட்டு அழிவுகளைத் தவிர்க்க உள்ள ஒரே ஒரு சரியான மார்க்கம் என்றும் நாங்கள் நம்புகிறோம்.

தமிழ் மக்கள்மத்திலும் தேசத்திலும் சர்வதேசரீதியிலுமுள்ள அனைத்து நியாயயுத்திபடைத்தவர்களும் ஜனநாயகவாதிகளும், சமாதான விரும்பிகளும் மனித நேயமிக்கவர்களும் யுத்த நிறுத்தத்திற்கான, சமாதானத்திற்கான, அரசியல் தீர்வுக்கான முயற்சியில் முனைப்புடன் ஈடுபடவேண்டும் என வேண்டுகிறோம்.

கடந்த இரு தசாப்தங்களாக இந்த நாட்டில் ஜனநாயகத்திற்கும், மக்களின் ஜனநாயக உரிமைக்கும், ஜனநாயக ஸ்தாபனங்களுக்கும், ஜனநாயக கோட்பாடுகளுக்கும் பேராபத்தும் பாரிய அச்சுறுத்தலும் ஏற்பட்டது. ஆட்சி அதிகாரம் ஒரு வர்க்கத்தின் கரங்களில் மட்டுமல்ல ஒரு தனி மனிதனின் கரங்களில் குவிமையப்படுத்தப்பட்டது.

இந்த நிலைமையில் இப்போது ஆக்கபூர்வமான அபிவிருத்தி ஏற்பட்டபோதிலும் அதே ஜனநாயக விரோத சக்திகளால் இன்னமும் அச்சுறுத்தல் ஏற்படுவதை அவதானிக்கலாம். 17 ஆண்டுகால அரசு பயங்கரவாதத்தின் வெளிப்பாடுகளை அவ்வப்போது இனம்காணலாம்.

இந்த வன்முறைப் படுகொலைப்போக்குகள் தலைதூக்குவதை முற்றாகக் கட்டுப்படுத்துவதும் துப்பாக்கி, டயர் கலாசாரத்தின் வெளிப்பாடுகளை அடியோடு அகற்றுவதும், ஜனநாயகத்தையும் ஜனநாயக ஸ்தாபனங்களையும் ஜனநாயக கோட்பாடுகளையும் மேலும் வலுப்படுத்துவதும் ஜனநாயகமீறல்கள் மீண்டும் தலைதூக்கக்கூடிய வாய்ப்புக்களை இல்லாதொழிப்பதும் இலங்கைச் சமூகத்தின் முன்னுள்ள இன்னுமொரு பிரதான கடப்பாடாகும்.

அரசு பயங்கரவாதமும் வன்முறைக் கலாசாரமும் தேசத்தின் அரசியல் நடைமுறையாக மாறியமை மனித விழுமியங்களின் வீழ்ச்சிக்கு இட்டுச்சென்றன. சமூக உறவுகளில் அராஜகம் நிலவியது. பாதாள உலகச் சக்திகள் ஆட்சியதிக்காரம் பெற்ற சக்திகளாக மாறின. இவற்றை ஒழித்து மனித விழுமியங்களையும் பண்பாட்டுப் பெறுமானங்களையும், மனிதநேய உணர்வுகளையும் சமுதாய நியதியாகவும் வாழ்க்கை முறையாகவும் மீளமைப்பதும் இன்றுள்ள பிரதான பணியாகும்.

யுத்தச் சூழலிலும், அந்நிய பொருளாதார ஆதிக்கத்தின் கீழும் விலைவாசி ஏற்றம், பொருளாதார முன்னேற்றத்தின் ஸ்தம்பிதம், மற்றும் தொழிற்றுறைகளின் முடக்கம். வேலையின்மை முதலிய சமுதாயப் பிரச்சினைகளால் மக்களின் வாழ்க்கைத்தரமும் வாழ்வும் பெரும் பாதிப்புக்குள்ளாகியுள்ளன. மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தைப் பாதுகாக்கவும், இச்சமூகப்பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காணவுமான போராட்டம் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறது.

இவையும், மற்றும் நாடு முகம் கொடுக்கும் ஏனைய சமூகப் பிரச்சனைகளும் முழு சமுதாயத்திற்கும் போலவே இலக்கியத்திற்கும் இலக்கியகாரர்களுக்கும் முன்னுள்ள பாரிய பிரச்சினைகளாகும். இவற்றை, இவற்றின் பல்வேறு தோற்றப்பாடுகளிலும் இலக்கியம் பிரதிபலிப்பதுடன் இவற்றின் தீர்வுக்கான போராட்டத்திலும் அது தன் பங்களிப்பைச் செய்யக் கடமைப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பணியில் மக்களுடன் இலக்கியமும் எழுத்தாளனும் இணைந்து செயற்படுவது அவசியம்.

அதேபோல ஈழத்து இலக்கியத்தின் கருப்பொருளாக இருந்து வந்துள்ள சாதிக்கொடுரங்கள், சீதனக் கொடுமை, பெண் அடிமைத்தனம். சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள், இன ஒடுக்குமுறை, சுரண்டல், சமூக அநீதிகள் தொடர்ந்து இலக்கியத்தின் கதாவஸ்துக்களாக இருப்பது தவிர்க்கப்படமுடியாததாகும். ஏனென்றால் இந்த சமூக அநீதிகள் இன்னமும் ஒழிந்தபாடாயில்லை. ஒடுக்குமுறைகளும் அநீதிகளும் இருக்கும்வரை அவற்றை எதிர்த்த போராட்டம் தொடரவேசெய்யும். இந்த சமூகச்சிக்கல்களை இலக்கியம் பிரதிபலிப்பதும் தொடரும். என்றாலும் இந்த சமூகப் பிரச்சனைகள் அவற்றின் புதிய பரிமாணங்களிலும், வளர்ச்சிநிலைகளிலும் மேலும் ஆழமாகச் சித்தரிக்கப்படுவது அவசியமாகும்.

சமூகப் பிரச்சினைகள் அவ்வக்காலங்களில் முனைப்படைவது இயல்பு என்றாலும் ஒருசில பிரச்சினைகளின் குறுகிய எல்லைக்குள் மட்டும் இலக்கியம் தன்னை நிறுத்திக் கொள்ளாமல் வாழ்வின், சமூகத்தின். மானுடத்தின் நானாவீத பிரச்சினைகளும் சிக்கல்களும் வாழ்வுக்கோலங்களும் விஸ்தாரமாக கலை இலக்கிய வெளிப்பாடு பெறுவது அவசியம். மட்டுப்படுத்தப்பட்ட பிரச்சினையில்மட்டும் இலக்கியக் கவனிப்பு குவிமையப்படுவது இலக்கியத்தின் வளத்தையும், செழுமையையும் மட்டுப்படுத்துவதாகவே முடியும். இன்று தோன்றியுள்ள புதிய நிலைமைகள், புதிய வளர்ச்சிப்போக்குகள், புதிய மாற்றங்கள், போராட்டத்தின் புதிய வெளிப்பாடுகளும் தேவைகளும், இதன் முன்போதல்களும், தோல்விகளும், யுத்தத்தின் மானுட அவலங்களும், அனர்த்தங்களும் விரக்திகளும் நம்பிக்கைகளும் உட்பட வாழ்வும் காலமும் இலக்கியத்திற்கு விஸ்தாரமான கருப்பொருளையும் கதாவஸ்துக்களையும் வழங்கியுள்ளன. இவை அனைத்தும் மானுட நேயத்துடனும், உளவியல் பக்குவத்துடனும், எதிர்கால நம்பிக்கையுடனும் இலக்கியத்தில் வடிக்கப்படுவது காலத்தின் தேவையாகும்.

இவையும் ஏனைய வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளும் இலக்கிய வெளிப்பாடு பெறும்போது இவற்றின் உருவச் செம்மைக்கு உரிய அழுத்தம் கொடுக்கப்பட வேண்டும். உருவவாதக் கோட்பாடு இலக்கிய உலகில் மேலாதிக்கம் செலுத்திய காலகட்டத்தில் உள்ளடக்கத்தின் முக்கியத்துவத்திற்கு கூடுதல் அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டது. ஆனால் இலக்கியத்தின் சமூகப் பொறுப்பு ஈழத்து இலக்கியத்தின் பொதுநிலையாகவும் செல் நெறியாகவும் ஸ்தாபிதம் பெற்றுவிட்டு இன்று இலக்கியத்தின் உருவச் சிறப்புக்கு, கலைத்துவ நேர்த்திக்கு உரிய முக்கியத்துவம் அளிப்பது அவசியமாகிறது.

அதேபோல கதாபாத்திரங்கள் அவ்வப் பாத்திரத்திற்குரிய மொழிவழக்கை கையாளவேண்டும் என்ற போராட்டத்தை புதுமை இலக்கியவாதிகள் நடத்தினர். இதுவும், மண்வாசனை சாமான்யர்கள் கதாநாயகர்களாவது போன்ற எமது நிலைப்பாடுகள் இலக்கியத்தின் பொதுநெறியாகிவிட்ட இன்று பிழையற்ற எழுத்துநடை, மொழிச் செழுமை, புதிய படைப்பு உத்திகள், புதிய புதிய இலக்கியப் பரிசோதனைகள் ஆகியவற்றில் முழுக் கவனம் செலுத்துவது இன்றியமையாததாகும். படைப்பாளிகள் இலக்கிய சிருஷ்டியின் வினைத்திறனில் தப்பற்ற பாண்டியத்தை ஈட்டிக் கொள்வதன்மூலம்தான் இலக்கியத்தின் பெறுமானத்தையும் செழுமையையும் உயிர்ப்பையும் உயர்த்திடமுடியும். இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும், உள்ளடக்க உருவச் செம்மைக்கும் இலக்கிய விமர்சனம் காத்திரமானமுறையில் செயற்படுவது அவசியம். வளர்ந்தோங்கிய இத்துறை இன்று சற்றுத்தாழ்வுற்ற நிலையிலிருப்பது விசனத்துக்குரியது. இலக்கிய விமர்சனம் ஒரு கனதியான துறையாக வளரவேண்டியது அவசர அவசியமாகும். புதிய இலக்கியக் கோட்பாடுகள் இலக்கியப்பரப்பில் நிலவவேண்டிய தேவையிருந்தகாலத்தில் இலக்கிய விமர்சனம் செயற்பட்ட பாங்கிலிருந்து விலகி முழு இலக்கியத்தையும் வளப்படுத்தும் பண்பினைப் பெறுவது அவசியம். விமர்சனம் கூர்மையாக, வீச்சாக சமுதாய கடப்பாட்டுக்கும் கலைத்துவ தரத்திற்கும் ஏக்காலத்தில் அழுத்தம் கொடுப்பதாக இருக்கும் அதேவேளையில் நல்ல

இலக்கியப்படைப்புகள் முழுவதையும் மதிப்பதாகவும், நல்ல எழுத்தாளர்கள் அனைவரையும் குறுகிய எல்லைகளைக் கடந்து நேசிப்பதாகவும் பக்குவப்படவேண்டும். அதேபோல வாசகர்கள் மத்தியில் இலக்கியத்தை விமர்சன ரீதியாகப்பார்க்கும், ரசிக்கும் அனுபவிக்கும் விமர்சனப்பண்பு வியாபிக்கப்படவும்வேண்டும்.

இதற்கு வாசிப்புக் கலாசாரத்தை மக்கள் மத்தியில், குறிப்பாக மாணவர்கள் மத்தியில், வளர்ப்பதற்குரிய ஆக்கபூர்வமான இயக்கங்களும் நடவடிக்கைகளும் எடுக்கப்படுவது முக்கியம்.

இலக்கியத்திலும் இலக்கியப் பரப்பிலும் ஆரோக்கியமான நிலமைகளைத் தோற்றுவிக்க கோஷ்டிவாதப் போக்குகள் தவிர்க்கப்படுவது அவசியம். எழுத்தாளர்கள் தத்தமது சித்தாந்தபார்வைக்கும், சமுதாய நிலைப்பாட்டிற்கும் ஏற்ப ஸ்தாபனரீதியாக இயங்கினாலும் எல்லா எழுத்தாளர் அமைப்புகளுக்கும்மிடையில் இலக்கிய வளர்ச்சி என்ற பொதுப்பணியிலும், தேவையிலும் கூட்டான செயற்பாடும், ஒத்துழைப்பும் நேச உறவுகளும் பேணப்படுவது அவசியம் இலக்கிய உலகில் ஆரோக்கியமான பண்புகளையும் உயர்நெறிகளையும் மீள ஸ்தாபிதம் செய்வதும் இன்று தலையாய கடமையாகிறது.

இவற்றுடன் இலக்கிய வளர்ச்சியைத் துரிதப்படுத்த மேலும் பல செயற்பாடுகள் அத்தியாவசியமாகும்.

1. புத்தக வெளியீட்டு முயற்சிகளை மேலும் அர்த்தமுள்ள தாக்குவதும் ஸ்தாபனமயப்படுத்துவதும்
2. இலக்கிய இயக்கச் செயற்பாடுகளில் மக்களை, குறிப்பாக மாணவர்களை ஈடுபடச்செய்வது.
3. புதிய எழுத்தாளர்களின் தோற்றத்திற்கு இலக்கியப் பயிற்சிகளை நடத்துவது.
4. நாடு முழுவதும் இயங்கும் இலக்கிய வட்டங்களை ஒருங்கிணைத்து இவற்றின் செயற்பாட்டிற்கு புதிய பரிமாணத்தை அளிப்பது.

5. கலை இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு எலக்ரோணிக் அச்ச ஊடகங்களை மேலும் முனைப்பாகவும் திட்டமிட்டும் பயன்படுத்துவது.
6. தொலைக்காட்சி நாடகம், வானொலி நாடகம், குறுந்திரைப்படம், நாடகம் ஆகிய துறைகளின் வளர்ச்சியில் முழுக்கவனம் செலுத்துவது
7. வீடுதோறும் நூலக இயக்கத்தை நடத்துவது.
8. எழுத்தாளர், வாசகர் உறவுகளை வியாபித்து கருத்துப் பரிமாற்றத்தை ஏற்படுத்துவது.
9. தொலைக்காட்சி, இன்டர்நெட் ஆகிய நவீன சாதனங்களை வரவேற்கும் அதேவேளையில் இவற்றின்மூலம் சர்வதேச ரீதியில் பரப்பப்படும் துர்க்கலாசாரத்தை எதிர்த்துப் போராடுவது.
10. எழுத்தாளர்களுக்கும் இலக்கியத்திற்கு உதவும் திட்டங்களை பரந்தளவில் பயன்படுத்துவதுடன் இத்திட்டங்களை வியாபிதமடையச் செய்யப்பாடுபடுவது.
11. எழுத்தாளர் அமைப்புகளின் கூட்டமைப்பை உருவாக்குவது.
12. தமிழர் சமுதாயம் சர்வதேசமயப்பட்டுள்ள நிலைமையை கலை இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு முழுமையாகவும் திட்டமிட்டும் மேற்கொள்வது.

இவையும் மற்றும் நடவடிக்கைகளும் ஈழத்து இலக்கியம் முழுமையான, செழுமையான வளர்ச்சியையும் பக்குவத்தையும், முதிர்ச்சியையும் அடைய உதவும் என நம்பலாம். இதற்கு எழுத்தாளர்களினதும் இலக்கிய ஆர்வலர்களினதும் முனைப்பான கூட்டான செயற்பாடு அத்தியாவசியமான முன்தேவையாகும்.

சமாதானத்தின் உதயத்துடன்தான் பூரணமான கலை இலக்கிய வளர்ச்சிக்கான மெய்யான சாத்தியப்பாடுகள் தோன்றும் என்பதை மனங்கணிப்பதும், அதற்காக செயற்படுவதும் ஈழத்து இலக்கியத்தின், எழுத்தாளர்களின் முதன்மையான முக்கியமான பணியாகும். □

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தில் மலையக எழுத்தாளர்களின் பங்கு

தெளிவத்தை ஜோசப்

தமிழ் இலக்கியம் என்றும், இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் என்றும் பேசப்படுவதுபோல் மலையக இலக்கியம் என்றும் தனியாகப் பேசப்படும் அளவுக்கு மலையக உழைக்கும் மக்கள்பற்றிய இவ்வெழுத்துக்கள் ஈழத்து இலக்கியத்தில் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி வந்திருக்கின்றன. 'மலையக தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு' என்றும் அண்மையில் நடந்தேறியுள்ளமை இப்பெருந்தோட்டப் பிரதேச மக்கள் பற்றிய ஒரு உணர்வு பரவலாக வேரூன்றி வருவதை உணர்த்தி நிற்கிறது.

ஏறத்தாழ நூற்றி எழுபது ஆண்டுகளுள் அடங்கியதே இம்மலையக சரித்திரம் (1827-1997) என்றாலும் அதற்கொரு ஆழமான கலாசார வரலாற்றுப் பின்னணி உண்டு. இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்களாகிய இவர்கள் இங்கு கொண்டு வரப்பட்டபோதே தங்களுடைய பழமை மிகுந்த தென் இந்திய கலை, கலாசார பண்பாட்டுக் கோலங்களையும், மத நம்பிக்கைகளையும், வழிபாட்டு முறைகளையும் தங்களுடன் கொண்டே வந்துள்ளனர்.

19ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில். ஏறக்குறைய 1815ஆம் ஆண்டளவில், இலங்கையில் இதுகாலவரையும் ஆங்கிலேயருக்கு

உட்படாதிருந்த கண்டிராஜ்யமும் அவர்கள் கைவசம் வரவே முழு இலங்கையும் ஆங்கிலேய ஆட்சிக்குக் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டது. இதைத் தொடர்ந்து அரசியல் பொருளாதாரத் துறைகளில் புதிய அணுகுமுறைகளை ஆங்கிலேயர் கடைப்பிடித்தனர். இலங்கையில் முக்கிய பொருளாதார நடவடிக்கையாயிருந்தது விவசாயம்; முக்கிய விவசாயப் பயிராய் இருந்தது நெல்.

இதுவரை காலமும் இலங்கையை ஆண்ட அந்நியர்களான போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் உட்பட ஏலம், கறுவா, போன்ற வாசனைத் திரவியங்களுக்கும், ரத்தினம், முத்து போன்ற விலையுயர் கற்களுக்குமே முக்கியத்துவம் கொடுத்து வந்தனர். இவையாவும் இலங்கைக்கேயுரிய பாரம்பரிய பொருட்கள். ஆனால் ஆங்கிலேயர் முழுஇலங்கையையும் தம்வசப்படுத்தியபின் புதிய ஒரு பயிரான கோப்பியை இங்கு பயிரிட்டதன் மூலம் இலங்கையின் பொருளாதார வரலாற்றில் ஒரு புதிய திருப்பத்தை ஏற்படுத்தினர். கோப்பிச் செய்கைக்குரிய காலநிலையை இலங்கை கொண்டிருந்ததாலும், கோப்பிச் செய்கையில் முன்னணியில் நின்ற மேற்கிந்தியத் தீவுகள் கோப்பிப் பயிர்ச்செய்கையை கைவிட்டிருந்ததாலும், ஐரோப்பாவில் கோப்பிக்கு பெரும் சிறாக்கி இருந்ததாலும் இலங்கையின் கோப்பிச்செய்கை நிலை பெற்று நிற்கத் தொடங்கியது. பெருந்தொகையான நிலம் கோப்பிச் செய்கைக்கு உட்படுத்தப்பட்டது. இதற்கென பிரத்தியேகமான ஒரு தொழிலாளர் கூட்டம் அவசியமானதாக இருந்தது. குறைந்த கூலிக்கு தொழிலாளர்கள் தென்னிந்திய மாநிலங்களிலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய சாத்தியக் கூறுகள் இருந்ததாலும், இந்தியாவும் ஆங்கிலேயரது ஆட்சிக்குட்படுத்தப்பட்ட நாடாகவே இருந்ததாலும் இலங்கை இந்தியர் என்று கூறப்படும் மலையக மக்கள் இலங்கையின் மத்திய பகுதிக்கு கொண்டு வரப்பட்டனர்.

கண்டி ராஜ்யமும் ஆங்கிலேயர் கைகளில் விழுந்த பின்னரே காடுகள் மலிந்து மனித சஞ்சாரமற்ற இம்மத்திய மலைப்பகுதியை காடழித்து, திருத்தி, நாடாக்கி பயிர் செய்கைக்கு ஏற்ற நிலமாக

மாற்றவும் மலைகளைக் குடைந்து பாதைகள் போடவும் இந்த மக்கள் பட்ட சிரமங்கள் ஏட்டில் அடங்காது, எழுத்தில் அடங்காது. 19ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இலங்கையின் தேசாதிபதியாக இருந்த 'சர் மெயிட்லண்ட்' என்பார் பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் தனியார். ஈடுபட முடியாதவாறு அதுவரை இருந்த ஏகபோக உரிமைகளை ரத்து செய்தார். அரசாங்க ஏகபோக உரிமைகள் ரத்து செய்யப்பட்டதால் வெள்ளைக்கார முதலாளிகள் கொழும்புக்கு வெளியே நிலம் வாங்க முடிந்தது. கண்டிராஜ்யத்தின் பெரும்பான்மையான நிலங்கள் ஏழை விவசாயிகளிடமிருந்து குறைந்த விலைக்கு வாங்கப்பட்டன. தேசிய பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் தனியாரின் ஈடுபாட்டை உற்சாகப்படுத்தும் அரசியல் அழுத்தமும் இந்த பெருவாரியான நிலவிற்பனையை நிர்ப்பந்தித்து நின்றது. ஆங்கிலேயத் தனியார் முதலீடு மலைப்பிரதேசத்தில் ஏகமாக விழுந்தது.

பிரிட்டிஷ்காரர்களின் முதலீடும், இந்தியத் தமிழர்களின் உழைப்பிற்கான வருகையும் கண்டியை மையமாகக் கொண்ட மத்திய மலைப்பகுதியை வளம் கொழிக்கும் பூமியாக மாற்றத் தொடங்கின.

நிலமற்ற விவசாயிகளாகவும், நாட்கூலித் தொழிலாளர்களாகவும் இந்தியக் கிராமங்களில் இருந்த அவர்கள், நெற்பயிர் செய்கையிலும், விவசாயத்திலும் அக்கறையற்ற ஆங்கிலேயர்களின் அரசியல் நடவடிக்கைகளால் அங்கேயே பட்டினிக்குள்ளாக்கப்பட்டனர். வேலையில்லாத்திண்டாட்டம், பசி, பட்டினி. பஞ்சம் என்று கிடந்தவர்களை "பசியாறச் சோறு, படுத்துத்தாங்க வீடு, அது இது" என்று கூறி இலங்கைக்கு கூட்டிவரத் தொடங்கினார்கள் வெள்ளைக்கார முதலாளிகளின் கைக்கூலிகளான கங்காணிகள்.

இந்தியக் கிராமங்களில் இருந்து இவர்கள் கிளம்பி வந்தபோது இலங்கைக்குப் போவதாகக் கூறவில்லை. கண்டிக்குப் போவதாகவே கூறிக்கிளம்பினர். முதலில் கிளம்பி வந்தவர்கள்

ஆண்கள் என்பதையும் கண்டிக்கும் போவதாகவே கூறிக் கிளம்பியதையும் இவ்வாய்மொழிப்பாடல் ஊர்ஜிதப்படுத்துகிறது.

“கண்டி ஒருகாதம் கதிர் கொழும்பு முக்காதம், முக்காதம் போரசாமி எக்காலம் வருவீரோ”

அடிமைகளாகவே இங்கு வந்தவர்கள் பட்ட பாடுகளும் அனுபவித்த வதையின் கதைகளும் அங்குள்ளவர்களுக்கும் தெரிந்து விடுகிறது. செத்து மடிந்த செய்திகளும், தப்பினேன் பிழைத்தேன் என்று திரும்பி ஓடிப்போன ஓரிருவர் கூறிய கதைகளும் கண்டிச் சீமையின் நரகவாழ்வை அப்போதே காட்டியிருக்கிறதை கீழ்க்காணும் பாடல்கள் காட்டி நிற்கின்றன.

“கண்டிக்குப் போன மச்சான்
கடுக்கன் வித்து தின்ன மச்சான்,”
என்று வெறுங்கையுடன் திரும்பியவனையும்,
“கண்டி கண்டி என்காதீங்க
கண்டி பேச்சு பேசாதீங்க
கண்டி படும் சீரழிவை
கண்ட பேர்க சொல்லறாக”

என்று புதிதாக கிளம்புகிறவனையும் இப்பாடல்கள் எச்சரிக்கின்றன.

தோட்டத் தொழிலாளர்களின் இலங்கை வருகை, இந்நாட்டைச் சுரண்ட வந்த ஒரு அந்நிய இனத்தவரின் நடவடிக்கையால் ஏற்பட்ட ஒன்று.

இலங்கையின் பாரம்பரியப் பொருளாதாரத்தில் தளர்ச்சியை ஏற்படுத்தி பிறநாடுகளில் தங்கி இருக்கவேண்டிய ஒரு பொருளாதார அமைப்பை உருவாக்கிக் கொடுத்ததே ஆங்கிலேயரின் இப்பெருந்தோட்டத்துறை அறிமுகம்தான் இப்பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கைக்காக அவர்கள் பயன்படுத்திய நிலங்கள் ஏழைச் சிங்கள

விவசாயிகளினுடையவை. இதையிட்டு ஒரு பாமர ஏழைச்சிங்கள விவசாயியின் அபிப்பிராயம் என்னவாய் இருக்கும்?. ‘தன் நிலத்தைப் பறித்து இந்தியாவிலிருந்து வந்த இந்தக் கூட்டத்துக்குக் கொடுத்து விட்டான் வெள்ளைக்காரன். தான் அனுபவிக்க வேண்டியதை இந்தியாக்காரன் அனுபவிக்கிறான்’ என்ற ரீதியிலேயே அமைந்தது. ஆங்கிலேயரின் இப்புதிய நடவடிக்கைகளால் தன் உழைப்பில் தனக்கே உரிமை இல்லாது கசக்கிப் பிழியப்படும் தோட்டத் தொழிலாளியின் நிலைமை என்ன, பங்கு என்ன என்பதெல்லாம் இப்பாமர ஏழை விவசாயியின் அறிவுக்கு எட்டாத ஒன்று. இந்நிலையில் அவனது எதிர்ப்புணர்ச்சி இப்பரிதாபமிக்க தொழிலாளர்மீதே படிந்தது.

இன்றும் சிங்கள மக்கள் மத்தியில், குறிப்பாக கண்டிய சிராமப்புற சிங்கள விவசாயிகள் மத்தியில், இம்மலையகத் தமிழர்கள் பற்றிய அபிப்பிராயம் இதுவாகவே இருக்கிறது.

இத்தகைய மனோபாவத்துக்கு சில வரலாற்றாசிரியர்கள் சரித்திர வரலாற்றைச் சான்று கூறுகின்றனர். தென்னிந்தியாவில் தமது சாம்ராஜ்யத்தை நிறுவிய எந்த அரசும் இலங்கையிலும் தம் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டியே வந்துள்ளது. சோழப் பேரரசு, பாண்டியப் பேரரசு, விஜயநகர சாம்ராஜ்யம் போன்றவைகளை இதற்குச் சான்றாகக் கூறலாம். இவ்வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் சிங்கள வரலாற்றுக் குறிப்புகளிலும் இலக்கிய ஏடுகளிலும் சித்தரிக்கப்பட்டு பெரும்பான்மை மக்கள் மத்தியில் தென்னிந்தியரைப்பற்றிய மாறான எண்ணத்தையே ஏற்படுத்தி வந்துள்ளன. சரித்திர ஆசிரியரான திரு.கொடிகாரா அவர்கள் தென்னிந்தியர்கள் சிங்களவர்களுக்கு பாரம்பரிய எதிரிகள் என்று கூறுகிறார். SOUTH INDIANS ARE A TRADITIONAL ENEMIES TO THE SINHALA.

இம்மலையக மக்களின் பிரதான அம்சமாக பெருந்தோட்டத் தொழில் அமைந்துவிட்டதாலும், அடிப்படைத் தேவைகள் அனைத்தும் தோட்டங்களுக்குள்ளேயே தீர்க்கப்பட்டதாலும்

தாங்கள் புலம் பெயர்ந்து வந்த இந்தியக் கிராமிய சமூக, கலை, கலாசார நிலமைகளையே இங்கும் பேணக்கூடியவகையில் பெருந்தொகையாக இடம்பெற்ற குடியேற்றத்தினாலும் தோட்டத்துக்கு வெளியே செல்லும் தேவை இம்மக்களுக்கு இருக்கவில்லை. மற்ற சமூகத்தினருடன் பழகாமல், சிறைக்குள் வைக்கப்பட்ட அடிமைகள்போல் தனிமைப்பட்டுப்போய்க் கிடந்து விட்டதும் இவர்களுடைய இற்றைவரையிலான அவலங்களுக்கு ஒரு முக்கிய காரணியாகும். 1800களின் ஆரம்பத்தில் அரசியல் சட்ட திட்டங்கள் ஓரளவு தளர்த்தப்பட்டாலும் ராஜகாரிய முறை ஒழிக்கப்படவில்லை. அரசாங்க, தனியார் தோட்டங்களில் சுட்டுப்படுத்தப்பட்ட நிலையிலேயே தொழில் புரிய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இம்மக்களுக்கு இருந்தது.

பிற்தோரு தேசத்திலிருந்து வந்த இவர்கள் புதிய இடங்களில், புதிய சூழலில், பழக்கமற்ற சுவாத்திய நிலைமைகளில், குடியேற்றப்பட்டு, இந்நாட்டில் பிறமக்களுடன் சேர்ந்து வாழ்வோ, பரஸ்பரத் தொடர்புகள் கொள்ளவோ, பழகவோ, சந்தர்ப்பங்கள் இன்றி சட்டரீதியாகவும் தனிமைப்படுத்தப்பட்டிருந்தனர்.

பெரும்பான்மை ஓட்டை மட்டுமே நம்பி ஆட்சிசெய்யவரும் அரசியல்காரர்கள் தோட்ட சவீகரிப்பு, காணிப்பகிர்வு போன்ற நடவடிக்கைகள் மூலமும் அடிதடிகள, கலவரங்கள், அத்துமீறல் குடியேற்றங்கள் போன்றவைகளை கண்டும் காணாதது போல் இருந்துவிடுதல் மூலமும் தோட்டத்தையே நம்பி இருக்கும், இம்மக்களை, உழைப்பை மட்டுமே ஆதாரமாகக் கொண்ட இத்தொழிலாளர் கூட்டத்தை வீடற்றவராக, நாடற்றவராக, வீதிகளில் விரட்டிவிட்டு, மட்டக்களப்பு, திருக்கோணமலை என்றும், வவுனியா, கிளிநொச்சியென்றும், வந்ததுபோலவே வெறும் கையுடன் இந்தியாவுக்கென்றும் அநாதைகளாய், அகதிகளாய் அலைய விட்டிருப்பதெல்லாம் வெள்ளைக்காரர்களின் ஆதிநாளைய செயற்பாடுகளுக்கான மீள்நடவடிக்கைகள் தான். ஆனால் பலியாகிறவர்கள் இந்தப் பரிதாபத்துக்குரிய மக்களே.

கோல்புருக் விசாரணைக்குமுனின் சிபார்சுப்படி 1930களிலேயே ராஜகாரியமுறை ஒழிக்கப்பட்டது. ஒரு நூற்றாண்டுகால அடிமை வாழ்வின் பின், அந்தத் தனிமைப்படுத்தலில் இருந்து மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. நாட்டின் பொதுநடவடிக்கைகளில் ஈடுபடவும் பிற சமூகத்தினருடன் கலந்து பழகவும் வாய்ப்புக்கள் தோன்றின. இலங்கை சுதந்திரம் அடைவதற்கு முன்பிருந்தே இம்மலையக மக்களையிட்டு சிங்கள அரசியல்வாதிகள் மத்தியில் ஒரு பயம் கலந்த சந்தேகம் புகைந்துகொண்டே இருந்தது. இந்நாட்டின் பாரம்பரிய பொருளாதாரத்தை சீர்குலைத்து பிறநாடுகளில் தங்கி இருக்க வேண்டியதொரு ஏற்றுமதிப் பொருளாதார அமைப்பை ஏற்படுத்திய பிரித்தானியர்களுக்குத் துணைநின்றவர்கள் இப்பெருந்தோட்ட மக்கள் என்பது அவர்களின் கோபம். ஆனால் வெள்ளைக்காரர்களைக் கோபித்துக்கொள்ளும் மனமோ மனத்திடமோ அவர்களிடம் இல்லை. ஆகவே இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த அதே 1948ல் இலங்கைப் பிரஜா உரிமைச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். பிரஜா உரிமை யாருக்கு வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதை விட யாருக்கு வழங்கப்படக்கூடாது என்பதிலேயே அதிக அக்கறை காட்டப்பட்டது. இந்தியத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாக்குரிமையைக் கட்டுப்படுத்துவதே இச்சட்டமூலத்தின் மையம். “இங்கிலிஷ்காரர்களின் கைகளிலிருந்த ஆட்சி அதிகாரம் இந்தியர்களின் கைகளுக்குப் போவதை நாம் அனுமதிக்கப் போவதில்லை” என்னும் இலங்கையின் முதற் பிரதமரின் கூற்று இவர்களைவிட்ட அவர்களின் பயத்தை ஊர்ஜிதம் செய்யவல்லது.

ஒரு சமூகத்தின் உயர்வும் முன்னேற்றமும் அச்சமூகத்தினர் அதனை மதிக்கும்போதும் தம் சமூகக் குறைபாடுகளை தாங்களே களைய முன்வரும்போதுமே ஏற்படமுடிகிறது. மலையக சமூகத்தின் மூத்த பரம்பரையினர் கல்வியறிவற்றவர்கள். தோட்டங்களில் உழைப்பதற்கும் வேளைவரும்போது செத்து மடிவதற்கும், செத்த பின்பும் இத்தேயிலைக்கே உரமாவதற்குமே பிறந்து விட்டவர்கள் நாங்கள் என்று இருந்துவிட்டவர்கள். தங்களைப் பற்றிச் சிந்திக்க அவர்களுக்கு வாய்ப்போ வசதியோ அதற்கான நேரமோ இல்லை. ஆகவே இவர்களின் உயர்வும்

முன்னேற்றமும் படித்த இளம் தலைமுறையினரிடமே தங்கியிருந்தது. இன்று இது குறிப்பிட்டளவு உணரப்பட்டுள்ளமை இம்மக்களின் விழிப்புணர்விலிருந்து அறியக்கிடைக்கிறது.

உழைக்கப்பிறந்தவர்களாகவே இருந்துவிட்ட நிலையிலும் அவர்களுடைய வாழ்க்கைப்பாடுகள் கண்டிச் சீமைக்குக் கப்பலேறியதிலிருந்து தலைமுறை தலைமுறையாக இங்கேயே வாழ்ந்து மடியும் வாழ்வின் பல்வேறு நிலைமைகளை தங்களது வாய்ப்பாடல்கள்மூலம் பதிந்து வைத்திருக்கும் தன்மை வியப்புக்குரியது. தாலாட்டில் இருந்து ஒப்பாரி வரை..... காதலில் இருந்து கடவுள் வழிபாடு வரை.

“நாங்க வந்த கப்பல்
நல்லதொரு கப்பல்
ஆழக்கடலிலே ஆடி அசைந்தடி
நீலக்கடலிலே நிக்காம வந்ததடி”

என்று தாங்கள் ஏறிவந்த கப்பல் அடி அசைந்து மெதுவாக வந்ததைக்கூறி மகிழ்கிறார்கள். இந்த ஆரம்ப மகிழ்வும் கடலைக் கண்டதால் ஏற்பட்ட வியப்பும் சில நொடிகளில் மறைந்துவிடும் என்று கண்டார்களா.....

“கடல் காத்து வீசயில கண்ணு ரெண்டும் சுத்துதடி
குடிச்சு வந்த கஞ்சி கொட கொமட்டி வெளியாச்சுதடி.”
என்னும் அடுத்தகட்ட ஆயாசம் பயணமே நல்லதாக இல்லை!
வந்த இடம் புதிய இடம்! கூட்டிவரும்போது கூறிய கதைகள்
பொய்யானவை என்பது தெரிகிறது. புழுந்த இடத்தின் பொய்மை
பிறந்த இட ஏக்கமாகக் கிளம்புகிறது.

“காருதடி கம்பரிசி....சசக்குதடி கானுத்தண்ணி,
இனிக்குதடி நம்மசீமை இனிப் பயணம் தப்பாது.” என்றும்
“கோண கோண மலையேறி கோப்பிப் பழம் பறிக்கயிலே
ஒரு பழம் தப்பிச்சின்னு ஒதைக்கிறானே சின்ன துரை”
என்றும் தாங்கள் பட்ட கஷ்டங்களையும்,

“கூடை குடுத்தாங்க குனிந்து கொழுந்தெடுக்க...
கூடை தலைமேலே எங்க கொழுந்தைக மடுவத்திலே....”
என்று வந்ததும் வேலை செய்யப் பணிக்கப்பட்ட
விதத்தினையும்...

“கொழுந்தெடுத்தும் பழக்கமில்லே.
சில்லரைக் கங்காணி சேவுகமே எங்களை சீமைக்கே
அனுப்பிடுங்க சாமி.... சாமி...”
என்றும் திரும்பிப் போய்விடத் துடிக்கிறார்கள்.

காலத்தை வென்று வாழக்கூடிய ஜீவசக்திமிக்க நாட்டுப்
பாடல்களே மலையக இலக்கியத்தின் தோற்றுவாயாகிறது.
இரத்தத்திலும், வேதனையின் ஏக்கத்திலும் இருந்து பிறந்த
தோட்டப்பகுதி நாட்டார் பாடல்கள் பெரும்பாலும் பெண்கள்
வாய்ப்பாடல்களாகவே முகிழ்கின்றன. சகல புண்களுக்கும்
காலமே மருந்தாகலாம். ஆனால் வடுக்கள் புண்களை
நினைவுபடுத்திக் கொண்டே இருக்கும்.

170ஆண்டு கால மலையக சரித்திரத்தில் மலையக எழுத்துக்கு
125ஆண்டு காலச் சரித்திரத்தைத் தேடிக்கொடுத்திருக்கிறது.
1869ல் வெளிவந்துள்ளது ‘கோப்பிக் கிருஷிக் கும்மி’. மலையகத்தில்
இருந்து எழுந்த முதல் நூல் என்னும் பெருமையும் இதற்குண்டு.
இந்நூலை இயற்றி மிக நேர்த்தியாக அச்சிட்டு வெளியிட்டவர்
ஆபிரஹாம் ஜோசப் என்னும் கோப்பித்தோட்டக் கண்டக்டர்.
அக்காலத்தில் மலைநாட்டில் அச்சுக் கூடங்கள் ஏதும் இல்லாத
நிலையில் ‘யாழ்ப்பாணம் ஸ்ட்ராங் அன் ஆஸ்பரி பிரிண்டர்ஸ்’
என்னும் அச்சகத்தில் இந்நூலை அச்சிட்டிருக்கிறார் அவர்.
ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலுமாக அச்சிட்டுள்ள இந்நூலின் தலைப்பு
இரு மொழிகளிலும் அச்சாகி இருக்கிறது. A CUMMI POEM ON
COFFEE PLANTING என்பது இந்நூலின் ஆங்கிலத் தலைப்பு.
280 கும்மிப்பாடல்கள் இதில் இடம் பெற்றுள்ளன என்று
குறிக்கின்றார் மு.நித்தியானந்தன் (மலையகத்தின் முதல் நூல்,
தினகரன் கட்டுரை 1994 ஆகஸ்ட்). இலங்கையின் முதல்
நாவலான அறிஞர் சித்திலெப்பையின் ‘அசன் பேயின் சரிதம்’

1885ல் வெளிவந்தது. இதற்கும் 15 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வந்திருக்கிறது 'கோப்பிக் கிருஷிக் கும்மி'. அதன் பின் மலையக் கவிதையின் முன்னோடியாக நம்முன் நிற்பவர் அருள்வாக்கி அப்துல் காதிறுப் புலவர். மலைநாட்டில் பிறந்து 50ஆண்டுகளுக்குமேல் மலைநாட்டிலேயே வாழ்ந்து 30க்கும் மேற்பட்ட நூல்களை இயற்றி தமிழுக்கும் இஸ்லாத்துக்கும் அருந்தொண்டாற்றிய மலைநாட்டுக் கவிஞர் இவர். கோவிந்த சாமித் தேவர் பெரியாம்பிள்ளை, பி.ஆர்.பெரியசாமி, ரெங்கநாதன், எஸ்.எஸ்.நாதன், வெளிமடைக்குமரன், பதுளை ஞானபண்டிதன், ஈழக்குமார், சக்தி பாலையா, குறிஞ்சித் தென்னவன், தமிழோவியன், மலைத்தம்பி, பண்டாரவளை அன்புச் செல்வன், விங்கதாசன், முரளிதரன், வண்ணச்சிறகு என்று மலையகக் கவியுலகையும் மலையகத்தையும் செப்பனிடும் பணியில் இக்கவிஞர்கள் ஈடுபட்டே வந்துள்ளனர். ஈழக்குமார் வெளியிட்ட 'குறிஞ்சிப்பூ' மலையகக்கவிஞர்கள் பலரின் கவிதைகளை உள்ளடக்கிய தொகுதியாகும். அறுபதுகளின் மலையக விழிப்புணர்வின் முதல் நூலும் இக்கவிதை நூலே ஆகும். வெளிமடைக்குமரன் எழுதிய கவிதைகள் 'தூவானம்' என்னும் பெயரில் 1967ல் மல்லிகைக் காதலனின் 'குறிஞ்சிப் பண்ணை' மூலம் வெளிவந்தது. அல்அஸுமத் 'புலராத பொழுதுகள்', 'மலைக்குயில்' என்னும் இரண்டு கவிதை நூல்களை வெளியிட்டார். கண்டி எம்.ராமச்சந்திரனின் 'விடிவைநோக்கி', முத்துசம்பந்தரின் 'முத்துத் துளிகள்', குறிஞ்சித் தென்னவன் கவிதைகள், முரளிதரனின் 'தியாக யந்திரங்கள்', கூடைக்குள் தேசம், நாவண்ணனின் 'கதை கவிதை கண்ணீர்', பண்டாரவளை அன்புச் செல்வனின் 'வாழ்வா தோழா', வண்ணச் சிறகு கவிதைகள் ஆகியவை நூலாகியிருக்கும் மலையகக் கவிதை நூல்கள்.

சக்தி பாலையாவின் மொழி பெயர்ப்பில் வந்த 'தேயிலைத் தோட்டத்திலே' 1969ல் செய்திப்பதிப்பகத்தின் மூலம் நூலாக்கப்பட்டது. மலையக இலக்கியத்தின் முன்னோடியும், முதுபெரும் எழுத்தாளரும், கவிஞரும், நாவலாசிரியரும், தொழிற்சங்கவாதியுமான அமரர் சி.வி.வேலுப்பிள்ளை

இம்மக்களின் துயர் தோய்ந்த வாழ்வை ஆங்கில வாசகர்களுக்குக் காட்டியதன்மூலம் அழியாப் புகழ் பெற்றவர். பத்மாஜினி, வழிப்போக்கன் ஆகிய இரண்டு நூல்களை ஆங்கிலத்தில் 1950க்கு முன்பே வெளியிட்டிருந்தாலும் மலையக மக்களின் அவலங்கள், பிரச்சினைகள் பற்றி எழுந்த இவருடைய 'IN CEYLON'S TEA GARDENS' 1954ல் வெளிவந்து இவருக்கு ஏகோபித்த பாராட்டையும் புகழையும் ஈட்டிக் கொடுத்தது. 'சக்தி'யால் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்படுவதற்கு முன்பே ரஷ்ய மொழியில் வந்துவிட்டது இந்நூல். 30களிலேயே எழுதத்தொடங்கினாலும் 'இந்த மக்களைப் பற்றி எழுதத்தொடங்கிய பின்பே நான் பெருமைப்படுத்தப்பட்டேன்' என்று சி.வி. அடிக்கடி கூறுவார். தோட்டத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவரான சி.வி. இம்மக்களைப்பற்றி நன்கு அறிந்திருந்தார். இவர்களுடைய சோகம்மிகுந்த அன்றாட வாழ்வின் காட்சிகளை சிறுசிறு கட்டுரைகளாக BORN TO LABOUR என்னும் தலைப்பில் எழுதிவந்தார். 1969ல் எம்.டி.குணசேனா பதிப்பகம் இந்த ஆங்கில நூலை வெளியிட்டது. இவை தவிர சி.வி. எல்லைப் புறம், பார்வதி, வாழ்வற்றவாழ்வு, வீடற்றவன், இனிப்படமாட்டேன் ஆகிய நாவல்களையும் எழுதியுள்ளார். வீடற்றவன், இனிப்படமாட்டேன் ஆகியவை நூலாகியுள்ளன.

சி.வி.யின் தொழிற்சங்க அனுபவமும் நாட்டார் பாடலில் அவருக்குள்ள ஈடுபாடும் அவருடைய எழுத்தின் வலிமைக்கு உரமாய் அமைந்தன.

மலையக எழுத்துலகில் நாவல்களின் தோற்றம் 1930களிலேயே ஆரம்பித்துள்ளன. மஸ்கெலிய அ.போல் என்பவர் 'காதலின் வெற்றி' அல்லது 'சுந்தரமீனாள்' என்னும் நாவலை எழுதி வெளியிட்டார். மலையகத்தின் முதல் நாவல் என்பதைத் தவிர இதற்கு வேறு முக்கியத்துவமோ பெருமையோ கிடையாது.

மலையகத்தின் முதல் நூலான கும்மிப்பாடல் 1869ல் வெளிவந்தது என்று முன்பே கூறினேன். இதற்குப் பிறகு ஏறத்தாழ ஒரு 60ஆண்டுகால பயங்கர மௌனத்திற்குப் பிறகு

1920களின் கடைசிக் கூறில் மலையக சமூகத்தில் ஒரு வேகத்துடன் பிரவேசித்து இயங்கியவர் கோ.நடேசய்யர். மலையகத்தின் தொழிற்சங்க வரலாற்றில் அரசியல் நடவடிக்கைகளில், பத்திரிகை மற்றும் நூல் வெளியீட்டுத்துறையில், இலக்கிய முயற்சிகளில் ஒரு கால்நூற்றாண்டு கால சாதனை படைத்தவர் நடேசய்யர்,

தங்களை உணராமல், தங்கள் பலம் அறியாமல் உறைந்துபோய்க்கிடந்த மலையக மக்களை தன் எழுத்தால், பேச்சால், துண்டுப்பிரசுரங்களால், இடைவிடாத தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளால், உலுப்பி உலுப்பி அசையச் செய்தவர் நடேசய்யர். தொழிலாளர் அந்தரப் பிழைப்பு, வெற்றியுனதே, இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தம், தொழிலாளர் சட்டப்புத்தகம். அழகிய இலங்கை. கதிர்காமம் என்று பத்துக்கு மேற்பட்ட புத்தகங்களை 30களிலேயே போட்டுக்காட்டியவர் இவர். 'ராமசாமி சேர்வையின் சரிதம்' என்னும் மலையகத்தின் முதல் சிறுகதையைப் படைத்த பெருமையும் இவரையே சேருகிறது.

இதே காலகட்டத்தில் வீரகேசரியின் ஆசிரியராக இருந்த எச்.நெல்லையா, 'சந்திரவதனா அல்லது காதலின் வெற்றி (1934)', 'இரத்தினாவளி அல்லது காதலின் மாட்சி (1938)', 'காந்தாமணி அல்லது தீண்டாமைக்கு சாவுமணி (1938)', 'பிரதாபன் அல்லது மகாராஷ்டிர நாட்டு மங்கை (1941)', 'சோமாவதி அல்லது இலங்கை இந்திய நட்பு (1940)' என்னும் நாவல்களை எழுதியுள்ளார். இவைகள் வீரகேசரியில் தொடர்கதைகளாக எழுதப்பட்டவை.

நாவல் என்பது கடின உழைப்பையும், நீண்ட நாள் எழுத்து முயற்சியையும், வெளியிடப் பத்திரிகை வசதியையும் வேண்டி நிற்கும் ஒன்று. நாவல் தோன்றி வெற்றிகரமாக நடைபயின்று கொண்டிருக்கும்போதே திடீரென சிறுகதை என்னும் புது வடிவம் தோன்றி நாவலை விடவும் வேகமாக வளர்ந்து வந்ததென்றால் அதற்கான ஒரே காரணம் நாவல் படைப்பதில் உள்ள சிரமங்கள்தான். பொதுவான இந்தச் சிரமங்களின்

மத்தியிலும் நாவல்கள் மலையத்திலும் தோன்றியுள்ளன என்பது பாராட்டுதலுக்குரியதே. கையில் பத்திரிகையும், உட்கார்ந்து எழுத ஓய்வும் உள்ளவர்களே கூடுதலாக நாவல் துறையில் ஈடுபடமுடியும். மலையகத்தவர்களைப் பொறுத்தவரை இந்த இரண்டு வாய்ப்புக்களுமே அற்றவர்களாக இருப்பது கண்கூடு. சமூக உணர்வும், எழுத்தாற்றலும் மட்டுமே நாவலிலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் போதுமானவையாகாது.

நெல்லையாவுக்குப் பின் ஓரளவு ஓய்வும் வெளியிட வாய்ப்பும் உடையவரான சி.வி.யின் நாவல்கள் வெளிவந்தன. அதன்பிறகு 1962ல் நந்தியின் 'மலைக்கொழுந்து' தினகரனில் தொடர்கதையாக வந்து 64ல் நூலுருப்பெற்று சாகித்திய மண்டலப் பரிசையும் பெற்றுக்கொண்டது. 1964ல் கோகிலம் சுப்பையாவின் 'தூரத்துப் பச்சை'யை வீரகேசரி பிரசுரம் நூலாக வெளியிட்டது. வரலாற்று ரீதியாக இம்மக்களின் வரவையும், வந்தபின் பட்ட துயரங்களையும் இந்த மண்ணில் காலூன்ற அவர்கள் ஆற்றிய பணிகளையும் சோகம் ததும்பக் காட்டும் முதல் நூலாகத் திகழ்வது கோகிலம் சுப்பையாவின் 'தூரத்துப்பச்சை'. புதுமைப்பித்தன் 50களில் மணிக்கொடியில் எழுதிய 'துன்பக்கேணி' என்னும் குறுநாவலும் இம்மக்களின் வரவுக்கான காரணத்தையும் வந்தபின் அனுபவித்த பாலியல் துன்புறுத்தலையும் விவரிக்கின்றது. 1969ல் சிக்கன் ராஜ் எழுதிவெளியிட்ட 'தாயகம்' என்னும் குறுநாவல் பிரஜாஉரிமைச் சட்டத்தால் அநாதரவாக்கப்பட்டு சிறிமா சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தால் மீண்டும் தமிழ் நாடேகும் வரலாற்றையும் சோகம் ததும்பக் கூறும் குறுநாவல்.

மிகவும் மந்த கதியில் ஆடி ஆடி நடந்தாலும் மக்கள் வாழ்வு, அவர்களின் சோகங்கள், அதிலிருந்து விழிப்புப் பெறுவதற்கான முயற்சிகள் ஆகியவற்றையே அடிநாதமாகக் கொண்டு எழுந்தவை இந்நாவல்கள்.

1974ல் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் 'காலங்கள் சாவதில்லை' வீரகேசரிப் பிரசுரமாக வெளிவந்தது. இம்மக்களிடையேயும்

கண்டும் காணாமலும் இன உணர்வுப் பகைமை புகைந்துகொண்டே இருக்கின்றது என்பதையும் வெகுவிரைவில் அது இனக்கலவரமாக வெடிக்கும் என்பதையும் காட்டிய நாவல் 'காலங்கள் சாவதில்லை'. இனவாதநாற்றம் வீசும் பிற்போக்கு நாவல் என்று முற்போக்கு விமர்சகர்கள் விமர்சனம் கூறினார்கள். அந்த ஆண்டுக்கான சாகித்திய விருதுக்கு எடுபட்டு. 'இனவாதம் பேசுகிறது, - சிங்களவர்கள் ஆள் கொண்டுவந்து தோட்டத்து மக்களை அடிப்பதாகக் காட்டுகிறது' என்று காரணம் கூறி இறுதி நேரத்தில் சாகித்திய பரிசுக்கு லாயக்கற்ற நாவல் என்று ஒதுக்கப்பட்ட நூல். இப்போது இனவாதம் நாற்றமா அடிக்கிறது! பூமணம் அல்லவா வீசிக்கொண்டிருக்கிறது! 1974ஆம் ஆண்டுக்கான சாகித்திய விருது பெற்ற நாவல் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் 'காலங்கள் சாவதில்லை' என்று தமிழகப் பத்திரிகைகள் கூட விமர்சனம் எழுதியிருந்தன. ஆனால் கடைசி நேரத்தில் பரபரப்பாக முடிவு மாற்றப்பட்டுவிட்டது.

1976ல் கே.ஆர்.டேவிட்டின் 'வரலாறு அவளை தோற்றுவிட்டது' என்னும் நாவல் வீரகேசரிப் பிரசுரமாக வெளிவந்தது. வீரகேசரி தனது நூல் வெளியீட்டுப் பணியினை கைவிட்டதுவும் மலையக நாவல் வளர்ச்சியை குறிப்பிட்ட அளவு பாதித்தே உள்ளது.

1979ல் வெளிவந்த தி. ஞானசேனரனின் 'குருதிமலை' மலையக நாவல் இலக்கியத்தில் சிறப்பாகப் பேசப்பட்ட ஒன்று. காணிப்பகிர்வும், அதற்கான அரசியல் பின்னணியும், இனக்கலவரமும், இந்நாவலின் மையமாக அமைந்துள்ளன. சமகாலப் பிரச்சினையை ஒரு சத்தியத்துடன் பேசும் இந்த நாவலுக்கு சாகித்திய விருது கிடைத்தது. மதுரை அமேரிக்க மிஷன் கல்லூரியின் எம்.ஏ பாடத்திட்டத்துக்கான ஒரு துணை நூலாகவும் இது வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

புலோலியூர் க. சதாசிவத்தின் 'முட்டத்தினுள்ளே' 1983ல் வீரகேசரிப் பிரசுரமாக வெளிவந்தது. வீரகேசரி நடாத்திய பிரதேச நாவல் போட்டியில் மலையகப் பிரதேசத்துக்கான பரிசினைப் பெற்ற நாவல் இது. குருதி மலை எழுதிய தி.

ஞானசேகரனின் 'லயத்துச் சிறைகள்', 'கவ்வாத்து' ஆகிய இரண்டும் நூலாகியுள்ளன. தி.இராஜகோபாலனின் 'கண்ணான கண்மணிக்குக் கதை பேச நேரமில்லை' என்னும் குறுநாவல் 1988ல் நூலாக வந்துள்ளது. இவருடைய மலையக வரலாற்று நாவலான 'சிரிக்கும் செவ்வந்திப்பூ' வீரகேசரியில் (1993) தொடர்கதையாக வந்துள்ளது. 1992ல் மாத்தளை கார்த்திகேசு 'வழி பிறந்தது' என்னும் நாவலை நூலாக வெளியிட்டார்.

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையும் சுபமங்களாவும் இணைந்து நடாத்திய ஈழக்குறுநாவல் போட்டியிலும் தெளிவத்தை ஜோசப், தி.ஞானசேகரன், சி.பன்னீர்ச்செல்வம் ஆகிய மலையக எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் பரிசுபெற்றுள்ளமையும் குறிப்பிடக்கூடியதே. மலையகத்தில் வாய்மொழி இலக்கியம், கவிதை, நாவல்களைத் தவிர்த்து சிறப்பித்துக் கூறக்கூடிய அம்சமாகத் திகழ்வது சிறுகதைத்துறை.

கோ.நடேசய்யரையும், சி.வி.வேலுப்பிள்ளையையும் போலவே முப்பதுகளில் மலையக இலக்கியத்தில் பிரவேசித்து மலையக எழுத்துலகின் முன்னோடியாக இன்றும் நம்முடன் இருப்பவர் கே.கணேஷ் ஆகும்.

நாவல், சிறுகதை, கவிதை ஆகிய மொழிபெயர்ப்புக்களுடன் சுயமாகவும் சிறுகதைகள் எழுதியவர் இவர். முல்க்ராஜ் ஆனந்தின் 'அன்டர்சுபிள்'ளை 'தீண்டத்தகாதவன்' என்று மொழிபெயர்த்தார். இதுவே கணேஷ் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்ட முதல் நூல். பிரேம்சந்த், கே.ஏ.அப்பாஸ், ஹோசமின், லாகன் என்று 20க்கும் மேற்பட்ட மொழிபெயர்ப்பு நூல்களை வெளியிட்டுள்ளவர் கே.கணேஷ்.

ஆனால் இவருடைய சுய ஆக்கங்கள் நூலுருப் பெறாமல் போனது துர்அதிஷ்டமே. சத்திய போதிமரம், பால்காரப் பழனி, சட்டமும் சந்தர்ப்பமும் (வீரகேசரி), ஆசா நாசம் (மணிக்கொடி), ஆகஸ்ட் தியாகி ஆறுமுகம் (தேசாபிமானி) ஆகியவைகளே அவர் எழுதிய சிறுகதைகள். 1946ல் கே. கணேஷும் கே. ராமநாதனும்

இணைந்து வெளியிட்ட 'பாரதி'யே தமிழில் வெளிவந்த முதல் முற்போக்கு இதழ் என்னும் பெருமை கொண்டது. டி.எம்.மீர்முசுமது ஒரு சில சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளார். 6 சிறுகதைகள் என்று ஒரு நூலை வெளியிட்ட டி.எம்.பீ. 'சதியில் சிக்கிய சலீமா', 'கங்காணிகைகள்' ஆகிய இரண்டு சிறுநாவல்களையும் எழுதியுள்ளார். சி.வி.யின் ஆங்கிலப் படைப்புக்களை தமிழில் மொழிபெயர்த்த வரான பொ.சிருஷ்ணசாமியும் சில சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார்.

1953ல் தினகரனில் வெளிவந்த 'பாண்டியன் பரிசு' என்னும் சிறுகதைமூலம் அறிமுகம் பெறுகிறவர் த.ரஃபேல். மலையகப் பட்டினங்களில் தொழில் புரிந்தவர். மலையக மண்ணின் மணம் இவருடைய படைப்புக்களிலும் எழவில்லை.

'பிரதேச வாழ்க்கையைப் பொருளாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டு வந்துள்ள படைப்புக்களில் பெருந்தொட்டப் பயிர்செய்கைக்குக் களமாய் உள்ள மலைநாட்டை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டிருப்பவைகளுக்குத் தனியிடம் உண்டு. சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கவிதை என்னும் இலக்கியப் பிரிவுகளில் சிறுகதையே மலைப்பிரதேசம் பற்றிய படைப்புக்களில் முதலிடம் பெற்றுள்ளது எனலாம்' என்னும் பேராசிரியர் கைலாசபதியின் கூற்றை மெய்ப்பிக்கின்றன அறுபதுக்குப் பிந்திய சிறுகதைகள்.

தென்னிந்தியாவில் சிறுகதை வளர்ச்சிபற்றிப் பேச வருபவர்கள் 1930ஆம் வருடத்துக்குப் பிறகு உப்புச் சத்தியாக்கிரஹத்தின் இலக்கிய அலையாகத் தோன்றிய புதுவேகம் சிறுகதை இலக்கியத்திலும் தோன்றியது, சில நல்ல சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் தோன்றினார்கள் என்பதை ஒரு மரபாகக் கூறுவதுபோல மலையக இலக்கியத்திலும் அறுபதுக்குப் பின் ஒரு திடீர்க்குமுறலாகக் கிளம்பிய புதுவேகம் சில சிறந்த எழுத்தாளர்களைத் தோற்றுவித்தது என்று கூறுவது சாலப்பொருத்தமாகும்.

1956ன் ஆட்சி மாற்றம், அரசியல் சட்டதிட்டங்களில் பல புதிய மாற்றங்களைக் கொண்டுவந்தது. தேசிய மொழிகள்

உயர்கல்விக்குரிய போதனாமொழியாக்கப்பட்ட பெருமாற்றத்தின் பின், சிங்கள கலை இலக்கியத்துறைகளில் பெரும் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டது. வடக்குக் கிழக்கு மாகாணத் தமிழர்களிடையேயும் இம் மாற்றங்கள் தொற்றி வளர்ந்தன. ஆனால் மலையகத்தைப்பற்றி யாரும் கவனிக்கவில்லை. கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. மலையக எழுத்தாளர்கள்பற்றி யாரும் அக்கறை காட்டவில்லை. காலங் காலமாக நாங்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்கள்தானா என்னும் ஆத்திரம், படித்த மலையக இளைஞர்கள் மத்தியில் பரவலாகப் புகைந்து கொண்டிருந்தது.

இவர்கள் பதுளை, பண்டாரவளை, அப்புத்தை, ஹட்டன், வெலிமடை, நுவரெலியா, கண்டி, மாத்தளை என்று மலையத்தின் பல பகுதிகளைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும், ஒருவரை ஒருவர் நேரில் அறியாதவர்களாகவே இருந்தாலும், ஏக்கம் கலந்த இந்த ஆத்திரம் நான்கு வருட கர்ப்ப வாசத்தின் பின், அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் ஒரே விதமான நாடித்துடிப்புடன் பீறிட்டுக் கிளம்பியது.

இதன் முதற்குரலாக செந்தூரனின் 'உரிமை எங்கே'யைக் கூறலாம். ஈழத்து எழுத்தாளர்களுக்கென 'கல்கி' நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் முன்றாவது பரிசு பெற்ற சிறுகதை இது. மலையகத்தின் எரியும் பிரச்சினையான குடியரிமைப் பிரச்சினையை மையமாகக் கொண்ட படைப்பு இது.

மலையகம் என்ற கோஷத்தை முன்வைத்து, இம்மக்கள் குழுவுக்கு ஒரு அடையாளத்தைத் தேடித்தர, படித்த மலையக இளைஞர்கள் ஒன்றிணைந்து மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபச் சங்கம், மலையக இளைஞர் முன்னணி, மலையக வெகுஜன இயக்கம், மலையக மக்கள் இயக்கம் என்று ஆரம்பித்து அவைகளின் செயற்பாடுகள் மூலம் இம்மக்கள் மத்தியில் ஒரு சமூக விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தினர். இலக்கிய எழுச்சிக்கு சமூக விழிப்புணர்வு தேவை என்னும் நியதிக்கு ஒப்ப மலையகச் சமூகத்தில் ஏற்படத் தொடங்கிய விழிப்பு மலையகச் சிறுகதை

இலக்கியத்துக்கும் காலாய் அமைந்தது. இந்த எழுச்சிக்கு வித்திட்டவர்களாக இரா.சிவலிங்கம், செந்தூரன், பதுளை பாரதிக்கல்லூரி ராமசாமி, பெரி.கந்தசாமி போன்றவர்களைக் குறிப்பிட்டுக் கூறலாம்.

எவ்வித வழிகாட்டலமின்றி அறுபதுகளில் இலக்கியப் பிரவேசம் செய்த செந்தூரன், என்.எஸ்.எம். ராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப், சாரல் நாடன் போன்றோருக்கு தாங்களே பாதையும் வெட்டிப் பயணமும் போகவேண்டிய நிலையே இருந்தது. இவர்கள் மேற்கொண்ட இவ்விலக்கியப் பயணம் ஒரு இலக்கியப் பரம்பரையையே இவர்களுக்குப் பின்னால் இழுத்துக் கொண்டுவரும் சக்தி கொண்டதாய் இருந்திருக்கிறது. மலரன்பன், மாத்தளை சோமு, மு.சிவலிங்கம், பி.மரியதாஸ், எம். வாமதேவன், ராம சுப்ரமணியம், கோமஸ், சிபன்லீர்ச்செல்வம், சிக்கன் ராஜ், பூரணி, நயீமா பஷீர், மல்லிகை சி.குமார், பரிபூரணன், சலமன் ராஜ், நூரளை சண்முகநாதன், மாத்தளை வடிவேலன், மு.நித்தியானந்தன், கே.கோவிந்தராஜ், அல் அஸுமத் என்று ஒரு சிறுகதைப் பட்டாளமே கையில் பேனையும் நெஞ்சில் உறுதியுமாய் ஊர்வலம் கிளம்பியதை எவராலும் தடுக்கமுடியவில்லை. இப்படிச் கிளம்பிய இவ்விலக்கியப் பட்டாளத்தில் சிலர் இலக்கியவாதிகளாய் உயர், சிலர் பேனையாக்கிய பட்டாளத்துக் கூட்டமாகவே இருந்துவிட்டனர், இருக்கின்றனர் என்பது வேறு பிரச்சினை.

இவர்களின் இந்த எழுத்துலகப் பிரவேசம் ஏற்கனவே இருந்த வீரகேசரி, தினகரன், பிந்தி வந்த சிந்தாமணி ஆகியவைகளைத் திணறடித்தன. எழுத்துக்களுக்குக் களமில்லாத நிலையில் சிறு பத்திரிகைகள், யாழ்ப்பாண, மட்டக்களப்புப் பத்திரிகைகள் ஆகியவைகளையும் நாடி அதுவும் போதாமல் தாங்களே பத்திரிகைகள் வெளியிட்டுக் கொள்ளவும் கிளம்பினர். மலைமுரசு, மலைப்பொறி, செய்தி, ஈழமணி, சாரல், தீர்த்தக்கரை, அமுதம், அல்லி, அஞ்சலி என்று ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட சிறிய சஞ்சிகைகள் மலையகத்தில் பெருகிவரும் மலையக படைப்புகளுக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்தன.

மொழியின் ஜீவன் அதைப் பேசும் மக்களின் வாய்மொழியிலேயே இருக்கிறது. மலையகத்தின் பேச்சுமொழி அதன் ஜீவிதம் குன்றாமல் மலையக கதைகளில் பாவிக்கப்பட்டிருக்கும்விதம் வியப்புக்குரியது. கொச்சையானது என்றோ, மற்றவர்களால் தீண்டத்தகாதவர்களாக ஒதுக்கப்பட்ட மக்களின் வாய்மொழி என்றோ; அப்படியே எழுதினால் மற்றவர்களுக்கு அது புரியுமா என்றோ மயங்காமல் அலட்டிக்கொள்ளாமல், அவ்வார்த்தைப் பிரயோகங்களை நவீனப்படுத்த முனையாமல் அப்படியே எழுதி எழுதி அந்த மொழியின் வளத்துக்கு நீர் வார்த்தது மட்டுமன்றி மற்றவர்களையும் அதனுடன் பரிச்சயப்பட்டுக் கொள்ளச் செய்தமையை எப்படி வியக்காமல் இருக்கமுடியும்?

மலையகத்துத் தோட்டங்களைத் தவிர வேறு எங்குமே பாவிக்கப்படாத, சொல் விளங்காத; பொருள் புரியாத எத்தனையோ சொற்கள் இருக்கின்றன. நூற்றாண்டு காலமாக தோட்டத்தொழிலாளர்கள் தங்கள் வசிப்பிடங்களை லயம் என்றே அழைக்கின்றனர். லயத்தின் அறைகளை காம்புறா என்றே அழைக்கின்றனர். அதே போல், பீலி, பிட்னி, பெரட்டுக்களம், பொட்டனி, கவ்வாத்து, கொந்தரப்பு, குட்டிச்சாக்கு, அட்டால், மொய், அலுப்புனாத்தி, வாங்கி, இராதி, பிள்ளை மடுவம் என்று இன்னும் எத்தனையோ சொற்கள் மலையகத்துக்கே உரியனவாய் இருக்கின்றன. மலையகப் பாட்டாளிகள் இச்சொற்களை அப்படியப்படியே ஒலிகுன்றாமல், தங்கள் படைப்புக்களில் இடம் பெறச் செய்து அவைகளின் கௌரவத்தை நிலைநாட்டியுள்ளனர். எழுத்துவழக்கிலும் பேச்சுவழக்கிலும் மலையகம் தனக்கேயுரிய விசேஷ பண்புகளை கொண்டுள்ளமையை மலையகச் சிறுகதைகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன.

ஒரு சிலர் லயம் என்பதை லயன் என்றும், லைன் என்றும், லாயம் என்றும், லயக்காம்புறா என்பதை லைன்ரூம் என்றும் எழுதும் போது அங்கே மலையகம் தெரியவில்லை, ஒரு அந்நியமே தெரிகிறது.

பீலி, பிள்ளைமடுவம், கவ்வாத்து, மொய், லயம் போன்ற சொற்கள் கதைகளில் பாவிக்கப்படுவது மட்டுமல்லாமல்

கதைத்தலைப்புகளாகவும் இடம்பெற்று இந்தப் பிரத்தியேகச் சொற்களைப் பிரபலப்படுத்தவும் செய்கின்றன.

“பீலிமேலே போகிறது” தெளிவத்தை ஜோசப்

“பிள்ளை மடுவத்திலே” பூரணி

“கவ்வாத்து” நூரளை சண்முகநாதன் - தி. ஞானசேகரன்

“மொய்க்காசு” கே. கோவிந்தராஜ்

“லயத்துப்பயல்” மாத்தளை சோமு

மலையகத்திலிருந்து எழுந்த படைப்புக்கள் கொழும்பையும், பிற பிரதேசத்து ஏடுகளையுமே பிரசுரத்துக்காக நம்பி இருக்க வேண்டிய காலம் அது. இப்போதும் ஏறத்தாழ அப்படித்தான் என்றாலும் ஆரம்பத்தில் எழுதத் தொடங்கியவர்களுக்கு “இதுதான் மலைநாடு, இதுதான் அம்மக்கள், இதுதான் அவர்களுடைய பேச்சு மொழி, இதுதான் அவர்களுடைய வாழ்நிலை” என்று ஒவ்வொன்று ஒவ்வொன்றாக மற்றவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தும், பழக்கப்படுத்திக் கொடுக்கும் பெரும்பணி இருந்தது.

என்.எஸ்.எம்.ராமையாவின் ஒரு கதையில் வரும் சம்பாஷணை இது. பேரன் வீட்டுக்குப் பணம் கொடுப்பதில்லை என்று புகார். சாப்பாடு முடித்துத் திண்ணையில் அமர்ந்து வெற்றிலை இடித்துக் கொண்டிருந்தபோது பேரன் உள்ளே நுழைகின்றான். பீடி மணம் குப்பென்றடிக்கிறது. கிழவனுக்கு எரிச்சல். “ஏலே நில்லு ஷாப்பன் என்ன புகாரு பண்ணுறான்..... வீட்டுச் செலவுக்கு ஒத்தச் சதம் குடுக்கிறதில்லியாம்.....”

“இன்னும் ரெண்டு மூனு மாசத்துக்கு யாரும் சல்லிப்பேச்சு பேசுபுடாது..... நான் கைக்கு உருளோசு வாங்கப் போறேன்...” என்றவாறு உள்ளே நுழைந்து பாயைச் சுருட்டிக்கொண்டு வெளியே வந்தான்.

“ஏலே நேராநேரத்துக்கு திங்கிறியே சல்லி குடுக்கவாணாமா....”

“அதான் ஏன்னோட கூப்பன் அரிசி மாவு எல்லாம் வருதே அப்புறம் என்னா...” என்றவாறு அவன் நடந்துவிடுகிறான்.

“ஆவ்” என்று அவன் போன திசையையே பார்த்துக்

கொண்டிருந்த கிழவனுக்கு எரிச்சல். “என்னா அடக்க ஒடுக்கம், முருகம்... முருகம்...” என்று முனகியவாறு வெற்றிலையை இடிக்கத் தொடங்குகின்றான்.

பீடி குடித்துக்கொண்டு, பெரியவர்களுக்கு மரியாதை தரவிரும்பாத, கட்டுப்பாடுகளை விலக்கிக் கொள்ள விரும்பும் பேரனை மிருகம் என்று பொருமுகிறான் கிழவன். கிழவனின் கோபத்தின் உச்சமே அந்த கடைசி இரண்டு வார்த்தைகளில்தான் ஜீவிதம் கொள்கிறது “முருகம்.....முருகம்...”

இந்தக் கதை (வேட்கை) சிந்தாமணியில் வந்தபோது அந்த இறுதி இரண்டு சொற்களும் “முருகா.... முருகா...” என்றே அச்சாகி இருந்தன. அந்த வரியின் ஜீவனையே சிதைத்து விட்டது இந்தச் சொல்மாற்றம். கதை அச்சில் வந்தபின் “என் கழுத்தை நசுக்கித் திருகுவது போலிருந்தது” என்று கூறினார் ராமையா என்னிடம். சட்டைப் பொக்கட்டை “சோப்பு” என்றே பெரும்பாலும் கூறுவார்கள். சட்டைச் சோப்பு கால்சட்டை சோப்பு என்று. “சோப்பு” என்பதை “சோப்” என்றே அச்சடிப்பார்கள். மலைகளையும் மலைச் சரிவுகளையும் “தேறி” என்று கூறுவார்கள் இங்கே. “அதோ அந்தத் தேறியில் தெரிகிறதே ஒரு லயம்” என்பதை அதோ அந்தச் “சேறியில்” என்றே அச்சடிப்பார்கள். தெளிவத்தை ஜோசப்பின் காட்டுப் பூ என்னும் கதை தேனருவி என்னும் சிற்றேட்டில் வந்தது. 60களில் வந்த சிற்றேடு இது. தோட்டக்காட்டிலே பூத்த ஒரு அழகான பெண்ணின் கதை இது. “செவ்வந்தி கூடையுடன் நடக்கிறாள்” என்னும் வரிக்கு அழகான ஒரு பெண்ணின் படம் வரைந்திருந்தார்கள். சிறு சஞ்சிகைகளுக்கே உரித்தான அழகான ஜீவகளை ததும்பும் சித்திரம் அது. ஆனால் கூடை முழங்கை இடுக்கின் மடிப்பில் சின்னதாக இடுப்பில் இருந்தது, மீன்காரப் பெண்ணின் வட்டில் போல்.

முருகம் “முருகா” வானதை அச்சுப்பிழை என்று சமாளிக்கலாம். ஆனால் இதை..!

நூற்றாண்டு காலமாக லயங்களின் இருட்டறைக்குள் பூட்டி, சிறை வைக்கப்பட்டதுபோல் மற்றவர்களுக்கு எட்டாமல், அந்நியமாக்கப்பட்டுக் கிடந்துவிட்ட இம்மக்களை மற்றவர்களின் மத்தியில் கொண்டு வந்ததும், புரியாமல் இருந்த இவர்களுடைய வாழ்வியல்புகளைப் புரியவைத்த பணியும் மலையகச் சிறுகதைகளையே சார்கிறது.

தமிழ்ச் சிறுகதையின் தோற்றத்துக்கான காரணமே பிரச்சாரம் தான் என்கிறார் வேதசகாய குமார்(தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு). மாதவய்யாவும், பாரதியும், வ.வே.சு.ஐயரும் கவிதையிலும் நாவலிலும் உரைநடையிலும் பிரச்சாரம் செய்து பார்த்துவிட்டார்கள். நீண்ட நெடுந்துயலில் உறங்கிவிட்ட தமிழ் மக்களைத் தட்டி எழுப்பவும் அரசியல் விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தவும், தங்களுடைய கலாசாரம், நாகரீகம், பண்பாடு பற்றிய சுயசிந்தனையை உருவாக்கவும் ஒரு பிரச்சாரக் கருவியாகவே தமிழில் சிறுகதை தோன்றியது என்கிறார் அவர். அறுபதுக்குப் பிந்திய மலையகச் சிறுகதைகளும் இதே மையக் கருத்தடன்தான் தோன்றின. என்றாலும் ஒரு பிரச்சாரகனுக்கும், ஒரு இலக்கியக் கலைஞனுக்கும் நிறைய வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன என்பதையும் மலையகச் சிறுகதைகள் காட்டவே முனைந்துள்ளன. ஒரு அரசியல் கட்சிப் பிரசாரகன் போலவோ தொழிற்சங்கப் பிரசாரகன் போலவோ அந்தப் பிரச்சாரத்துக்கே அடிமையாகி, வெட்டி வைத்துள்ள பாதைவழியே பட்டை கட்டிவிட்ட குதிரைகளைப் போல் ஓடிக்கொண்டிருக்கவில்லை மலையகப் படைப்பாளிகள். நாலாபுறமும் நோக்கினார்கள். நல்லது கெட்டதைக் கண்டறிந்தார்கள். சோகம் நிறைந்த இம் மக்களின் வாழ்விலும் வாழ்த்துடிக்கும் அந்த மனிதத்துவத்தை தேடினார்கள்.

சகலவிதமான அடிமைத்தனங்களுக்கும் உட்படுத்தப்பட்ட இம்மக்களின் வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கும் சிறுகதைகள் சோகமயமானவைகளாகத்தான் இருக்கமுடியும், இருக்க வேண்டும். ஆனால் அந்தச் சோகத்திலும் ஒரு கோபம், அமுலகையிலும் ஒரு ஆத்திரம் இசையென மிதந்து வருவதை உணராமல் இருக்கமுடியாது.

மலையகச் சிறுகதைகள் செழிப்புடன் வளர்ந்தாலும் பத்திரிகைகளில் வருவதுடன் உதிரியாகவே நின்றுவிட்டன. தொகுதிகளாக வரவில்லை என்னும் குறை சகல மட்டத்திலும் எழுப்பப்பட்டது. படைப்பாளிகளை விடவும் அதிகமான மதிப்பும் பிரபல்யமும் பெற்றுவிட்ட இலங்கையின் விமர்சகர்கள்மத்தியில் மலையக இலக்கியம் பற்றிய விமர்சனங்கள் ஏதும் பெரிதாக இடம் பெறவில்லை. நூல்கள் இல்லாமையே இதற்கான காரணம் என்னும் நொண்டிச் சமாதானமும் கூறப்பட்டது. மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் வீரகேசரியுடன் இணைந்து நடாத்திய முதல் நான்கு சிறுகதைப்போட்டிகளில் முதல் மூன்று பரிசுகளைப் பெற்ற சிறுகதைகளை 'கதைக்கனிகள்' என்னும் நூலாக மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் 1971ல் வெளியிட்டது. மலையகச் சிறுகதைகளை ஒன்றாகப் படிக்கக் கிடைத்த முதல்முதல் தொகுதியே இதுதான். அதன் பிறகு மறுபடியும் மெளனம். நூல்களே வரவில்லை. ஆனால் பத்திரிகைகளில் வரும் படைப்புக்களின் எண்ணிக்கை பெருகிக் கொண்டே இருந்தது. 1979ல் இந்த நீண்ட மெளனத்தை உடைத்தவர் மு.நித்தியானந்தன் அவர்கள். யாழ் வளாகத்தின் விரிவுரையாளராக இருந்தபோது 'வைகறை' என்னும் வெளியீட்டகத்தை ஆரம்பித்து 'நாமிருக்கும் நாடே' என்னும் பெயரில் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் சிறுகதைகளைத் தொகுத்துவெளியிட்டார். தனி ஒரு எழுத்தாளரின் மலையகச் சிறுகதைகளைக் கொண்ட முதல் தொகுதி இதுவே. இந்த நூலுக்கு அந்த ஆண்டின் சிறந்த சிறுகதை நூலுக்கான சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்தது. இதைத் தொடர்ந்து என்.எஸ்.எம்.ராமையாவின் 'ஒரு கூடைக் கொழுந்து' வைகறையின் இரண்டாவது நூலாகவும், மாத்தளை எழுத்தாளர் ஒன்றியம் வெளியிட்ட 'தோட்டக்காட்டினிலே' என்னும் மூவர் தொகுதியும் 1980ல் வெளிவந்தன. இவைகளைத் தொடர்ந்து மாத்தளை சோமுலின் நமக்கொரு பூமி(1984), நயீமா சித்திக்கின் வாழ்க்கைச் சுவடுகள்(1987), மொழி வரதனின் மேக மலைகளின் ராகங்கள்(1988), மலரன்பனின் கோடிச் சேலை(1989), மு.சிவலிங்கத்தின் மலைமகளின் மக்கள்(1991), ஏ.பி.வி.கோமசின்

வாழ்க்கை என்னும் புதிர்(1993), சாரல் நாடனின் மலைக் கொழுந்து(1994), மலையப் பிரசுரக்கதைகள்(1994), மாத்தளை சோழுவின் அவர்களின் தேசம்(1995), தீர்த்தக்கரைக் கதைகள்(1995), புலோலியூர் சுசுதாசிவத்தின் ஒரு நாட்பேர்(1995), கே.கோவிந்தராஜின் பசியாவரம்(1996) ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளிவந்திருக்கின்றன.

மலையக வெளியீட்டகம்மூலம் அந்தனி ஜீவாவின் நூல் வெளியீட்டு முயற்சிகளும், குறிஞ்சி வெளியீட்டின்மூலம் மாத்தளை கார்த்திகேசுவின் நூல் வெளியீட்டு முயற்சிகளும் மலையக நூல் வெளியீட்டுத் துறைக்கான முன்னெடுப்புக்கள் பாராட்டப்படவேண்டிய பணிகள்.

இவைகள் எல்லாம் மலையகச் சிறுகதையின் வளர்ச்சியினையும் ஈழத்து இலக்கியத்தை செழுமைப்படுத்துவதான அவற்றின் பங்களிப்பினையும் சுட்டி நிற்கின்றன. இவைகளை நாம் பெருமையுடன் அறிக்கையிடும் அதேவேளையில், 60க்குப் பின் எழுந்த உத்வேகமும் புதுப்புது எழுத்தாளர்களின் தாக்கமான வரவும் அவர்களின் வரவு ஏற்படுத்திய செழுமையும் பிறகு பிறகு குறைந்தே வந்துள்ளமையையும் வருத்தத்துடன் கூறிவைக்கவே வேண்டும்.

தமிழ்ச் சிறுகதைப் பரப்பில், அல்லது ஈழத்துச் சிறுகதை பரப்பில் மலையச் சிறுகதையின் தரத்தை நிர்ணயிக்க மலையகச் சிறுகதைகள் நிறைய எழுதப்படவேண்டும். பரவலாக வாசிக்கப்படவேண்டும். சிறுகதைத் தொகுதிகள் நிறைய வெளிவரவேண்டும். விமர்சிக்கப்படவேண்டும்.

நூல் வெளியீட்டுத்துறை இலங்கையில் வளர்ச்சியுறாத துறைதான் என்றாலும் வளர்ச்சிக்கான அறிகுறிகள் அரசு மட்டத்திலும், தனியார் மட்டத்திலும் தோன்றுவதை உணரக் கூடியதாகவே இருக்கிறது.

□

